

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΝΙΚΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Συμφορά

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ορά

λαβε ὅτι τὸν εἶχε χτυπήσει

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

O. MIRKOVITS

ΤΥΝΑΪΚΕΣ
ΚΑΙ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

...τάζονται, στένης
 εν ίδιο τόν σκοπό,
 ... όταν γίνεται κρασί,
 ... μεθάει μία σταλιά
 ... την καρδιά μας την χρυσή
 ... φιλία.
 ... ατά λέμε καθαρά —
 ... φορά :
 ... φύλι για να φτιάξεις τὸ κρασί σου;
 ... εν δὲν θέλεις νὰ σοῦ λείψῃ,
 ... μόλις ἔρχεται μαζί σου
 ... αὐτὸ σὲ σ' τ' ἰ ψ η.

ἰ τὰ θέλωμε ἀλήθεια ;
 Τὸ σταφύλι κι' ἡ γυναῖκα, εἶνε συγγενεὶ στενοί !
 μὴπως δὲν ὑπάρχει κι' ἔχει ντοκουμέντα χίλια ;
 Μήπως δὲν ὑπάρχουν ἄνδρες, στὴν κατάρτησι δεινοί
 ποὺ γιὰ δάφτους οἱ γυναῖκες πέφτουνε σὰν τὰ σταφύλια ;
 Βέβαια ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ποὺ τὴν γλύκα τῶν φιλιῶν
 δὲν τὴν βρῖσκουν καθε μέρα, οὐτὲ τὸν ἔρωτα τῆς φλογος
 ἀλλὰ καὶ γι' αὐτοὺς ἰσχύει κάτι περὶ σταφυλιῶν ;
 — Μάγεψε κι' ἄς εἶνε ρῶ γ ε ς ...

Εὐμοτογράφου

Lactuca v. diocoraria L.

— Θέλετε ένα πούρο, κύριε;
— Όχι, ευχαριστώ. Προτιμώ το τσιγάρο μου!...

ΟΤΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΕ ΤΟ «ΣΕΜΠΛΟΝ 'ΟΡΙΑΝ...»

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Όλα τα συγκοινωνιακά μέσα έχουν τη χάρι τους. Το αεροπλάνο σου εξασφαλίζει την ταχύτητα: σε 36 ώρες βρίσκεσαι από την Αθήνα στη Νέα Υόρκη. Το πλοίο, όταν είναι μεγάλο και άνετο, προσφέρει εξαιρετικές απολαύσεις σ' όσους δεν βιάζονται και αντέχουν στη βόλασσα. Το τραίνο προσφέρει την ευχαρίστηση των συνεχών εναλλαγών. Κάθε λίγο παρουσιάζονται μπροστά στα μάτια σου καινούργια τοπία, άλλοι άνθρωποι, σύννορα, εκπλήξεις.

Όλα λοιπόν τα συγκοινωνιακά μέσα έχουν τη χάρι τους. Άλλα πρέπει να δηλώσω ότι το τραίνο ήταν η ιδιαίτερη προτίμησή μου πριν από τον πόλεμο. Το θαυμαστικό οργανωμένο Σεμπλόν είχε δέλτητρα που δεν τα εύρισκε κανείς στο βαπόρι. Άλλα είχε και τις στενωχόριες του. Και μία απ' αυτές — η κυριώτερη — ήταν ποιος θα σου τήνη διπλή καμπίνα του βαγκόν - λί... Άν τύχαινε κανένας απ' αυτούς που ροχαλίζουν θορυβώδεστα και αδιάκοπα, χανόσουν. Άν ήταν πάλι κανένας απ' αυτούς που έχουν άπνιες κι' όλο διαβάζουν εφημερίδες ή βιβλία για να περάσει η ώρα, πάλι συμφορά σου. Είνε όμως και το πρόβλημα του καπνίσματος. Θα σας αφηγηθώ μια σχετική έντυπωση.

Δέν είμαι φανατικός καπνιστής. Πολλές φορές δέν εξαντλώ ένα πακέτο το ημερονύκτιο. Έχω όμως μία αδυναμία: δέν μπορώ να κοιμηθώ τη νύχτα, αν δέν καπνίσω ένα τσιγάρο στο κρεβάτι μόλις πέσω. Άδυναμία φοδερή, που μ' όλα ταύτα είναι εύκολο να τη θεραπεύσω, αλλά δέν θέλω και να τ' άποφασίσω.

Μία φορά — στα προπολεμικά χρόνια βέβαια αυτό — πήρα το Σεμπλόν από την Πράγα για την Αθήνα. Μου έδωσαν μία διπλή καμπίνα στο βαγκόν - λί, αλλά αυτό δέν σήμαινε πως δέν θαύπαινε ένας άλλος ταξιδιώτης από κάποιον ένδιάμεσο σταθμό. Ήταν άπογευμα όταν ξεκίνησε το τραίνο και λίγο άργότερα, όταν βρισκόμουν στο βαγκόν - ρεστοράν, το δεύτερο κρεβάτι της καμπίνας κατελήφθη από έναν επιδάτη σοδαρό, άμύλητο, χοντρό, μέ ευρισμένο κεφάλι και μ' έναν χαρτοφύλακα που δέν έννοαζε να τον άποχωρισθί ούτε μία στιγμή.

Εμείς Γερμανός, αλλά δέν ήταν, όπως εξακρίβωσα κατόπιν. Θεώρησε περιττό να άυτοσυστηθή, όπως γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις και φυσικά δέν υπήρχε λόγος να άναλαβώ ενώ την σχετική πρωτοβουλία. Περιμένα έναγωνίας να φύγει για το βαγκόν - ρεστοράν — ήταν η ώρα του βραδυνού άγαητού κι' έγω είχα ήδη τελειώσει —

ώστε να καπνίσω με ήσυχία στο κρεβάτι μου το άπαραίτητο τσιγάρο που παίξει ρόλο ύπνωτικού. Άλλοιότικα ήταν άδύνατο να καπνίσω — μέσα σε μία μικροσκοπική καμπίνα με έρμητικώς κλεισμένα τα παράθυρα. Το άπαγόρευε άυστηρότατα ο κανονισμός. Έκτός αν ήταν καπνιστής κι' ο δεύτερος έννοικος της καμπίνας...

Είχα κρύψει τα τσιγάρα και τον άναπτήρα μου κάτω από το μαξιλάρι και περίμενα. Ο άγνωστός μου — και κάπως μυστηριώδης — συνταξιδιώτης μου ούτε καπνίζει, πράγμα που θα μ' έδινε θάρρος, ούτε έφευγε για το βαγκόν - ρεστοράν. Τακτοποίησε τη βαλίτσα του κι' ύστερα έτοιμάσθηκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι.

Πώς να καπνίσω τώρα; Η καμπίνα θα γέμιζε καπνούς κι' αυτό θα γινόταν άφορη διαμαρτυριών, έπεμβάσεως του κοντυκτέρ, κ.τ.λ. Στριφογυρνούσα στο κρεβάτι μου με την έλπίδα πως θα μπόρεσω να κοιμηθώ χωρίς την παρεμβολή του τσιγάρου, αλλά δέν τα κατάφερα. Τελικά πήρα τη μεγάλη άπόφασι να καπνίσω κρυφά κουκουλωμένος κάτω από την κουβέρτα μου.

Έτσι κι' έγινε. Άναψα το τσιγάρο με όση μπορούσα διακριτικότητα και με την πεποίθησι ότι ο συνταξιδιώτης μου κοιμόταν ήδη μακαρίως, αλλά δέν πρόβλεψα να χαρώ την πρώτη ρουφιζία, όταν άκούω τον ξένον να μου λέγει γαλλικά και με τόνο που έπρόδιδε κάποιον... συγκίνησι:

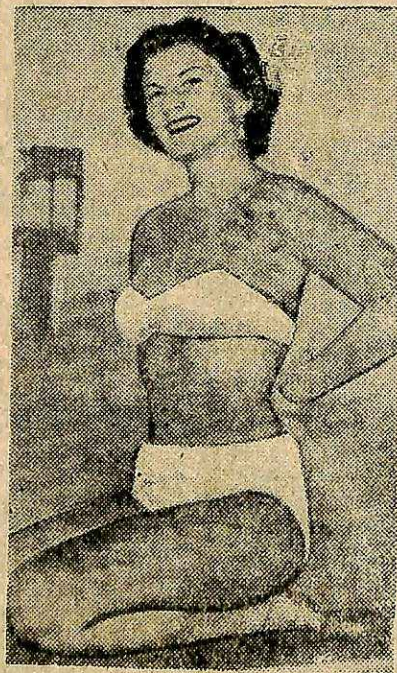
— Σας ευχαριστώ κύριε. Σας ευχαριστώ πολύ!...

Άναγκάσθηκα ν' άνασκηθώ από τη θέσι μου και να δώσω έξηγήσεις:

— Με συγχωρείτε κύριε. Αυτό που κάνω δέν είναι καθόλου σωστό. (Έν τώ μεταξύ καπνίζα διαστικά το τσιγάρο, μία που έγινε το κακό). Άλλά έχω μία κακή συνήθεια... Δέν μπορώ να κοιμηθώ αν δέν καπνίσω ένα τσιγάρο ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Με συγχωρείτε...

Ο άγνωστός μου, άνασκήκωσε το χοντρό και ευρισμένο κεφάλι του και μου είπε:

— Τι να σας συγχωρήσω κύριε, που πρέπει να σας έκφρασω την... εύγνωμοσύνη μου. Έχω κι' εγώ ακριβώς την ίδια αδυναμία και μου είναι άπολύτως άδύνατον να κοιμηθώ αν δέν καπνίσω αυτό το άτιμο το τσιγάρο. Και να σας πω την αλήθεια, όχι τσιγάρο. Πούρο!... Έτσι κακόμαθα. Κάθε φορά που ταξιδεύω με το βαγκόν - λί άντιμετωπίζω το ίδιο πρόβλημα όταν δέν

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΟΥ 1950

Στο Μιντόν Παρκ της Νέας Υόρκης, όπου λαμβάνει χώραν μία Παγκόσμια Έκθεση, εξέλεξε η Αφροδίτη του 1950, που θα εγκαινιάσει το χρόνο την εποχή των λουτρών και θα βασιλεύει καθ' όλην τη σεζόν. Νικήτρια άνεδείχθη η Μπέττυ Λάινγκ που βλέπετε πιο πάνω μ' ένα θαυμάσιο μαγιώ από ερίμια.

Έχω μονή καμπίνα. Θέλετε ένα πούρο;

— Όχι, ευχαριστώ. Προτιμώ το τσιγάρο μου. Άλλως τε δέν είμαι φανατικός καπνιστής.

Έτσι έφτασε κατ' ανάγκην και η στιγμή των συστάσεων. Ο ξένος ήταν Άρμένιος, έμπορος χαλιών που ταξίδευε συχνά στην Κεντρική και Βόρεια Εύρώπη για έμπορικές δουλειές. Κι' ενώ στην αρχή μου έδωσε την έντυπωσι σοδαρού και άμύλητου ανθρώπου, άποδείχθηκε πως έπασχε από ακατάσχετη φλυαρία. Έγώ νύσταξα φοδερά κι' αυτός μου έξηγούσε το πως και γιατί περιωρίσθηκε η κίνησις των χαλιών στη Σουηδία! Και εξακολουθούσε να ρουφά με ίκανοποίησι το άτέλειωτο πούρο του.

Φαίνεται πως έγω κοιμόμουν ήδη ενώ ο Άρμένιος συνέχιζε την άφηγησί του. Κατά τις 3 μετά τα μεσάνυχτα με έγπνησαν κάτι περίεργες φωνές. Μόλις άνοιξα τα μάτια μου άντελήφθη ότι η καμπίνα ήταν κατάφωτη, αλλά άνθρωποι και άντικείμενα χανόνταν μέσα σε πυκνότατα σύννεφα καπνού. Είχαμε φτάσει στα άυστριακά σύνορα κι' έπρεπε να γίνη ο έλεγχος των διαβατηρίων. Συνήθως η δουλειά αυτή γινόταν μέσον του κοντυκτέρ, αλλά αυτό δέν ήταν κανών. Ήλθαν λοιπόν να μας έγπνήσουν — ο κοντυκτέρ και τα όργανα έλέγχου — και μόλις άνοιξαν την πόρτα κόντεψαν να λιποθυμήσουν από τη μπόχα. Γιατί ο Άρμένιος, όπως άμολόγησε ύστερα, είχε άπνιες και καπνίσει, όχι ένα, αλλά πέντε πούρα! Και έθεώρησε άσκοπο να άνοίξη ένα παραθυράκι ή τη βαλβίδα εξαερισμού.

Έδέχσε να μας βγάλουν έξω με τις πιτάμες, να άνοίξουν τα παράθυρα, να μαζέψουν τις γόπες που ο συνταξιδιώτης μου ένόμιζε ότι ήταν σωστό να ρίξει στο πάτωμα και να μας κάνουν δριμύτατες παρατηρήσεις. Άφινω τα σεντόνια και τις άσπρες κουβέρτες που είχαν γίνει χάλια από τις στάχτες.

Γιατί καπνίζεις τόσο πολύ και μάλιστα πούρα; ρώτησα τον Άρμένι, όταν ήσυχασαν τα πράγματα.

— Έπειδή, μου είπε, τη στιγμή που θα μ' έπαιρνε ο ύπνος θυμήθηκα πως έπρεπε να στείλω από την Πράγα ένα σπουδαίο τηλεγράφημα και έσχασα να το στείλω. Στενωχώρηθα πολύ κι' έχασα τον ύπνο μου. Από το σκελέτι μου τώρριξα στο κάπνισμα. Με συγχωρείς...

Και μόλις ξανάπεσε στο κρεβάτι του άναψε ένα καινούργιο πούρο κι' άρχισε να εξίστορη το τί μπορούσε να του στοιχίσει το τηλεγράφημα που δέν έστειλε. Ευτυχώς που πλησιάζαμε να φτάσουμε στη Βιέννη, όπου θα κατέβαινε ο φασοριώδης συνταξιδιώτης μου...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Το πρώτο «άτεμικόν» ρολόι

Έπειτα από λίγο καιρό, η Ουάσινγκτων, η πρωτεύουσα των Ηνωμ. Πολιτειών, θ' άποκτήσει το μοναδικό άπολύτως ακριβές ρολόι στον κόσμο, που θα λειτουργεί με μία εφαρμογή της άτομικής ένεργείας. Τότε θα παίρνουν όλοι τη σωστή ώρα απ' αυτό, κι' όχι πια απ' το χρονόμετρο του άγγλικού άστεροσκοπίου του Γκρήνουιτς, που κρατούσε ως τώρα τα πρωτεία.

Το άτομικό αυτό ρολόι θα είναι τόσο εύαίσθητο, ώστε θα σημειώνη ακόμη και τις μεταβολές της πραγματικής διαρκείας του 24ώρου. Πρέπει να έξηγήσουμε εδώ ότι η διάρκεια της ημέρας άυάνει σιγά - σιγά και άνεπαίσθητα, γιατί λιγοστεύει συνεχώς η ταχύτης της περιστροφής της Γης.

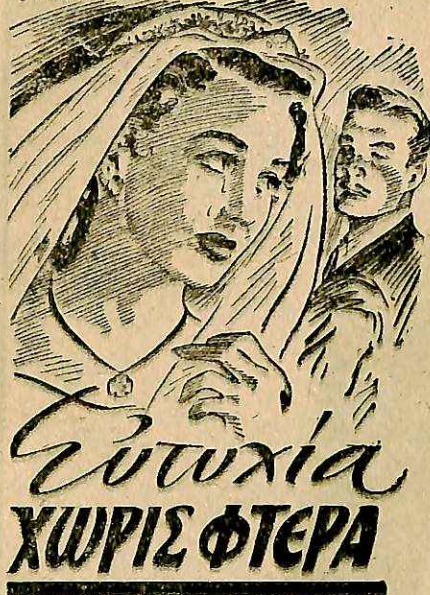
Αυτή η επιβράδυνσις της περιστροφής του πλανήτη μας όφείλεται σε πολλούς λόγους: στις παλίρροιες, στη μαγνητική έλξι των άλλων πλανητών, ίδιως όμως στην τριβή μεταξύ του φλοιού και του έσωτερικού σκληρού πυρήνος της Γης (γιατί ο φλοιός περιστρέφεται λίγο γρηγορώτερα απ' τον πυρήνα).

Ο Άγγλος «Βασιλικός Άστρονόμος» σερ Χάρολδ Σπένσερ Τζόνς προβλέπει ότι θαρθή ο καιρός που το ημερονύκτιο θα διαρκή όσο 47 σημερινά είκοσιτετράωρα. Ευτυχώς, αυτό θα συμβή έπειτα από τόσες χιλιετίδες, ώστε δέν αξίζει τον κόπο ν' άνησυχούμε από τώρα...

Όρα Σάν Λουάρ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Την Κυριακή αυτή είνε όλοι συγκεντρωμένοι στη Βουλιαγμένη. Ο Δημήτρης άναράζει μία έφημερίδα και βλέπει ότι κερδισε τον πρώτο αριθμό του λαχείου 200 εκατομμύρια. Η ζωή της Άννας αλλάζει. Ζούν πλέον πλούσια, κοσμικά.

9ον

Εκείνη τη στιγμή πήγε κοντά τους η Μιράντα. Ήταν πάρα πολύ όμορφη εκείνη τη βραδυά, τα μάτια της άστραφταν, και κάθε άλλο φαινόταν παρά στενωχωρημένη για την έκκληση του Γιαννάκη.

— Άννα, είπε, γελώντας, πήγαινε να βάλεις τάξι στο Γιαννάκη και στη Μαίρη. Ξεχνάνε πως έχουν κόσμο να περιποιηθούν, κι' όλο κρύβονται πίσω από τις κουρτίνες κι' αλλάζουν φίλια. Κύτταξε τους!

Πραγματικά, πίσω από μία βαρεία βελουδένια κουρτίνα, κάτι αναβόσκονταν. Με γέλιο ο Δημήτρης τράβηξε έξω τους δυό άρραβωνιασμένους.

Η Μαίρη φαινόταν πανευτυχής. Τό άδρό, γελαστό της προσωπάκι ήταν όλο-όλο, τα μάτια της άστραφταν.

— Βραδυά άξέχαστη, ή αποσιγή! Είπε αέθωντας η κυρία Γεωργίου.

«Μιά βραδυά άξέχαστη!» Άντιλαλούσε βλητή νύχτα αυτή ή φράσι στην καρδιά της Άννας.

Και κάθε τόσο έλεγε μέσα της: «Πρέπει να είμαι πολύ εύτυχισμένη. Έχω τό κάθε τί για να είμαι εύτυχισμένη».

Σε άλλους κύκλους

Η τύχη λες κι' είχε βαλθή να τὰ φέρη όλα δεξιά στο Δημήτρη.

Η επιχείρησή του πέτυχε με άφάνταστη εύκολία. Τὰ κέρδη του άρχισαν να μαζεύονται, να σχηματίζουν σιγά-σιγά μία σοβαρή περιουσία.

Ο Δημήτρης ήταν πάντα ό άπλός, ό καλόκαρδος άντρας που δεν συλλογιόταν μονάχα τον εαυτό του, αλλά εύρισκε κάθε ευκαιρία να δώση χαρά και στους άλλους.

Τα παιδάκια του μεγάλωναν μία χαρά. Ο Ντίνας ήταν τώρα δέκα χρονών παληκαράκι, παχουλός, ίδιος ό πατέρας του, ή Ρηνούλα, έμοιαζε με πριγκιπισπούλα, ζανθεία, κομψή, γελαστή και γλυκειά, όπως ήταν στα έξη χρονιάκια. Ήταν ή λατρεία της μητέρας της, ή μεγαλύτερή της χαρά.

Η Άννα ζύγωνε τὰ τριανταπέντε, αλλά ή καλοτέραςή την έδειχνε πάντα πιό νέα από την ηλικία της.

Είχε τώρα δασκάλες για τὰ παιδιά, κι' αυτή ζούσε μία ζωή μάλλον κοσμική, μέσα στον καλύτερο κόσμο. Έξυπνη, όπως ήταν, κατάφερε να κρατήη πάντα την ισορροπία. Δεν παρυσυρόταν από την κοσμική ζωή. Ήταν κοσμική όση έπρεπε, όση άρεσε και στον άντρα της. Μα άπάνω απ' όλα ήταν μία καλή μητέρα.

Τις περσιότερες ώρες της ήμέρας της τις διέθετε για τὰ παιδιά της.

Αυτή, μόνη της, τὰ επέδλεπε στη μελέτη τους και δεν είχε μεγαλειότερη χαρά παρά να καθέται να παίξει και να κουβεντιά-ζη μαζί τους.

Κοντά σ' αυτήν, είχε μπή στους κοσμικούς κύκλους κι' ή Ρούλα. Ο Γιαννάκης κι' ή Μαίρη, φυσικά, δεν έλειπαν από τη συντροφιά. Ο Γιαννάκης όλο και κερδίζε έδαφος στην έπιστήμη του και στην έκτιμησή των συναδέλφων του. Νεώτατος άκόμα, είχε έλπίδες για ύψηλωση, κι' εργαζόταν με την καρδιά του. Η Μαίρη ήταν περιφημη σύζυγος, Μόνον που δεν έκανε άκόμα παιδί.

Μιά μέρα, ήρθε ή Μαίρη χαρούμενη στην Άννα.

— Άννούλα! Έτοιμάσου, της είπε. Θα μάς καλέσουν στής κυρίας Πουλοπούλου.

— Πού τὸ ξέρεις; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ή Άννα.

— Άκου πού στο λέω! Θάχουμε σήμερα πρόσκλησι.

Η κυρία Πουλοπούλου ήταν μία πολύ πλούσια, από την Αίγυπτο. Στα σαλόνια της μάζεψε πάντα τον άφρο της άριστοκρατίας. Οι δεξιώσεις της έμεναν άληθινότητες.

Πραγματικά, σε λίγο ήρθε τὸ τηλεφώνημα.

— Πρέπει να έτοιμάσουμε την πιό καλή μας τουαλέττα, είπε ή Άννα.

— Φυσικά, γέλασε ή Μαίρη. Έκεί δεν είναι παίξε - γέλασε. Θα τις δης όλες κούκλες.

— Έτσι τὸ είπα, γέλασε ή Άννα. Τὸ ξέρεις πως δεν δίνω σημασία σ' αυτά.

Ήταν στο βάθος της ψυχής της άπλη, κι' έτσι είχε μείνει και τώρα άκόμα πού τὰ οικονομικά της της έπείρεταν να κάνουν πολλά λαύσα! Ντυνόταν όμορφα, αλλά άπλά.

— Έγώ όμως σου λέω σοβαρά, φώναζε ή Μαίρη, να προσέξεις πολύ τὸ ντύσιμό σου. Θα γίνει άγριο κουτσουμπολιό, να τὸ ξέρης.

Μιά άναπάντεχη συνάντησις

Τὸ σπίτι της Ήρας Πουλοπούλου είχε τέσσερα πελώρια σαλόνια. Και τὸ βραδυά αυτή ήσαν όλα γεμάτα έκλεκτό κόσμο. Όταν μπήκαν ο Δημήτρης με την Άννα, τους υποδέχθηκε ή οικοδέσποινα με τὸ χαμόγελό της τὸ σαγηνευτικό.

— Καλώς ώρίστε! Κύριε Δημητρίου, εἰσάστε ένα ζωντανό πόρτ - μπονέ, όπως

Η μεγαλύτερη δυστυχία

Σε μία συντροφιά συζητούσαν με θέμα «ποιά είνε ή μεγαλύτερη δυστυχία» για τον άνθρωπο. Καθένας διηγόταν κι' από μία δική του δυστυχία. Στὸ τέλος, ένας ηλικιωμένος κύριος, είπε:

— Έγώ στη ζωή μου γνώρισα τρεις μεγάλες δυστυχίες. Η πρώτη ήταν πού αγάπησα μία κοπέλλα, όταν ήμουν κι' έγώ νέος, μία κοπέλλα όμορφη σαν τὸ κρύο νερό.

— Κι' αυτό ήταν δυστυχία;

— Ήταν, γιατί αυτή δεν μ' αγάπησε και μ' έδιωξε. Η δεύτερη ήταν ή κόμη μεγαλύτερη. Όταν μου πέρασε ο πόνος της πρώτης αγάπης, έρωτεύθηκα μία άλλη κοπέλλα, πού μ' αγάπησε κι' αυτή.

— Αριόταν;

— Λίγες μέρες από τὸ γάμο μας πέρασε ή καύση.

— Κι' ή τρίτη;

— Η τρίτη ήταν άκόμα πιό φοβερή, είπε ο ηλικιωμένος κύριος.

— Για πές μας τι!

— Μετά τὸ θάνατο της δεύτερης αγάπης μου μία τρίτη.

— Και πέρασε κι' αυτή;

— Όχι! Αυτήν την παντρεύτηκα!

Ο ΦΑΚΟΣ

λένε. Δεν θάθελα να λείψετε από τη δεξίωσή μας.

Η Ρωά Πουλοπούλου θά ήταν ίσως με σαράντα χρονών. Μα την ηλικία της την πρόδινε μονάχα ή λαίμαξη της πού ήταν άναπαίσθητα ζωωμένος.

Τὸ σύνολο της έδειχνε μία νέα κι' όμορφη γυναίκα, πνιγμένη στα διαμάντια και στα γουναρίκια.

Η Άννα προχωρούσε στα σαλόνια, με ένα παράξενο συναίσθημα γυναικείας υπερηφανείας. Φορούσε μία καινούργια τουαλέττα, άπλη, αλλά κομψή, πού της πήγαινε περίφημα. Ήταν βαθυτράσινη, μ' ένα μεγάλο μαργαριτάρι στο λαιμό για μοναχό στολίδι. Άποψε ή Άννα ήταν όμορφη όση ποτέ ίσως στη ζωή της. Η γούλινη κάπ πού είχε ριχμένη στους ώμους της, της έδινε ένα ύφος άρχοντίας.

Οι περισσότεροι εκεί μέσα της ήσαν άγνωστοι. Κυρίες πού φιγουράριζαν στις κοσμικές στήλες των έφημερίδων, κοπέλλες πολύ μοντέρνες, κύριοι με μονόκλ και άψογα σμόκιν.

— Κύριε Δημητρίου, μάς χρειάζεται ένας τέταρτος για τὸ καρρέ μας, είπε σε λίγο ή οικοδέσποινα, στο σύζυγό της Άννας. Θα θέλατε;

— Εύχαριστώ! άποκρίθηκε αυτός.

Δεν έπαίξε συχνά, αλλά όταν τὸ τύχαινε, ένοιωσε άληθινή εύχαρίστηση στα χαρτιά. Γι' αυτό κι' ή Άννα εύχαριστήθηκε πού τον είδε σε λίγο να άφοσιώνεται στο παιχνίδι.

Αυτή, δεν έπαίξε ποτέ της κι' έτσι στις χαρτοπαίχτικες συγκεντρώσεις ένοιωσε πάντα σαν κάποια μοναχιά. Η Ρούλα κι' ή Μαίρη έπαίξαν κι' αυτές. Μονάχα ή Μιράντα στριφογυρίζε εδώ κι' εκεί πεταχτή, νόστιμη, πρόσχαρη πάντα, και πολύ κοκέττα από τὸν καιρό πού είχε παντρευτή ή αδελφή της.

Φορούσε άπόψε μία θαλασσιά τουαλέττα, πού ταίριαζε περίφημα με τὰ γαλανά της μάτια. Και καθώς ήταν ψηλή και κομψή, έμοιαζε αλήθεια με συλφίδα. Όλοι οι άντρες γυρίζαν και την κύτταζαν, κι' αυτή φλερταρίζε αθώα με όλους.

Τὴ μελετούσε ή Άννα συλλογισμένη. Ο χαρακτήρας αυτής της κοπέλλας είχε αλλάξει από τὸν καιρό πού παντρεύτηκε ή Γιαννάκης με τὴ Μαίρη. Τάχα ήταν κάποια άνομολόγητη απογοητεύσις; Κάποια πικρία πού παντρεύτηκε πρώτα ή μικρότερη, και πού ο άντρας πού αγαπούσαν κι' οι δύο τους διαλέξε την αδελφή της; Μελαγχολική δεν φαινόταν όμως, κάθε άλλο. Ήταν πολύ εύθυμη. Και μιλούσε άπόψε με τὸν ένα και γελούσε με τὸν άλλο, με φανερό προσπάθεια ν' άρέσει, να κάνει έντυπώσι.

Πετούσε από άγκαλιά σε άγκαλιά στο χορό, χαριτωμένη, έλκυστική, κεφατή. Η Μαίρη, αντίθετα, τρία χρόνια παντρεμένη τώρα, είχε πάρει τὸ ύφος της σοβαρής κυρίας. Τραγουδούσε σε συναυλίες πότε - πότε, μελετούσε λίγο μουσική, κι' όλη την άλλη μέρα της την περνούσε βοηθώντας στο ιατρείο πού είχε άνοίξει ο Γιαννάκης, βοηθός του πολύτιμος, γιατί τὸ γλυκό της χαμόγελο έδινε θάρρος στους πελάτες.

Ήταν μόνη σε μία γωνιά αυτή τη στιγμή ή Άννα, όταν άκουσε ένα γέλιο κρυστάλλινο και τὴ φωνή της Μιράντας. παιχιδιάρικη:

— Άν δεν άπατώμαι, είναι ή πέμπτη φορά πού θαυμάζετε τὰ μάτια μου άπόψε, κύριε Χαρμίδη!

Στὸ άκουσμα τὸ δνόματος αὐτοῦ άνατρίχισε ή Άννα. Έσκυψε ώστόσο λιγάκι για να ιδῇ στο πλάγιό σαλόνι, απ' όπου άντήχησε ή φωνή. Εἶδε κι' ή καρδιά της σταμάτησε.

Ορθος μπροστά στη Μιράντα, στεκόταν ο Φάνης Χαρμίδης. Ψηλός, γεμάτος, έπιβλητικός, με λίγο, άνεπαίσθητο, άσπρι στους κροτάφους, όμορφος στα φασάνα του χρόνια, άκόμα πιό όμορφος, παρὰ τότε, στα τριάντα. Ήταν άψωνα ντυμένος άρχοντικός, με μάτια πού σπιθίζαν όπως άλλοτε και χέλιη πού χαμογελούσαν κατακτητικά και γοητευτικά.

Η Μιράντα τὸν πείραζε, αλλά ή Άννα πού την ήξερε καλά, κατάλαβε με τὴ γυναικεία της διαίσθησι, από τὸ κοκκίνισμα πού είχαν τὰ μάγουλα της κοπέλλας, πως δει την άφισαν άσυγκίνητη τὰ κομπλιμέντα τὸ καρδιοκατακτητή αὐτοῦ.

Η καρδιά της χτυπούσε παράξενα, τρελλά. Έσφίγγε τὰ χέρια της στο στήθος της, για να συγκρατήση τὸς χτύπους της καρδιάς της. Μα οι χτύποι γίνονταν όλο και πιό γοργοί και πιό δυνατοί, όσο τὸν έβλεπε μπροστά της, τόσο κοντά της, τὸν άντρα αὐτόν πού ήταν κάποτε ο κόσμος όλος γι' αυτήν, και πού λίγο έλειψε να καταστρέψη όλη της τὴ ζωή.

— Να μὴ με ιδῇ! σκέφθηκε. Δεν θέλω να με ιδῇ. Πρέπει να φύγω κρυφά...!

Κύτταξε γύρω της. Τὸ σαλονάκι όπου βρισκόταν δεν είχε άλλη έξοδο. Έπρεπε απαραίτητως να περάση από τὸ άλλο σαλόνι για να βγη έξω. Τὸ μόνο πού είχε να κάνει συνεπώς ήταν να κρυφτῇ σε μία γωνιά, και να περιμένει να άπομακρυνθοῦν ή Μιράντα κι' ο Φάνης. Κι' έπειτα να τὸ σκάσει.

Δεν πρόφτασε όμως να καλοσκεφθῇ, κι' ή Μιράντα, με γέλια τρελλά, μπήκε τρέχοντας στο σαλονάκι αὐτό. Φαίνεται πως ή Χαρμίδης είχε γίνει κάπως πιό τολμηρὸς στα πειράγματά του, γιατί ή κοπέλλα, είπε γελώντας κι' έλαφρά πειραγμένη:

— Σας παρακαλώ, κύριε Χαρμίδη, δεν ντρεπόσατε; Φρόνιμα, παρακαλώ!...

— Ήρθε κι' αυτός τρέχοντας πίσω της, σαν νάταν κανένας νεαρός φοιτητάκος. Μόλις όμως άντίκρυσε την Άννα έγινε σοβαρός.

Η Μιράντα, είτε γιατί είχε λησμονήσει, είτε για τὸς τύπους, έκανε τις συστάσεις, γελαστή πάντα!

— Ο κύριος Χαρμίδης, διαπρεπὸς χειρουργός, άρτι άφίχθεις εκ Λονδίνου. Η κυρία Δημητρίου.

Γοητευμένος ο Φάνης από τὴ Μιράντα, αὐτὸ κύτταξε σχεδόν την Άννα.

Τυπικά, της πήρε τὸ χέρι κι' έκανε να τὸ φέρη στα χέλιη του.

Η Άννα όμως τὸ τράβηξε άπότομα, σαν να καίγόταν. Αὐτὸ τὸν έκανε να την προσέξῃ. Τὴν κύτταξε για μία στιγμή καλά, στα μάτια, έπειτα από πάνω ως κάτω. Και στὸ τέλος τράυλισε ταραγμένος:

— Ω!... Τι συνάντησις!...

— Γνωρίζετε; ρώτησε ή Μιράντα μ' έκπληξι.

— Άρκετά! άποκρίθηκε ή Άννα, και στήλωσε τὰ μάτια της αὐστηρά στο Φάνη.

— Τότε, γέλασε ή Μιράντα, θὰ σὰς άφήσω να τὰ πῆτε. Έτσι θὰ έλευθερωθῶ από τὴν πολιορκία τὸν κυρίου Χαρμίδη, πού είναι κάπως επικίνδυνη.

Και πέταχτή, γελαστή, έφυγε από τὸ σαλόνι.

Ο Φάνης κύτταξε την Άννα με μάτια έκστατικά.

— Άννα, εσύ είσαι αλήθεια! Τί μεταμορφώσις! ψιθύρισε.

Κάθησε αὐτὴ σε μία πολυθρόνα. Τὰ γόνατά της έτρεμαν. Προσπάθησε ώστόσο να πάρη ένα ύφος κρύο, κοσμικό, ένα ύφος πού δεν της ταίριαζε.

— Τί είπατε, κύριε Χαρμίδη; ρώτησε.

— Φαντάζομαι πόσο θὰ με μισῇ! ψιθύρισε ο Φάνης.

— Για ποῖο πράγμα μιλάτε; Σας παρακαλώ... δεν καταλαβαίνω... Είμαι λίγο χαλιωμένη... Τραβήχτηκα σ' αὐτὸ τὸ σαλονάκι για να βρῶ λίγη άσυχία.

— Τί ύφος! Έκανε ο Φάνης, έναβρίσκοντας τὴν αυτοκυριαρχία του. Τί ύφος γεμάτο μεγαλοπρέπεια! Άννα, πραγματικά, είσαι άγνωρίστη!

— Άφού δεν θέλετε να καταλάβετε, τότε καλύτερα να σηκωθῶ. Εἶπε ή Άννα, και ήρθε να σηκωθῇ.

Με μία γρήγορη κίνησι κάθησε αὐτὸς κοντά της.

— Μιά στιγμή, Άννα, της είπε. Είναι γελοίο να παίρνης αὐτὸ τὸ ύφος μαζί μου. Ναί, είναι γελοίο. Άφού τόφερε ή τύχη να συναντηθῶμε, σου χρωστάω μερικές εξηγήσεις, μου φαίνεται.

Μετὰ δώδεκα χρόνια

— Σας παρακαλώ...!

— Φέρθηκα φρικτά τὸ ξέρω, συνέχισε ο Φάνης. Άλλά, καλύτερα έτσι παρὰ να δε μούσατε σ' όλη μας τὴ ζωή... Θα προτιμόσατε να σε παντρευτώ, και τὴν άλλη μετὰ να σου όμολογήσω πως άγάπηθῃ τὴν εἰς αὐτὴν σου τὴν Άλίκη;

— Ίσως να τὸ προτιμούσα κι' έτσι, εἶπε ή Άννα, πού ἐνὸ μέσα της έλεγε πως τὸ μόνο σωστὸ ήταν να τὸν γυρίση τὴν

πλάτη και να φύγη, θθελά της ένοιωσε μία άκατανίκητη έπιθυμία ν' άκούση τις εξηγήσεις του, έστω και ψεύτικες.

— Δεν υπάρχει άπόλυτη δικαιολογία στη διαγωγή μου! Εἶπε ο Φάνης. Τὸ ξέρω πως δεν υπάρχει. Άλλά, νά... Έσύ ήσουν πολύ φρόνιμη, πολύ ίδια πάντα, δεν μ' έκανες ν' άνησυχῶ. Και βρέθηκε εμπρός μου ή Άλίκη. Διάβολος αληθινός! Μ' άναστάτωσε, μ' έκανε να μὴ σκέπτομαι τίποτε άλλο. Ξέρεις τὸ χαρακτήρα μου... Η Άλίκη με τράβηξε άκατανίκητα. Τὴν ώρα πού μπήκα στο σεροπλάνο κι' έσυγα μαζί της, ώστόσο, πιστέψτε με, Άννα, κάτι σπάραζε μέσα μου, μα ήταν πια άργά. Ναί, ήταν πια άργά.

— Και προτίμησες να μ' άφήσης νύφη με πέπλο, με τὸ σπίτι γεμάτο καλεσμένους!...

— Αὐτὰ τώρα πέρασαν! Εἶπε αὐτός, κι' ο τόνος του θυμισε στην Άννα τὸν παλιὸ τὸ Φάνη, τὸ νευρικό, τὸν άνυπόμονο.

— Πέρασαν! Εἶπε κι' αὐτὴ. Πέρασαν, κι' είναι τόσο κομικά να τὰ θυμόμαστε, τώρα, ε, κύριε Χαρμίδη;

— Ναί, Άννα... Εἴμαστε πολιτισμένοι άνθρωποι. Καθὼς βλέπω είσαι κοσμική κι' εσύ τώρα. Ίσως έναυσαντισθησῶμε. Τὸ πιό έξυπνο, δεν νομίζεις πως είναι να γίνουμε καλοί φίλοι; Και άπέναντι τὸν κοσμου αὐτὸ είναι τὸ καλύτερο.

— Ίσως... για τὰ μάτια τὸν κόσμου, άπάντησε πικρά ή Άννα. Μα νομίζω, κύριε Χαρμίδη, πως τὸ πιό άξιοπρεπές, θὰ ήταν να κάνουμε πως δεν γνωρίζομαστε.

— Μα πως είναι δυνατόν; Εἶπε αὐτός. Είναι κι' ή γυναίκα μου, ή Άλίκη, ἐδῶ. Θα συναντηθῇτε. Πολλοὶ θὰ ξέρουν πως εἰσαστε ξαδέλφες. Είναι σωστὸ να μὴ μιλιόσαστε;

— Είναι κι' ή Άλίκη ἐδῶ; ρώτησε ή Άννα με μία όδυνηρή σύσπασι στο πρόσωπο.

— Λέιπει αὐτὴ από καμμία συναναστροφή; έκανε ο Φάνης πικρά.

— Δεν θάθελα να συναντηθῶμε.

— Αὐτὸ όμως δεν γίνεται. Μοιραία θὰ συναντηθῇτε. Θα σε παρακαλῶσκα Άννα, να άποφύγης κάθε σκάνδαλο.

Τὸν κύτταξε με σαρκασμό. — Ο κύριος Χαρμίδης φοβάται τὰ σκάνδαλα τώρα, ε; Τί παράξενο! Κι' όμως θὰ ήταν πολύ μικρὸ αὐτὸ τὸ σκάνδαλο μπροστά σ' εκείνο πού δημιούργησες τότε.

— Μὴν κύτταξ τότε, Άννα, ήμουν νέος, άμυαλός...!

— Κοντὰ στα τριάντα πάντως.

— Έστω. Άλλά ένας θερμόςαιμος νέος, πάντα. Τώρα όμως γύρισα στην Έλλάδα με φιλοδοξίες, με αξιώσεις. Θα γίνω, πολὺ σύντομα όπως τὸ έλπίζω, καθηγητής. Δεν

θέλω να δημιουργηθῇ γύρω από τ' ενομό μου κανένα σκάνδαλο.

— Στὴ γυναίκα σου να κάνης αὐτὴ τὴ σύστασι, τοῦ εἶπε συσταχτὰ ή Άννα.

Τὴν κύτταξε σαστισμένος, στενωχωρημένος.

— Έτσι; Εἶπε. Ώστε ἐδῶ εἰσαστε φαίνεται καλά πληροφορημένοι. Τότε, δεν ὑπάρχει λόγος να κρύβωμαι. Μπορῶ να σου μιλήσω έντελῶς ελεύθερα. Με τὴν Άλίκη ή συμβίωσίς μου, είναι πια έντελῶς τυπική. Δεν έχωμε ούσιαστικά καμμία σχέση σαν άντρώγυνο.

— Αὐτὰ όλα δὲ μ' ενδιαφέρουν! τὸν έκοψε ή Άννα. Γιατί μου τὰ λέτε;

— Για να σε κατατοπίσω. Η Άλίκη είναι έντελῶς ελεύθερη να φερῇ όπως θέλει, κι' εγώ, φυσικά, επίσης. Βαρυμάστε να πάρουμε διαζύγιο. Θα τ' άποφασίσουμε βέβαια κάποια μέρα, τώρα πού ήρθαμε στην Έλλάδα. Άλλά, όλοι οι γνωστοί μας τὸ ξέρουν πως ο γάμος μας στην πραγματικότητα δεν ὑφίσταται πια. Κι' έτσι, τὰ παράξενα της φερσίματα δεν άντανάκλουν σ' εμένα. Τώρα πού θὰ συναντηθῇτε, να ξέρης, πως δεν είναι πραγματικά γυναίκα μου, αὐτὸ θέλω να σου πῶ. Ώστε δεν ὑπάρχει λόγος ν' άνασκαλίσης τὰ παλιά.

— Τὸ ήξερα πως μοιραία αὐτὸ θὰ έφτανε ο γάμος σας, ψιθύρισε ή Άννα.

— Έσύ τὴν ήξερες καλά τὴν ξαδέλφη σου, βέβαια...!

— Πιό πολὺ γνωρίζα εἰσας. Δεν ήταν δυνατόν να ζήσετε εύτυχισμένοι με καμμία γυναίκα.

Σήκωσε αὐτὸς τὸς ώμους του, και της έρριξε μία γρήγορη, θερμή ματιά.

— Αὐτὸ είναι άλλο κεφάλαιο, εἶπε. Πάντως, σήμερα, αὐτὴ είναι ή κατάσταση. Και θὰ σου χρωστάω μεγάλη χάρι, αν θελήσης να διατηρήσουμε μία τυπική έστω σχέση, για τὰ προσήματα...!

— Είναι κι' ο άντρας μου ἐδῶ! Εἶπε ή Άννα σιγά.

— Ο άντρας σου;

— Ναί, ο άντρας μου.

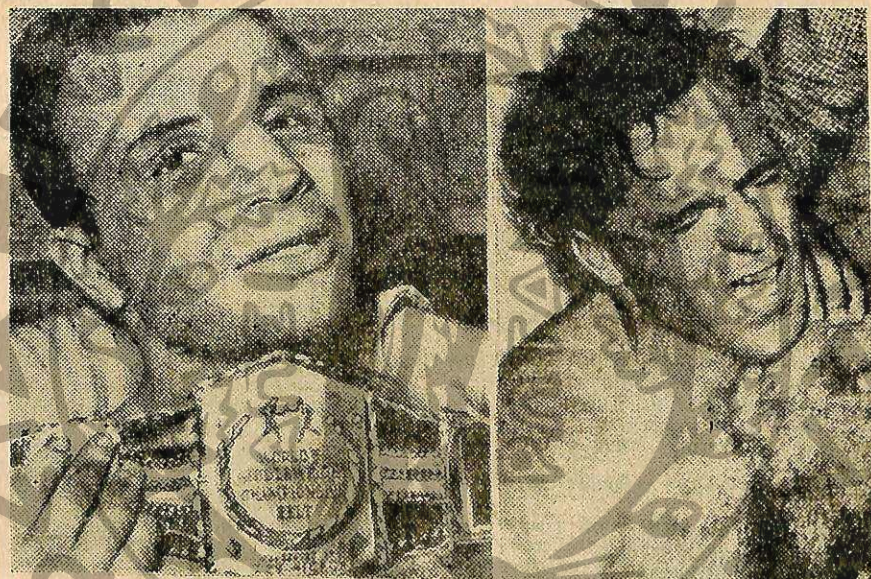
Χτύπησε τὸ κεφάλι του τὸ χέρι του, με μία κίνησι σχεδόν θεατρική.

— Μα βέβαια, φυσικά, φώναξε. Γιατί μου φάνηκε τόσο παράξενο;... Τί άφηρημάδα!...

— Έχω και τρία παιδιά.

— Και τρία παιδιά; Μα βέβαια, πέρασαν δώδεκα χρόνια από τότε... Δεν ήταν δυνατόν να κάθεται και να περιμένης έμένα.

— Είμαι πολὺ εύτυχισμένη σύζυγος και μητέρα, εἰσάπε ή Άννα, κυττάζοντάς την προκλητικά.

Ο ΣΕΡΝΤΑΝ ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ

Ο περίφημος Γάλλος πρωταθλητής μεσάιν Βαρν Μαρσέλ Σερντάν έχασε στὸ Ντιπρόντ των Ήν. Πολιτειῶν τὸν τίτλο του και τὴ ζώνη του. Ο αντίπαλός του, ο Ιταλο-Αμερικανός Τζακ Λά Μορτα (άριστερά) κατώρθωσε να τὸν καταβάλῃ στὸ δέκατο γύρο. Δεξιά μία χαρακτηριστική φωτογραφία τὸν τῶς πρωταθλητὸν τὴ στιγμή πού σφραδίζει απ' τὸν πόνο.

—Το πιστεύω... Πές μου κάτι για τη ζωή σου.
—Ο άντρας μου είναι ο βιομήχανος Δημήτρης Δημητρίου. Καρδιά μάλαμα, έξυπνος, φιλόσοφος, πονετικός...
—Δεν έχω αμφοβία, Άννα. Κι' είμαι ευτυχής που τ' άκούω.
—Και τα παιδιά μου είναι έκτακτα, είπα με καμάρι η Άννα. Τρία άγγελούδια σωστά!
—Ωστε δεν σούφερε άτυχία ή δική μου ή εγκατάλειψις;
—Δεν θα μπορούσα ποτέ νάμαι τόσο ευτυχισμένη.
—Άννα!...
—Έσκυψε πολύ κοντά της. Ή πρώτη κίνηση της Άννας ήταν να τραδηχτεί. Άλλά, θυμήθηκε το ρόλο της κοσμικής κυρίας που παίζε, και σκεφθηκε πως δεν ταιριάζει να δείξει δειλία σαν μαθητριά.
—Άννα!... Τώρα, ό,τι έγινε, έγινε, της ψιθύρισε. Άλλά πές μου την αλήθεια: Φαντάζεσαι πως μ' έμένα θα ήσουν λιγότερο ευτυχισμένη;
—Δεν του απάντησε.
—Ενοώθε την άνδρα του πολύ κοντά της κι' ανατρίχιασε.
—Πετάχτηκε πάνω δαγκώνοντας τα χείλη της.
—Κύριε Χαρημίδη, μου φαίνεται πως είναι καιρός να πάμε και στους άλλους, είπα απότομα.
—Και γυρίζοντας του την πλάτη, βγήκε έξω.

Παράξενα παιχνίδια

—Όλες οι γυναίκες γύρω της φλερτάριζαν. Ή Άννα τουλάχιστον είχε αυτή την εντύπωση.
—Η Μιράντα μόλις αντίκρυσε το Φάνη πήγε κοντά του, κι' αυτός άρχισε πάλι τα πειράγματα.
—Η Ρούλα φλερτάριζε άθωα με το Γιώργο που ήταν πάντα η σκιά της. Ο Θέμος με το Δημήτρη καθόνταν με τις μύτες τους χαμένες στα καρτιά.
—Η Άλίκη είχε γύρω της όλόκληρο επίτελειο από νεαρούς, τουλάχιστον κατά δέκα χρόνια νεώτερους της. Ήταν η αδυναμία της τα παιδάρελτα. Έκανε πως δεν είδε την Άννα, αν και από την πρώτη στιγμή το μάτι της την άρπαζε. Είχε ιδη στο μεταξύ και τη Ρούλα.

—Ήταν ντυμένη με ύπερβολική πολυτέλεια, με διαμαντικά, και φάνταζε πολύ ώμορφη. Το πρόσωπό της όμως ήταν σαν κουρασμένο. Όταν την έβλεπες από κοντά, το δέρμα της μαραμένο και γύρω από τα μάτια της μαύροι κύκλοι μαρτυρούσαν μία ζωή όχι και τόσο όμορφη.

—Η Ρίτα Γεωργίου πήγε κοντά στην Άννα.
—Άννα, αυτός δεν είναι; τη ρώτησε ψιθυριστά δείχνοντας της το Φάνη.
—Ναί! απάντησε η Άννα.

—Νά πάρη ή όρχη! Τί δυσάρεστη συνάντησις για σένα, έ;
—Τώρα πιά! Έκανε αυτή σηκώνοντας τους ώμους της. Συνάντησις έντελώς άνώδυνη.

—Τό λές με την καρδιά σου, Άννα; ρώτησε η Ρίτα, και στήλωσε τα μάτια της έρευνητικά στην ξαδέλφη της.
—Γιατί; ρώτησε αυτή γρήγορα, ανήσυχα.

—Γιατί το πρόσωπό σου φαίνεται τόσο βασανισμένο αυτή τη στιγμή.
—Είσαι τρελή; ψιθύρισε η Άννα, κι' έδγαλε το καθρεστάκι της.

—Πουδραρίστηκε γρήγορα κι' έστιαξε τα μαλλιά της. Τώρα που της το είχε πη η Ρίτα, το καταλαβαίνει κι' η ίδια. Ή φυσιογνωμία της ήταν τραδημένη.

—Έκείνη τη στιγμή πήγε ο Γιαννάκης κοντά της.
—Τόν είδες; της ψιθύρισε με δόντια σφιγμένα.

—Τόν είδα, αποκρίθηκε αυτή άχνά.
—Έτσι μούρχειται να πάω να του σπάσω τα μούτρα! Τόσα χρόνια πέρασαν, κι' όμως το αίμα μου ανεβαίνει στο κεφάλι μονάχα στη σκέψη πως τολμάει να παρουσιάζεται στην κοινωνία των τιμών ανθρώπων αυτός ο άχρείος!

—Συγκρατήσου, Γιαννάκη! Έκανε παρακλητικά η άδελφή του. Σκέψου πως αυτός δεν έχει τίποτε να χάσει. Οι γυναίκες

ργαίνουν πάντα ζημιωμένες όταν δημιουργούνται τέτοια έπεισόδια.

—Κι' αυτή η μουστίσα η Άλίκη!...
—Έτσι μούρχειται να της τραδήξω τα μαλλιά και να της δώσω κάμποσες ξυλιές στα ψαχνά, να τη ρεζιλίσω. Είναι η τιμωρία που της αξίζει.

—Άρση αυτή τη φροντίδα στον άντρα της, είπε η Ρίτα. Αυτός έχει πολλούς λόγους να της δώση ξυλιές στα ψαχνά.

—Πήγε κι' η Ρούλα κοντά. Δεν είχε πάρει είδησι για την παρουσία του Φάνη. Μόλις τόν είδε από μακριά, έμεινε με το στόμα άνοιχτό.

—Καλέ τόν είδατε; ρώτησε. Τόν είδατε;

—Αυτό λέμε, της είπε ο Γιαννάκης χλωμός. Τέτοιοι άνθρωποι βάπτεται να διώχνονται από την κοινωνία. Άν είχε λίγο φιλότιμο άπάνω του έπρεπε να ντρέπεται να μάς κυττάξη στα μάτια.

—Ποιος τόχασε το φιλότιμο για να τόν βρής ο Χαρημίδης; είπε η Ρούλα.

—Δεν λές στον άντρα σου να φύγετε; είπε ο Γιαννάκης νευριασμένος στην Άννα.

—Όλοι μας πρέπει να φύγουμε επιδεικτικά. Δεν υπάρχει λόγος να βρισκόμαστε στον ίδιο κύκλο μ' αυτό τον άνθρωπο.

—Έχεις δικιο, αποκρίθηκε η Άννα και σηκώθηκε.

—Βρήκε το Δημήτρη άφοσιωμένο στο παιχνίδι. Όταν του είπε να φύγουν, παραξενεύτηκε.

—Άπό τώρα; ρώτησε.

—Θά φύγουν όλοι οι δικοί μας, είπε η Άννα.

—Έμεις δεν θα φύγουμε άκόμα, φώναξε ο Θέμος.

—Δεν ξέρω τι θα κάνετε έσείς. Μιά φορά, Δημήτρη, σε παρακαλώ, να φύγουμε. Σηκώθηκε χωρίς καλό αντίρροποι ο Δημήτρης.

—Κάθως περνούσαν από το διπλανό σαλόνι σκούνησαν άπάνω στο Φάνη. Αυτός σάστισε για μία στιγμή. Έπειτα, υποκλίθηκε ελαφρά και προσπέρασε.

—Ποιος είναι αυτός; ρώτησε ο Δημήτρης.

—Θά σου πώ.

—Πήραν ένα ταξί και γύρισαν σπίτι τους.

—Ποιος ήταν αυτός; ξαναρώτησε ο Δημήτρης.

—Τό ύφος της Άννας τόν είχε κάνει να προσέξη τόν άντρα αυτόν που τόν έβλεπε πρώτη φορά στη ζωή του.

—Κύτταξε η Άννα τόν άντρα της στα μάτια, κι' αποκρίθηκε:

—Αυτός είναι!... Αυτός ήταν!...

—Σπίθα κάτω από τη στάχτη

—Έκείνη τη νύχτα ο Δημήτρης ήταν όλο τρυφερότητα για τη γυναίκα του, λές και διαίσθανόταν κάποιον κίνδυνο κι' ήθελε να την πνίξη στα χадία, στα φίλια, να τη μεθύση με την άγαπη του και την καλωσύνη του.

—Όταν όμως άποκοιμήθηκε ο Δημήτρης, η Άννα άρχισε να στριφογυρίζει στο κρεβάτι δίπλα του... Ο ύπνος δεν έλεγε να βασανιστεί.

—Τό λές με την καρδιά σου, Άννα; ρώτησε η Ρίτα, και στήλωσε τα μάτια της έρευνητικά στην ξαδέλφη της.

—Γιατί; ρώτησε αυτή γρήγορα, ανήσυχα.

—Γιατί το πρόσωπό σου φαίνεται τόσο βασανισμένο αυτή τη στιγμή.

—Είσαι τρελή; ψιθύρισε η Άννα, κι' έδγαλε το καθρεστάκι της.

—Πουδραρίστηκε γρήγορα κι' έστιαξε τα μαλλιά της. Τώρα που της το είχε πη η Ρίτα, το καταλαβαίνει κι' η ίδια. Ή φυσιογνωμία της ήταν τραδημένη.

—Έκείνη τη στιγμή πήγε ο Γιαννάκης κοντά της.
—Τόν είδες; της ψιθύρισε με δόντια σφιγμένα.

—Τόν είδα, αποκρίθηκε αυτή άχνά.
—Έτσι μούρχειται να πάω να του σπάσω τα μούτρα! Τόσα χρόνια πέρασαν, κι' όμως το αίμα μου ανεβαίνει στο κεφάλι μονάχα στη σκέψη πως τολμάει να παρουσιάζεται στην κοινωνία των τιμών ανθρώπων αυτός ο άχρείος!

—Συγκρατήσου, Γιαννάκη! Έκανε παρακλητικά η άδελφή του. Σκέψου πως αυτός δεν έχει τίποτε να χάσει. Οι γυναίκες

ρήνη τή βλέφαρά της.
—Όλο το κορμί της ανατρίχιαζε ήδονικά όταν συλλογιζόταν το άγγιγμα του χεριού του Φάνη, τη ζεστή του άνάσα στο μάγουλό της. Όλη της η ύπαρξη σαν να έμπνυσε από κάποιο λήθαργο, καθώς συλλογιζόταν το χαμόγελό του. Σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της και σκεφτηκε: «Είναι δυνατόν νάχη πια έπιρροή άπάνω μου αυτός ο άνθρωπος; Είναι δυνατόν να σκέφτωμαι τίποτε άλλο παρά τα παιδιά μου, τόν άντρα μου, το σπίτι μου; Είναι δυνατόν, νάχη άπομείνει στην καρδιά μου κανένα αίσθημα γι' αυτόν, έκτος από τόν μίσος;»

—Δάγκωσε τόν δάχτυλό της, για να πονέση, για να τιμωρήση τόν έαυτό της που δεν είχε τη δύναμη να διώξη την εικόνα του από την σκέψη της.

—Μονάχα πρὸς τὰ ζημερώματα κατάφερε ν' άποκοιμηθῇ. Ξύπνησε όμως σέ λίγο, ιδρωμένη μ' όλο τόν κρύο πούκανε.

—Ήταν πολύ ταρασμένη. Είχε δη τόν Φάνη στ' όνειρό της. Την έσφιγγε στην άγκαλιά του και τη φιλούσε!...

—Κι' αυτή τόν φιλούσε με πάθος.

—Σηκώθηκε κι' έτρεξε στο δωμάτιο τών παιδιών της.

—Τά δυο μεγάλα είχαν σηκωθή κιόλας κι' έτοιμάζονταν για τόν σχολείο. Ή Ρηνούλα της, της φώναζε από τόν κρεββάτακι της, παιχνιδιάρικα:

—Μανούλα!...

—Φίλησε η Άννα βιαστικά τα δυο της άγόρια κι' έπειτα έσκυψε στο κοριτσάκι:

—Γλυκό μου μωρό! τού είπε τρυφερά.

—Μαμά! φώναξε ο Ντίνος, φοβάμαι πως η λύσι του προβλήματος δεν είναι σωστή. Δεν με βοήθησε χθές...

—Κι' εγώ δεν έχω έτοιμάσει την όρθογραφία μου, είπε ο Φώτης ντροπαλά.

—Έλατε, έμπρός, γρήγορα! φώναξε η Άννα. Όλα θα τα προσφάσουμε.

—Ανοίξαν τα παιδιά τα βιβλία τους, και με μίας βρήκε η Άννα τόν έαυτό της. Ένοώθε εύτυχία άνάμεσα στα παιδιά της.

—Τους διόρθωσε γρήγορα - γρήγορα τα τετράδιά τους, και τα δυο μεγάλα έφυγαν για τόν σχολείο. Τη Ρηνούλα δεν την έστειλαν άκόμα σχολείο. Ήταν μόλις έξη χρόνων ή μικρή, και της είχαν δασκάλα στο σπίτι.

—Η μεγαλύτερη άπόλαυσι της Άννας ήταν να παίρνη τόν κοριτσάκι της στην άγκαλιά της, να τού δίνη τόν γάλα του, σαν να ήταν άκόμα μωρό, να τόν ντυνι μόνη της, να τόν χτενίζει. Ποτέ δεν κουραζόταν μ' αυτές τις δουλειές.

—Η μικρή πετάχτηκε τώρα από τόν κρεββάτακι της και σκαρφάλωσε στα γόνατα της μανούλας της.

—Μαμά! Μανούλα!... Δώσε μου τόν γάλα μου! της φώναζε.

—Έσφιξε η Άννα με λαχτάρα τη μικρή στην άγκαλιά της. Κι' άδασα τα μάτια της βούρκωσαν κι' άκούμπησε τα χείλη της στα μαλλάκια του παιδιού.

—Γλυκό μου κοριτσάκι!... ψιθύρισε.

—Τί έχεις, μαμά; ρώτησε η έξυπνη μικρή. Μου φαίνεται πως κλαίς.

—Τί λές, άγγελούδι μου; Γιατί να κλαίω;

—Ξέρω κι' εγώ; Μήπως έκανες καμμία ζημιά;

—Γέλασε η Άννα.

—Και θάκλαιγα γι' αυτό;

—Έγώ κλαίω όταν κάνω ζημιές.

—Γιατί, Ρηνούλα μου; Φοβάσαι; Κι' όμως δεν σε μαλλώνω.

—Δεν είναι που φοβάμαι. Τό ξέρω πως είσαι καλή μαμά και δεν με μαλλώνεις. Μά γι' αυτό στενοχωριέμαι πιο πολύ. Στενοχωριέμαι μοναχή μου. Άν ήξερα πως θα με μαλώσης, δεν θα στενοχωριόμουν.

—Τό αίμα ανέθηκε στα μάγουλά της Άννας, σ' αυτά τὰ λόγια του παιδιού.

—Ναί, στενοχωριόμαστε όταν κάνουμε κάτι κακό, ψιθύρισε. Έχει δικιο, Ρηνούλα μου, είσαι μυαλωμένο παιδάκι. Γι' αυτό πρέπει να προσέχουμε να μην κάνουμε κακές πράξεις...

—Κάνουν ποτέ άταξίες οι μεγάλοι; ρώτησε η μικρούλα.

—Αναστράφηκε η Άννα.

—Κάνουν, παιδί μου, κάνουν και μετανοώνουν πολύ πικρά! αποκρίθηκε.

—Τήν κύτταξε η Ρηνούλα στα μάτια.

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Ή συνέχεια.

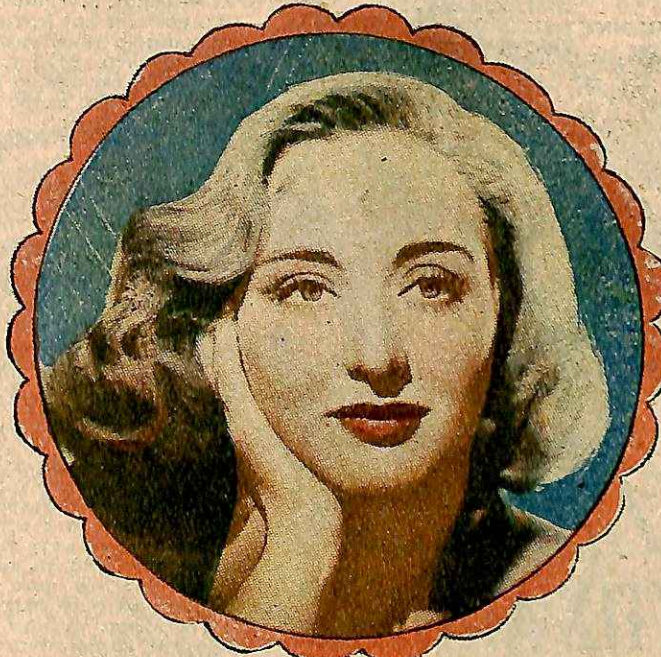
ΤΟΥΣ θεατρικούς κύκλους του Μπρονγκουαί και στους κινηματογραφικούς του Χόλλυγουντ ή χαριτωμένη Σέλεστ Χολμ είναι πασίγνωστη και περιζήτητη ως καλλιτέχνις. Ή κινηματογραφική της καριέρα άρχίζει μόλις τόν 1946 και στην Εύρπη έχουν προβληθῇ πολύ λίγες ταινίες της. Ή Σέλεστ είναι περισσότερο γνωστή εκεί άπ' τὰ ταξείδια της. Όλο τόν έλεύθερο καιρό της τόν περνά ταξιδεύοντας σε διάφορες χώρες.

—Άνάμεσα στις χώρες που έχει έπισκεφθῇ ως τώρα περιλαμβάνονται η Άγγλία, η Γαλλία, τόν Βέλγιο, τόν Λουξεμβούργο, η Δανία, η Σουηδία, η Νορβηγία, η Τουρκία και η Έλλάς. Στη χώρα μας δρισκοταν μόλις πρὸ τριών μηνών και κάθησε περίπου μία βδομάδα στην πρωτεύουσα. Δεν έτρεξαν όμως οι θαυμαστά της κατά χιλιάδες, δεν την πολιορκήσαν, δεν της ζήτησαν ατόγραφα και δεν... της τράβηξαν τὰ μαλλιά, όπως έγινε με τόν Τάυρον Πάουερ. Κι' αυτό γιατί στο πολύ κοινό ήταν έλαχιστα γνωστή.

—Αυτό μ' ένθουσιάζει έξαιρετικά, λέει γελώντας η χαριτωμένη και όλοξανθη Σέλεστ. Μισώ φαβέρα τις έξαλλες έκδηλώσεις τών θαυμαστών τών ηθοποιών. Άν ήταν δυνατόν να γινόταν αυτό και στην Άμερική, τότε θα ήμουν άκόμα πιο ένθουσιασμένη...

—Τραγουδίστρια, χορεύτρια κλασικών και μοντέρνων χορών και διπλωματούχος δύο δραματικών σχολών, σφιεσώθηκε από πολύ μικρή στο θέατρο όπου, όσο τὰ χρόνια περνούσαν, σφειώνε διαρκώς και μεγαλείτερη έπιτυχία.

—Οι θεατρικές της έπιτυχίες δεν άφησαν άδιάφορους τούς παραγωγούς τού Χόλλυγουντ. Και τόν καλοκαίρι τού 1946 ο παρα-

Μία τελευταία φωτογραφία της Σέλεστ Χολμ.

Μιά ποδοδυομιμείη ΣΤΑΡ

Η πνευματώδης Σέλεστ Χολμ

—Γωός της Φόξ, Μάκ Γκόντον, την προσέλαβε για έναν άπ' τούς πρώτους ρόλους στο έγχρωμο μουσικό φίλμ «Τα καρίτσια στα γαλάζια». Ακολούθησε τόν δραματικό «Συμφωνία Κυρίων».

—Άστερα από τρία χρόνια θητείας στο Χόλλυγουντ, η Σέλεστ είναι μιά καινούργια στάρ που ύπόσχεται πολλά για τόν μέλλον. Ή έπιτυχία της πάντως στην όδον δεν την έκανε να εγκαταλείψη τη σκηνή. Άπλουστάτα μοιράζει τόν καιρό της και στις δυο.

—Γεννήθηκε — λένε — στη Ν. Ύρκη ή στο Λονδίνο. Μη ζητάτε όμως ήμερομηνία και έτος γιατί, άφου δεν τὰ άποκαλύπτει η ίδια, δεν θέλουμε να φέρουμε σε δύσκολη θέση τη Σέλεστ.

—Δεν πρέπει να είστε άδιάκριτοι, λέει η ίδια σε όσους τη ρωτούν. Ποτέ δεν πρέπει να ζητάτε την ηλικία μιάς γυναίκας. Είναι όσο φαίνεται. Κι' εγώ, για να σας ίκανοποιήσω, σας λέω αυτό: είμαι όσο φαίνομαι. Κάπου μεταξύ τών 20 και τών 30!...

—Μία μέρα, κάποια γνωστή στάρ τού Χόλλυγουντ, όνομα και μη χωρίο, πολύ ματαιόδοξη φυσικά, πήγε κι' έκανε μιά έπίσκεψι στη Σέλεστ.

—Είπαν πολλά και διάφορα για τις τελευταίες ταινίες και τούς πρωταγωνιστάς τους και πάνω στον ένθουσιασμό της και τή μεγάλη ιδέα που είχε για τόν έαυτό της, η έπισκεπτριά σηκώνεται όρθια και λέει μισο-άστεια και μισο-σοβαρα:

—Τί τὰ θέλεις, άγαπητή μου, σήμερα στο Χόλλυγουντ μόνο δυο καλλιτέχνιδες αξίζουν πραγματικά. Έμεις οι δυο...

—Λάθος κάνεις, χρυσή μου, άπαντῆς η Σέλεστ στον ίδιο τόνο. Θά μου επιτρέψεις να σου παρατηρήσω ότι τόν λόγιο σου είναι σωστό, αλλά... μόνο κατά τόν ήμισυ!

—Κόκαλο ή «μεγάλη» στάρ, ενώ η Σέλεστ, με άφάνταστη προσπάθεια, συγκρατούσε τὰ γέλια που την έντιγαν...

—Από τότε έγιναν άσπονδες έχθρες και δεν ξαναμίλησαν ποτέ πιά.

—Οι γυναίκες εύκολα άγαπαούν και εύκολα μισούν. Χ. ΦΑΛΙΟΤ

Παύλος ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Αθάνατη αγάπη

Η παρέα ήταν μαζεμένη, όπως κάθε βράδυ, στο καφενείο. Σώπαιναν όλοι όταν έξαφνα πετάχθηκε ο δικηγόρος Δερρίζος και είπε:

— Έ, λοιπόν, ξέρετε ποιός ήταν ο πιο παράξενος πελάτης μου; Από το γραφείο μου, βέβαια, έχει περάσει κόσμος πολυς... Κακούργοι, απατεώνες, έρωτευμένοι, φτωχοί και πλούσιοι... Μα ο πιο παράξενος πελάτης μου δεν ήταν κανένας απ' όλους αυτούς! Ήταν... Μα ακούστε καλλίτερα όλη την ιστορία...

Ένα πρωί παρουσιάστηκε στο γραφείο μου ένας καλοντυμένος, μεσόκοπος, με σοβαρό παρουσιαστικό. Μου είπε πως τον λεγαν Περικλή Σεφερίδη, πως ήταν χημικός και πως ήθελε να μου αναθέσει διάφορες υποθέσεις του. Δέχτηκα φυσικά, γιατί αυτή είναι η δουλειά μου, οι «διάφορες υποθέσεις» του όμως έστρέφοντο όλες έναντι ενός και μόνου προσώπου, κάποιου εμπνευσμένου του Γιώργου Λίντα. Αυτός ο Λίντας του χρωστούσε πολλά χρήματα, και του είχε υπογράψει ένα σωρό γραμμάτια. Μου τάδεξε.

Θα τον κυνηγήσουμε ως πού να εισπράξω και την τελευταία μου πεντάρα! μου δήλωσε. Αν δεν με πληρώσει, θα του κατάσω ο, τι έχει και δεν έχει, θα τον πετάξω στους δρόμους!

— Έχει οικογένεια;
— Δεν έχει κανένα! Δηλαδή... έχει μια αρροδωνιστική... Κάποια κοπέλλα που την είχε πάρει για δακτυλογράφο, στο γραφείο του, και τα μπλέκανε... Δεν βαρύνει, όμως... Για τα λεφτά του, τά... υποτιθέμενα λεφτά του θα τον θέλη κι αυτή. Θα τον φαντάζεται πλούσιο... Να δούμε πως θα της φανή όταν μάθη την αλήθεια!

Συνηθισμένη ιστορία, σκέφτηκα...

Εστειλα άμεσα μια έπιστολή στον κ. Γιώργο Λίντα. Του έλεγα να περάσει μια ώριστη ημέρα και ώρα από το γραφείο μου, για να κανονίσω τα γραμμάτια και να εξοφλήσει το χρέος του. Η πρόσκληση, όπως βλέπετε, ήταν αυστηρή... δικηγορική.

Την ώριστη ημέρα και ώρα, άκουσα ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα.

— Εμπρός! είπα.

Η πόρτα άνοιξε σιγά-σιγά και μπήκε μέσα μια κοπέλλα. Φαινόταν πολύ συνεσταλμένη. Δεν θα ήταν πλέον των 18 χρόνων. Πάνω στην άκρη της παρθενικής ωμορφιάς της. Σεινή, γλυκεία, γοητευτική.

— Ο κ. Δερρίζος; με ρώτησε δειλά.

— Εγώ είμαι, δερριζίνις...

Μου έδειξε το γράμμα μου

— Είμαι... είμαι η μνηστή του κ. Λίντα, μου είπε και στά μάγουλά της άνθισαν απριλιάτικα τριαντάφυλλα. Έργάζομαι στο γραφείο του. Είδα αυτό το γράμμα και κατάλαβα ότι κάποιο κακό τόν απειλεί...

— Ήθελα να σας ρωτήσω, λοιπόν: Χρωστάει πολλά χρήματα;
Την έβαλα να καθήσει και της τὰ είπα όλα. — Όχι, δεν ήταν πλούσιος, ο Γιώργος ο Λίντας. — Η μάλλον, εμφανιζόταν ως πλούσιος. Στην πραγματικότητα ήταν κατεστραμμένος! Τα γραμμάτια αντιπροσώπευαν τεράστια ποσά... — Υστερ' από λίγους μήνες, ο κ. Γιώργος Λίντας θα βρισκόταν στην ψάθα! Το καλλίτερο που είχε να κάνει, αυτή, ήταν να τον πείσει να κυττάξει να έρθει σε συμβιβασμό με τον πελάτη μου. Άλλοιώς...

Η κοπέλλα, ακούγοντας τη φοβερή αποκάλυψη, είχε γίνει χλωμή, πολύ χλωμή... Σε κάποια στιγμή είδα δυο δάκρυα, δυο λαμπερά διαμάντια, να κυλάνε στα μάγουλά της.

— Θα σας παρακαλέσω, κύριε, να μην κάνετε τίποτα πριν από δυο τρεις μέρες... μου είπε. Θα ξαναπεράσω να σας δω, και τότε... τότε πιά αποφασίζετε...

Η μελωδική φωνή της έτρεπε, καθώς μιλούσε. Κι' αυτό το τρεμούλισμα που φάνερωνε όλο τον πόνο της τρυφεράς καρδιάς της με συγκίνησε πολύ.

Της έδωσα το λόγο μου ότι θα την περιμέναμ' ευχαρίστησε μ' ένα λυπημένο χαμόγελο, και προχώρησε στην πόρτα. Όταν έφτασε εκεί, κοντοστάθηκε.

— Αλήθεια, μου είπε, είναι περιττό να στελνέτε άλλη είδοποίηση στον κ. Λίντα... — Επείγε ένα στεναγμό που τρικύλισε το παρθενικό της στήθος και πρόσθεσε:

— Δεν είν' ανάγκη να του πείτε ότι ήρθα εδώ... κι' ότι τὰ ξέρω όλα!...

★

Ο κ. Περικλής μ' έπεσκέφθηκε το απόγευμα. Μόλις έμαθε ότι η μνηστή του φίλου του είχε ρηθ στο γραφείο κι' ότι είχε αποκαλυφθεί η τραγική πραγματικότητα, ένευσε σιωπηλά. Τί μοχθηρός άνθρωπος, Θεέ μου! — Ετρίβε τα χέρια του από τη χαρά του...

— Έν τάξει! ψιθύρισε μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Τρεις μέρες δεν ζήτησε διορία; — Οραία! Θα την περιμένετε τρεις μέρες κ. Δερρίζο. Θα θέλη να συνεννοηθεί, φαντάζομαι, με το Λίντα... να του αναγγείλει ίσως ότι διαλύει τον αρραβώνα της μαζί του. — Αν δεν φανή, ωστόσο την τετάρτη μέρα θα τον ειδοποιήσετε ότι βάλετε μπρός την υπόθεσή...

Πέρασαν δυο μέρες χωρίς η κοπέλλα να φανή. Την τρίτη μέρα όμως ήρθε. Κείνη την στιγμή, μάλιστα, βρισκόταν στο γραφείο μου ο κ. Περικλής. Πριν της άνοιξω την πόρτα, τον έβαλα στο διπλανό δωμάτιο.

— Δεν είναι σωστό να συναντηθίτε, του είπα.

— Ναί, ναί, κι' εγώ προτιμώ να μην ιδωθούμε, μου απάντησε αυτός με κάποια νευρικήτητα.

Φρόντισε όμως ν' αφήσει μισανοιγμένη την πόρτα που χωρίζει τα δυο δωμάτια...

★

Η κοπέλλα φαινόταν ανήσυχη, νευρική. Το γλυκό προσώπίκι της το σκέταζε ο πόνος, η αγωνία...

Την έβαλα να καθήσει στην πολυθρόνα, πλάι στο γραφείο μου.

— Λοιπόν; τη ρώτησα. Μιλήσατε στον κ. Λίντα;

— Όχι... μου είπε αυτή σιγά. — Έχει τέσσερις μέρες να φανή στο γραφείο, Φοβάμαι πως θα έμαθε τον κίνδυνο που τον απειλεί, και πως θάνατι πολύ απειλημένος... Φτάνει άπάνω στην απελπισία του να μην κάνει καμιά τρέλλα...

Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. Τα σκούπισε γρήγορα-γρήγορα, έδωσε από το τσαντάκι της ένα μικρό πακετάκι και, πρόσθεσε θαρραλέα:

— Λοιπόν... — Άς τελειώνουμε...

— Άνοιξε το πακετάκι κι' έβγαλε ένα θαυμαστό χρυσό βραχιόλι, κι' ένα δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο μπριγιάντι.

— Αυτά έχουν μεγάλη αξία, όπως βλέπετε... μου είπε με φωνή τρεμάμενη απ' τον πόνο... Είναι τα μόνα κοσμήματα που μου άφισε η υπερούλα μου, πριν πεθάνω...

— Έχω κι' ένα κτήμα κοντά στην Χαλκίδα.

Σας έφερα τους τίτλους του... Είναι η προίκα μου... Με το κτήμα και τα κοσμήματα θα εοφλήσω ένα μέρος από τα χρέη του Γιώργου... Για το υπόλοιπο, πρέπει ο πελάτης σας να δεχτεί να περιμένει... Θα δουλέψω κι' εγώ, θα δουλέψω κι' ο Γιώργος, και σιγά-σιγά θα τα εοφλήσουμε όλα... φτάνει να μην τὸν σῦρετε στα δικαστήρια, να μην τὸν καταστρέψετε... Έχει τόσο λεπτά αισθήματα, κύριε, είναι τόσο ευαίσθητος, ώστε δεν θα μπορούσε ν' αντέξει σ' ένα τέτοιο χτύπημα... Και προπαντός να μη μάθη πως έδωσα εγώ την προίκα μου για να πληρώσω!... Δεν θα δεχόταν ποτέ μια τέτοια θυσία. Θα βρήτε σεις κάποια δικαιολογία για να με καλύψετε.

— Εύτυχως, πρόσθεσε χαμογελώντας λυπημένα, δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να μάθη αν έχω προίκα... — Όποτε δεν πιστεύω να μη θέλη να με παντρευτεί τώρα που είμαι άπορη...

— Ομολογώ πως είχα συγκινηθεί. — Πρέπει να ρωτήσω, τον πελάτη μου αν δέχεται τους όρους σας, είπα.

— Περιττόν! άκουσα ξαφνικά τη φωνή του κ. Περικλή απ' το διπλανό δωμάτιο. Συγχρόνως φάνηκε κι' ο ίδιος στο άνοιγμα της πόρτας.

— Η κοπέλλα έριξε μια κραυγή χαράς. — Γιώργο! φώναξε, κι' έτρεξε κοντά του...

Αυτός της χάιδεψε τα μαλλιά: — Αγάπη μου... της ψιθύρισε. Θα με συγχωρήσεις, μικρούλα μου, που σ' έκανα τόσο να πονέσεις;

— Εγώ τάχα χαμένα.

— Τι σημαίνουν αυτά; ρώτησα.

— Σημαίνουν, απλούστατα, κ. Δερρίζο, ότι δεν είμαι ο κ. Περικλής Σεφερίδης...

— Ότι δεν υπάρχει κανένας Περικλής Σεφερίδης... ότι είμαι ο Γιώργος Λίντας!

— Εγύρισε κατόπιν στην κοπέλλα.

— Α, Ρόζα μου, συνέχισε, συγκινημένος βαθιά, θα με συγχωρήσεις; — Η λήλεια μου, η απίστια λήλεια μου, αυτή τὰ φταίει όλα... — Ήμουν τρελλός, φοβήθηκα μήπως αν φτώχαινα ξαφνικά, αν έπαυε να με περιβάλλει η αίγλη του πλούτου μου, έπαυσε να μ' αγαπάς... Και σκέφτηκα να παρουσιάσω με ψεύτικο όνομα σ' ένα δικηγόρο, να του παραδώσω ένα σωρό γραμμάτια που είχα υπογράψει εγώ ο ίδιος στον... εαυτό μου, στον ανύπαρκτο κ. Περικλή Σεφερίδη και να δημιουργήσω όλη αυτή την ιστορία... — Ήθελα να δω τι θα έκανες εσύ όταν θα μάθαινες ότι είμαι κατεστραμμένος, φτωχός, απένταρος... Και είδα! Είδα το θησαυρό της ψυχής σου... Θα με συγχωρήσεις όμως; Θα με συγχωρήσεις ποτέ, αγαπημένη μου Ρόζα;

— Η κοπέλλα τον κυττάζε με λατρεία.

— Δεν το καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι σε συγχώρησα κι' όλας, αφού το φταίξιμό σου οφείλεται στη μεγάλη σου αγάπη; του ψιθύρισε.

— Ομολογώ ότι και τὸν τριών μας τὰ μάτια ήταν βουρκωμένα.

— Ο κ. Γιώργος Λίντας, θεώρησε καλὸν να γυρίσει, επί τέλους, πρὸς τὸ μέρος μου: — Όσο για σὰς, κ. Δερρίζο, μου είπε χαμογελώντας δεν υπάρχει λόγος να σὰς ζητήσω συγγνώμην... — Σὰς ανέθεσα μια υπόθεση από την οποία εξαρτάτο η εὐτυχία όλης μου της ζωής. Δεν έχει σημασία με ποιο όνομα σὰς την ανέθεσα. Την φέρατε πάντως εἰς «αἴσιον πέρας». Περιμένω, συνεπώς... τὸ λογαριασμό σας!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

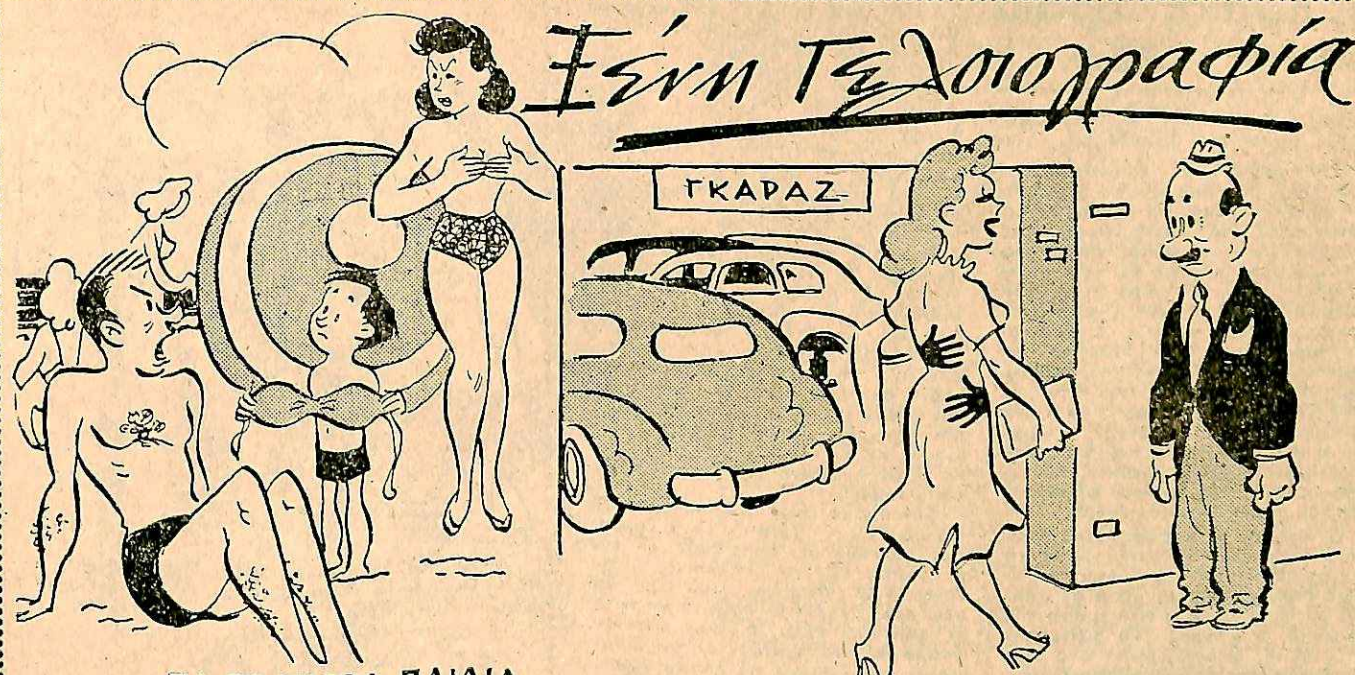
ΟΟΟ

Ρεκόρ ταχύτητας

— Ένας Άμερικανός, ο Έντουαρντ Χιλ, κατέρριψε όλα τα προηγούμενα ρεκόρ στο ζήτημα της ταχύτητας του γάμου. Ένα πρωί, μπήκε στο μετρό, για να πάει στη δουλειά του κι' η τύχη θέλησε να καθήσει πλάι σε μια όμορφη νέα, που φορούσε ένα φόρεμα λευκό και γαλάζιο. Ο Χιλ συζήτησε μαζί της για τὸν καιρό, τὴν κατάσταση, για τὸν έρωτα και για πολλά άλλα πράγματα και είδε ότι οι αντιλήψεις της συμψωνούσαν με τις δικές του.

— Παντρεύμαστε; της πρότεινε σε μια στιγμή.

— Η νέα δέχτηκε. — Οι δυο νέοι κατέβηκαν μαζί, πήγαν στο σπίτι ενός πάστορος και παντρεύτηκαν.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

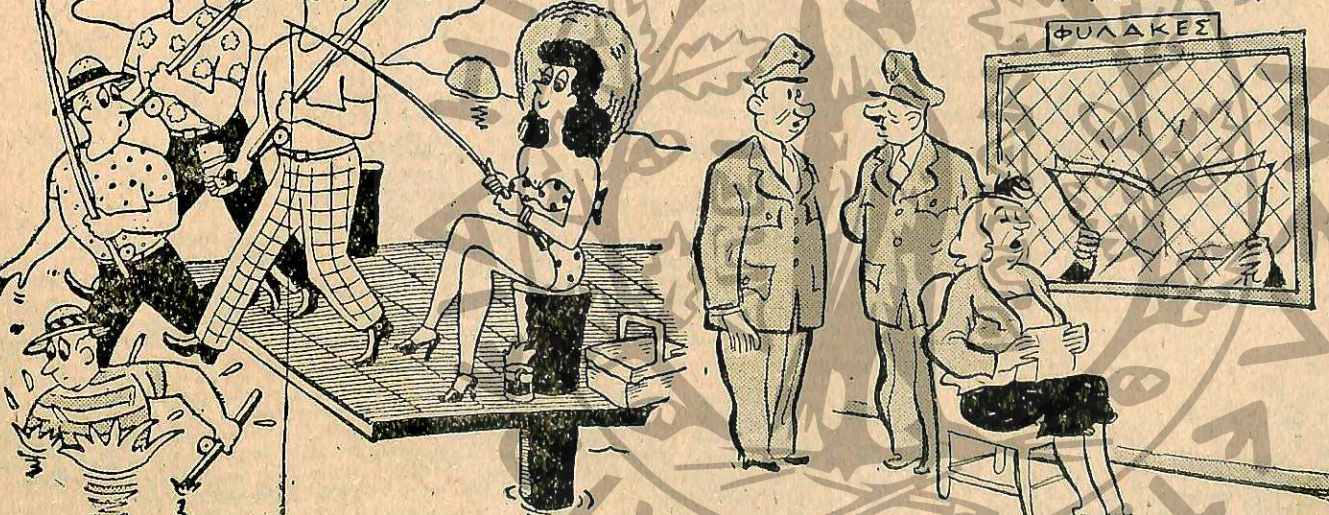
— Λάκη, δώστο άμέσως πίσω στην κυρία αυτό που κρατάς!...

— Προθυμοποιήθηκε ο μηχανικός να μὰς τὸ φτιάξη μέσα σε μισή ώρα!...

Ευχάριστο διάβασμα στο κρεβάτι...

— Εγώ, φίλε μου, δεν φοβάμαι αυτόν τὸν κέρβερο και θα φοβηθώ εσένα;

Χωρίς λόγια

— Στην αρχή νόμισα πως εἶνε ἡ φίλη του, φαίνεται όμως πως εἶνε ἡ γυναίκα του!...

«Άραία, άραία ΚΑΙ ΜΑΚΡΕΑ...»

Ανέκδοτα από τ' άτακτα σώ-
ματα του Εικοσιένα

Στά χρόνια της Έπαναστάσεως του 1821, όσο βαστούσε ο πόλεμος, οι άμαχοι έλληνικοί πληθυσμοί υπέφεραν φρικτά. Πείνα, άρρώστεια, άρπαγή, σκλάβωμα και, τέλος, φωτιά και σφαγή, ήταν τα πεδία συνθησιμότητας. Γι' αυτή την ανείπωτη συμφορά πρώτα - πρώτα έφταιγε ο έχθρος. Μά κι' ο χριστιανός μισοφόρος των άτακτων σωμάτων, είχε, κι' αυτός, το μερίδιό του. Ήταν στη φύση του άτακτου στρατιώτη, που περίμενε να ζήσει από το «λουφέ» (άμοιβή), ή άνυπακοή και το πλιάτσικο. Και το τελευταίο αυτό, κάποτε, δεν έκανε καμμία διάκριση του φίλου και του σύμμαχου από τον έχθρο.

Ο φτωχός ο κόσμος όταν περνούσε στρατεύματα τουρκικά άφηνε τα χωριά, με τα σπιτία έρημα, κι' έτρεχε στα ψηλάματα, μέσα σε σπηλιές να ζήσει, ώπου να περάσει της τρομάρας ή μπόρας. Το φαινόμενο αυτό, όμως, παρατηρήθηκε στο Μαριά και στους έμφυλους πολέμους (1824 - 25). Πολλοί όπλαρχηγοί από τους δικούς μας μπαίνοντας μέσα σε χώρες τις έβρισκαν άδειες. Και δύσκολο ήταν σ' αυτούς, τους έπίσημους καπεταναίους, να πάνε να βρουν τον άοπλο λαό στις τρύπες του, να τον βγάλουν από κει και να τον καταφέρουν να ξαναγυρίσει στο χωριό να κυτάξει τη δουλειά του. Λίγοι από τους στρατιωτικούς άρχηγους μπορούσαν να φυλάξουν την τάξη και ν' αναγκάζουν στην ύπακοή τους «λουφετζήδες» τους. Αν τους μάλλωναν ή τους φάβριζαν εύκολα οι τελευταίοι - κι' όχι άδικα - μπορούσαν ν' άποκριθούν:

— Έχουμε τόσο καιρό να λάβουμε τα γυμελίκια (μισθό και συσσίτιο). Τι θ' άπογίνουμε νησιτικοί, κομμελίδες, ζυπόλυτοι και δίχως γρόσι;

Αν στη περίπτωση αυτή άγρίευε περισσότερο ο καπετανίος, έβλεπε ν' άγριέουν και τα παλληκάρια παραπάνω άκόμη, άφού - για να λέμε και το στρόβιλο το δικό - ποτέ τους δεν πολέμησαν, κι' αυτοί οι φτωχοί, με την κοιλιά χορτάτη.

Το πλιάτσικο ήταν σαν να λέμε της τύχης το εύρημα, το τυχερό, που δεν μπορούσε να λείψει από την πολεμική ζωή εκείνων των καιρών και σιωπηλά υπολογιζόταν μέσα στις συμφωνίες του ρωγιάσματος (μισθοφορίας) των άτακτων.

Ύστερα αυτό ήταν ο κύριος χαρακτηρισμός της πλανητικής ζωής του άτακτου. Και κάτι άκόμη: στο γέμισμα του κεμεριού στηριζόταν ή πολληκάρια του. Όσο ήταν άδειο το κεμερί ο άτακτος παραπονιόταν μ' άπολαυσία. Άμα γέμιζε; Τον έχανε! Πήγαινε να γίνη κι' αυτός καπετανίος, αν ήταν άξιος, όπως ο Μακουγιάννης ή ο Γκούρας που ή καταγωγή τους δεν ήταν κληρονομικά κληροματωμένη.

Ο Γκούρας, άσημος άγωνιστής άκόμη, πολέμους με το γέρο - Πανουργιά. Ύστερα γνωρίστηκε με τον Άνδρουτσο κι' έγινε πρωτοπαλληκάρου του. Από τη μάχη των Βασιλικών κι' ύστερα - μάχη που έφθσε πλήθος τα τουρκικά λάφυρα στους Έλληνες - γίνεται άρχηγος δικού του σώματος και ήθελε να λογαριαζόταν ισότιμος με τον Όδυσσέα. Όταν, λοιπόν, καζάντησε ο Γκούρας, ξεχνώντας τα δικά του, τα παλιά, άρχισε να γίνεται ύπακουος στο κράτος, να μιλάει για τη σύσταση τακτικού στρατού και να κάνει το δάσκαλο του νόμου. Έλε-

γε στους άτακτους στρατιώτες του: —Αί, ώρε παιδιά, εκείνος που δεν σέβεται την άρχή δεν είναι άνθρωπος, είναι γαϊδαρός!...

Ο Μακουγιάννης, άφού στην άρχή πολέμησε στην Άρτα με το Γώγο, το γέρο - Αρματολό κι' ύστερα με τον Άνδρουτσο στη Ρούμελη, από το 1823 γίνεται μικροκαπετανίος. Έφτιαξε δικό του σώμα και σιγά - σιγά λογαριάζεται, κι' αυτός, άρχηγός.

Γενικά, μπορεί να πη κανείς, πως στα μάτια των περισσότερων Ευρωπαίων, οι άτακτοι Έλληνες, που έκαναν τον πόλεμο του Τούρκου και δώσανε τη νίκη και τη δόξα στα όπλα του Εικοσιένα, φαινόταν σαν δειλοί, γιατί δεν έφευγαν τυφλά μέσα τη φωτιά κι' έκαναν οικονομία στη ζωή τους. Άμα έβλεπαν τον έχθρο να νικάει, αυτοί φεύγανε. Μά ξαναγυρίζαν, κι' άναπαμό δεν είχαν ποτέ.

Έτσι λώσανε τον Τούρκο, με την ύπομονή.

Τον τρόπο αυτό του πολέμου, το τουφέκι τ' άναιμικό (σκόρπιο πόλεμο) δεν μπορούσε να τον καταλάβει κι' ένας Έλληνας γενναίος ο Θ. Ψωρίλης, που είχε ζήσει πολλά χρόνια στην Ισπανία, κι' είδε εκεί πέρα, σ' έναν έμφύλιο σπαργισμό, να σφάζονται οι Σπανίοι και ζωή να μη λογαριάζουν.

Ο καλός αυτός Έλληνας ήταν στην καταστροφική, για τα έλληνικά όπλα, μάχη του Πέτα (1822) με το Γώγο και πήρε εκεί μέρος γενναίος. Όταν είδε τα παλληκάρια του Γώγου να τσακίζονται (ύποχωρούν) δεν το βάστηξε αυτό ο νους του. Πάλευε, λοιπόν, να κρατήσει τους άτακτους από την ύποχωρησι και να τους κάνει να σταθούν εκεί και να πεθάνουν. Τότε ο Γώγος φώναζε και τον έπιασαν τον Ψωρίλη και τον πήραν μαζί τους, τα παλληκάρια του.

Ύστερα αυτός άρχισε να μαλλώνη με το Γώγο και να του λέει πως έπρεπε να μείνουν και να σκοτωθούν, άφού σηκώσαν τ' άρματα για τη λευτεριά της Πατρίδας.

—Άφ' σ' τ' αυτοίνα αυτού, Θανάσι! του είχε πη ο Γώγος. Τα παλληκάρια μου τα θέλω και ταχιά (γι' αύριο) και δεν τ' άφινω έγώ να μου τα χαλάσουν οι Τούρκοι μέσα σε μία μέρα! Πού θα βρώ άλλα ύστερα; Μηδ' έχουμε την Άρβανιτιά του Σουλτάν για να σ'νάσουμε άσκέρ όποτε χρειαζόμαστε.

Σώστα τα είχε πη ο Γώγος ο Μπακόλας. Η οικονομία στη ζωή, από θυσία μάταιη ή άσκοπη, παλληκάρων έπρεπε να γίνεται. Τα σώματα τα στρατιωτικά δεν είχαν περιθώρια γιατί ήταν άνιχνισμένα. Για τούτο κι' ο Άθηναίος όπλαρχηγός Λέκκας συνήριζε να λήν στα παλληκάρια του με την Άθηναϊκή προφορά του:

—Άραία, άραία και μακρέα για να φαινώμαστε καμμία κατο-
(σταρέα!)

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

☉☉

Έλληνικές πεννιές

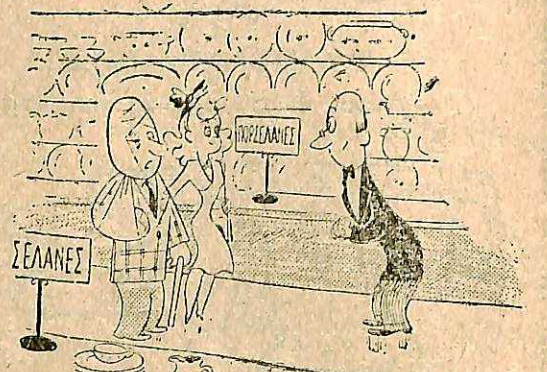
Το Δεκέμβριο του 1836 συστάθηκε ή Δημοτική Άστυνομία. Σύμφωνα με το σχετικό διάταγμα χρέη άστυνομικών όργάνων θα εκτελούσαν... οι δήμαρχοι, οι παρόντες και «οι εις αυτούς υποκείμενοι υπάλληλοι!».

Το 1837, το υπουργείο των Έκκλησιαστικών σύστησε στην Άθήνα Σχολείο Φαλτικής... «εις το όποιον ήμπορούν να διδάσκονται άνεξάρτως όσοι έχουν κλίσην εις την φαλτικήν και ίδίως εις την χορωδιακήν».

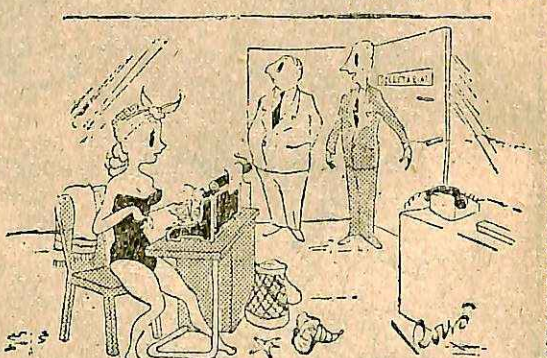
Τον Ιούνιο του 1837, μαστίζει τον Πόρο ή πανούκλα. Σημειώνονται 147 κρούσματα, από τα όποια άρκετά θανατηφόρα

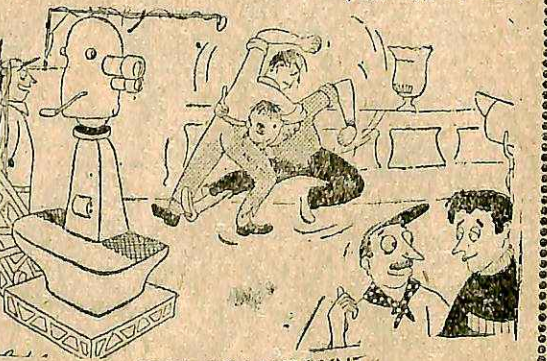
—Λοιπόν, προχθές γνώρισες το κορίτσι;
—Ναι, αλλά μόλις αυτή τη στιγμή γνώρισα τη μητέρα του!

—Μήπως έχετε άβραυστα πιότα;
(Από το «ici Paris»)

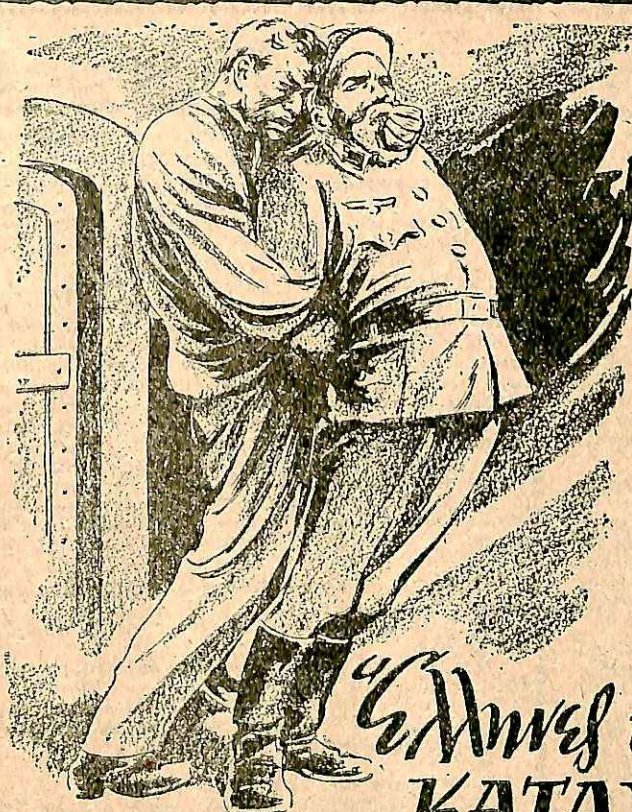

—Δεν μπορεί να το πάρη άπόφασι πως τελείωσαν οι διακοπές της...
(Από την «Presse»)

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

—Υπέροχη αυτή ή σκηνή...
—Κρίμα που δεν προβλέπεται άπ' το σενάριο...
(Από την «Presse»)

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το χλωροφόριο

ΕΚΕΙΝΗ τη νύχτα - άρχες Κατοχής - ένας δυνατός άνεμος φυσούσε πάνω από το σκοτεινό προάστειο της Κοκκινιάς. Το κρύο ήταν παγερό: οι άνθρωποι κοιμόντουσαν τον ταραγμένο ύπνο της σκλαβιάς. Μονάχα οι φρουροί του Γερμανικού στρατοπέδου Κοκκινιάς, ξαγρυπνοβαν άκίνητοι μέσα στα φυλάκια τους. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Στο υπ' αριθμ. 3 κελλί του στρατοπέδου, ένας άνθρωπος ξαπλωμένος στο άχυρένιο του στρώμα, όνειροπολούσε. Ο έλληνας αυτός χειμώνας του θυμίζει τη μακρινή του πατρίδα, την Αυστραλία. Ήταν ο ύπολοχαγός Κλώντ Τάρνερ, που με την ύποχωρησι των Βρετανικών στρατευμάτων από την Κρήτη, παρέμεινε στο βασανισμένο νησί για ν' άποτελέσει κι' αυτός έναν κρίκο στην αλυσίδα των μετόπισθεν. Η αλυσίδα αυτή ήταν ή μυστική στρατιά των κατασκόπων, σαμπόταν, συνδέσμων και τηλεγραφητών που θάρρουν τη δράσι τους μόλις τακτοποιούσαν τα δίχτυα τους.

Άλλα τρεις μήνες μετά την εισβολή, ο Κλώντ Τάρνερ, στυγνή έντελώς τυχαία από τους Γερμανούς, σ' ένα σπιτάκι κοντά στο Λασηθί. Τον έφεραν στην Άθήνα και τον έκλεισαν προσωρινά στο στρατόπεδο Κοκκινιάς, ώσπου καθοριστή τη μέρα της δίκης του. Οι Γερμανοί θεωρούσαν τη συλλήψή του ως εξαιρετικό γεγονός, γιατί τότε δεν είχαν καταφέρει να συλλάβουν ούτ' ένα αληθινό πράκτορα των συμμάχων. Οι ως τότε έπιτυχίες τους περιορίζονταν σε μικροσυλλήψεις ή σε άπλους «φυγάδες» που δεν είχαν σχεδόν καμμία σχέση με την αληθινή μηχανή που άρχισε να δουλεύει ρυθμικά μέσα στα σπλάχνα του τέρατος.

Από το κελλί που τον έριξαν, ο νεαρός Αυστραλός μπορούσε ν' άκούη τα τραγούδια των Γερμανών και τους κρότους που έκαναν οι φελλοί των μπουκαλιών της σαμπάνιας που άνοιγαν για να πανηγυρίσουν το γεγονός της συλλήψεώς του. Μά οι διώκτες του αυτοί δεν έπρεπε να είναι τόσο ένθουσιασμένοι. Ο Τάρνερ, μολονότι άφάνταστα σιωπηλός και γαλήνιος νοι. Ο Τάρνερ, ήταν μοιραίο να τους προκαλέσει πολλές άνωκρατούμενες. Δεν είχε βέβαια υπ' όψιν να μείνη με σταυρωμένα τα χέρια. Το ήθικό του ήταν θαυμάσιο και από την πρώτη στιγμή που βρέθηκε αϊχμάλωτος, άλλο δεν είχε στο νου παρά το πως θα κατόρθωνε να δραπέτευση. Την πρώτη φορά που άππειθή αόρατα διαφύγη ήταν, ενώ τον ανέβαιναν με τ' αυτοκίνητο ράβνη να διαφύγει, να τον υποβάλουν σε τακτική άνακρίση. Ή στην Άθήνα για να τον υποβάλουν σε τακτική άνακρίση. Αυτό άπόπειρά του όμως ματαιώθηκε χωρίς στα Ές - Ές που διπλασίασαν εκείνη την ήμερα, άγνωστο γιατί, τους συνοδούς του.

Ύστερ' από τρεις βδομάδες, ή άπόπειρα έπανεληφθη με διαφορετικό τρόπο αυτή τη φορά. Προσπονήθηκε ότι ύποφέρει από την καρδιά του μόνο και μόνο για να τον μεταφέρουν στο θάλαμο των άσθενών. Εκεί ήταν μονάχα ένας κρατούμενος, ένας έλληνόπουλο δεκάρις μόλις χρόνων, που την επομένη πέθανε άφαιμα μέσα σε φρικτούς πόνους. Ο Τάρνερ έμεινε ολόθαλας. Ο γιατρός τον επισκέπτονταν πολύ σπάνια. Αυτό όμως ήθελε και κείνος γιατί ή «μοναξιά» άποτελούσε μέρος του προγράμματός του.

Ψηλά, σε μία γωνιά του τοίχου, παρατήρησε πως ύπηρε

ένας φεγγίτης που έπικοινωνούσε με το Ιατρείο. Το Ιατρείο αυτό βρισκόταν στο πίσω μέρος του κτιρίου κι' είχε ένα παράθυρο χωρίς σίδερα. Κανείς δεν έμενε εκεί τη νύχτα. Έτσι ένα βράδυ ο Τάρνερ, κατόρθωσε να περάσει το φεγγίτη και να φτάσει ως το Ιατρείο χωρίς μεγάλο κόπο. Άλλα και πάλι ή άπόπειρά του άπέτυχε από ένα άσημαντο γεγονός. Κάποιος στρατιώτης του στρατοπέδου τραυματίστηκε στο χέρι και τον έφεραν εκεί για να του το επιδέσουν. Ο Τάρνερ κατόρθωσε να χωθή την τελευταία στιγμή κάτω από ένα καναπέ. Κανείς δεν τον πήρε είδησι. Άλλ' όταν έφυγαν οι Γερμανοί, ήταν πιά πολύ άργά για να εκτελέσει το σενέδιό του. Ξημέρωσε κι' οι φρουροί άλλαξαν τις βάρδιες τους. Χωρίς ν' άπογοητευθ' έξαγύρισε στο θάλαμο του με τον ίδιο τρόπο που βγήκε. Το μόνο που κατόρθωσε κείνη τη νύχτα ήταν να προμηθευτή ένα φιαλίδιο με χλωροφόριο από το ντουλαπι του Ιατρείου.

Τρία δόλκληρα μερόνυχτα μελετούσε έναν καινούργιο τρόπο άποδράσεως. Επιδέλουσε κατάστρωσε ένα σχέδιο άρκετά τολμηρό. Δεν περίμενε παρά την κατάλληλη ευκαιρία για να το εκτελέσει. Στο μεταξύ τον είχαν μεταφέρει ξανά στο κελλί του. Η... καρδιά του δεν τον ένοχλούσε πιά. Το χειμωιάτικο λοιπόν εκείνο βράδυ που άναβόρανε στην άρχή, ο Τάρνερ ήταν άποφασισμένος να «δουλέψει». Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Αυτή την ώρα ήξερε πως έπείστρεφε πάντα ο Γιόχαν, ο Γερμανός δεσμοφύλακας, από το βραδυό περίπατό του. Για να πάη στο θάλαμο που κοιμόταν, ήταν ύποχρεωμένος να περάσει μπρος από το κελλί του. Αυτό περίμενε κι' ο Τάρνερ καθώς όνειροπολούσε στο άχυρένιο του στρώμα.

Ξαφνικά πετάχτηκε πάνω. Τα βήματα του δεσμοφύλακα άνηχούσαν δυνατά στις πλάκες του διαδρόμου. Ο Γιόχαν έρχόταν σφυρίζοντας ένα εύθυμο τραγουδάκι. Ο Τάρνερ πλυσίωσε στο καγκελόφραχτο παραθυράκι της πόρτας του και καθώς ο Γερμανός περνούσε άπ' έξω, ο Βρετανός κατάδικος του φώναξε χαμηλόφωνα:

—Χέρι!

—Τί συμβαίνει; ρώτησε κείνος πλησιάζοντας. Πως δεν κοιμάσαι τέτοια ώρα;

—Χέρι, έξακολούθησε ο Τάρνερ που μιλούσε γερμανικά, θα μπορούσα να σάς κάνω πλούσιο αν δεχόσαστε να στείλετε ένα μηνύμα σε κάποιο φίλο μου. Ο φίλος μου αυτός άνηκε στην Ίντελλι-τένς Σέρβις και πηρώνει όσα όσα για την πληροφορία που θα

του πάτε. Τί λέτε, δέχεστε; Η πρότασι αυτή που του έγινε τόσο ξαφνικά, έκανε το ναζί ν' άνοιξη διάπλατα από έκπληξη τα μάτια του. Ούτε στιγμή δεν του πέρασε από το νου πως ο Βρετανός αυτός μπορούσε να του στήνη καμμία παγίδα. Ίσως βέβαια να μη τον ένδιέφερε τόσο ή ύπόσχεσι του χρημάτων, όσο ή ιδέα πως θα μπορούσε να βάλει στο χέρι ένα πράκτορα των συμμάχων και ίσως ακόμα δόλκληρο κατασκοπικό δίκτυο.

—Αν πρόκειται να πληρωθώ καλά, κάνω ό,τι μου πής, είπε στο τέλος. Που πρέπει να πάω;

—Ελάτε μέσα να συζητήσουμε. Δεν μπορώ να σάς μιλήσω για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα από μακριά...

Ο Γιόχαν άμέσως, χωρίς να διστάσει περισσότερο, έβγαλε τα κλειδιά, διάλεξε αυτό που ήθελε και άνοιξε άνυπόπτος το κελλί. Άλλα μόλις προχώρησε ένα βήμα προς τα μέσα, σαν άστραπη ο Τάρνερ έπεσε πάνω του και του κόλλησε δυνατά ένα βρεμένο πανί στη μύτη. Ο Γερμανός μουγκρίζοντας σπαρτάρησε μια δώ φορές σαν το ψάρι κι' έμεινε κατόπι τελείως άκίνητος. Το χλωροφόριο έδρασε.

Ύστερ' άπ' αυτό, ο γενναίος κατασκόπος δεν έχασε καβόλου καιρό. Τον ξέντισε γρήγορα, φόρεσε τη στολή του, το μανδύα του και το πλίκιό του, τον κλείδωσε μέσα και βγήκε στο διάδρομο. Πέρασε διάφορους θαλάμους χωρίς να συναντήση κανένα. Μονάχα ένα δωμάτιο στο βάθος του άριστερου διαδρόμου φωτιζόταν άμυδρά. Προσπέρασε έρποντας, σηκώθηκε πάλι και σε λίγο βρισκόταν στην έξοδο της φυλακής. Ο μεγάλος όμως κίνδυνος βρισκόταν στο σημείο ακριβώς εκείνο γιατί έπρεπε να περάσει άγανέστα από δυό φρουρούς. Ο Τάρνερ χείδεψε τρυφερά το περίστροφο του Γιόχαν που βόηκε στην τάση του. Ήταν άποφασισμένος να πουλήσει ακριβιά τη ζωή του. Σήκωσε ώστόσο ψηλά το γιακά του, κατέβασε χαμηλά το πλίκιο στα μάτια και προχώρησε άποφασιστικά προς την έξοδο. Καθώς έβγαίνει, ο ένας φρουρός του φώναξε:

—Ε, Γιόχαν, για πού τρέχεις πάλι;

Ο Τάρνερ χωρίς ν' άποκριθ' του κούνησε το χέρι και άπομακρύνθηκε βήχοντας δυνατά. Ήταν έλευθερος. Το μόνο που έμενε τώρα ήταν να βρη ένα ασφαλές καταφύγιο για να κρυφθ' λίγες μέρες. Και το καταφύγιο αυτό βρέθηκε κοντά στην οικογένεια Σανταντιάνου, στην Καλλιθέα.

Στο σπίτι αυτό έμεινε κρυμμένος έξη μήνες. Ο Τάρνερ, μέσω του κ. Εδουάρδου Σανταντιάνου, έναηόθε σ' έπαφη με την ύπηρεσία του. Δούλεψε άρκετο άκόμη διάστημα στην Έλλάδα ως σαμπότερ και άσυμμετριστής. Μία μέρα όμως ξαναπαιάστηκε πάλι, από τους Ίταλους αυτή τη φορά, για να σταλή στις έγκληματικές φυλακές του Τράνι, στην Ίταλία. Άλλ' ο τολμηρός κατασκόπος κατόρθωσε να δραπέτευση κι' από κει.

Σήμερα ζή στο μεγάλο του γτήμα, στην Αυστραλία. ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Καραγκούνισες με τις γιορτινές στολές τους.

ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΙΣΕΣ και Σαρακατσάνισες

Της συνεργάτιδος μας
κ. ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ηρωίδα και στη γενικότερη δράση της και στην ψυχική άντοχή της και στον αγώνα της βιοπάλης είναι η χωρική της Θεσσαλίας. Ο κοινωνικός και οικονομικός ρόλος της στη γενική εκδήλωση της αγροτικής ζωής ήταν προπολεμικά τεράστιος. Τώρα που ησυχάζει η ύπαιθρος, ο ρόλος αυτός ξαναπαίρνει την παλιά του έκταση και η σημασία του γίνεται αντιληπτή σε κάθε γωνιά της μαρτυρικής θεσσαλικής γης.

Τρεις είναι οι κατηγορίες της γυναίκας της θεσσαλικής υπαίθρου: η «Βλάχα», η «Σαρακατσάνισσα» και η «Καραγκούνισσα». Είναι τρεις ανθρωπογενείς τύποι σχετικά με τις εξωτερικές εκδηλώσεις των ήθων και έθιμων, των οικογενειακών συνθηκών και γενικά τους όρους ζωής.

Πρέπει πρώτα - πρώτα να τονίσω ότι και των τριών το έθνικό φρόνημα είναι ακμαιότατο. Η Σαρακατσάνα είναι ένας ενδιάμεσος τύπος. Σύμφωνα με τη νομαδική της ζωή δεν διαφέρει από τις άλλες παρά στη γενική έκφραση. Η Βλάχα, ωραιότερη σε παράσταση, γερή, ροδοκόκινη, εύθυμη, ανοιχτόκαρδη πιά ελεύθερη, πιο ανεξάρτητη. Το σπίτι της πιο νοικοκυρεμένη, γιατί μέσα σ' αυτό περιορίζει τις ασχολίες της. Θα ύφάνη τα σκουτιά της κι' όλα τα είδη του ρουχισμού, θα κεντήση, θα φροντίση για την καθαριότητα και το στόλισμα του σπιτιού της, θα περιποιηθή περισσότερο την τροφή της.

Η Καραγκούνισα, που την ύμνησε τόσο πολύ το δημοτικό μας τραγούδι, είναι μικρόσωμη, Κατσιασμένη, αναιμική απ' την έλκυσση, χαλκοπράσινη, ταλαιπωρημένη απ' τη σκληρή δουλειά του κάμπου, δεν έχει καν τον τρυφερό χυμό της χωρικής γυναίκας. Η στραγγισμένη και απαισιόδοξη μορφή της προδίδει ψυχολογική, καρδιά κλονισμένη. Δυσκολα θα τραγουδήσει, σπάνια θα εύθυμη. Το κλίμα, η άρρώστια, το περιβάλλον, οι υποχρεώσεις και τα βάρη με τα οποία είναι φορτωμένη δίνουν τη διαφορετική φόρμα στη σωματική της διάπλαση, στην ψυχολογία, στο χαρακτήρα. Οι εξωσπιτικές ασχολίες την εμποδίζουν από τα καθήκοντα της οικοκυράς. Γι' αυτό, το καραγκούνικο σπίτι άγνοει τις στοιχειώδη καθαριότητα, την άνεση. Η χειροτεχνία είναι άγνωστη. Αντίθετα προς τις Βλάχες, η οποία καταργείται τα είδη του ρουχισμού της αρχίζοντας απ' τις πρώτες ύ-

λες, η καραγκούνισα θα καταφύγει στα βιομηχανικά προϊόντα σαν την εργάτρια των πόλεων. Γι' αυτόν το λόγο προσπάθησε, το ταχύτερο, ν' απαλλαγεί απ' την πατροπαράδοτη περιβολή της και δέχτηκε σαν μία απολύτως τον εξευρωπαϊσμό της. Η γραφική φορεσιά της έγινε μαξιλαράκια και στολίζει το αθηναϊκό ντιβάνι. Οι κάλτσες της έγιναν τσάντες και πουλιούνται στα πεζοδρόμια της οδού 'Ερμού, κι' οι παχειές κοτσίδες της συμπληρώνουν την τουαλέττα της κοσμικής αθηναίας στις βραδυνές εμφανίσεις της.

Αν όμως η καραγκούνισα ύστερεί σε νοικοκυρεμένη και σε απόδοσις γυναικείας εργασίας, δεν παύει να είναι ένας μεγάλος οικονομικός παράγων. Γι' αυτό θάπρεπε περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα να διεκδικήσει τον τίτλο της φεμινίστριας.

Δουλεύει όλη μέρα στο χωράφι και το βράδυ που γυρίζει στίπτι της κουρασμένη, θα κουβαλήσει το νερό, θα πλύνει, θα ζυμώσει, θα μαγειρέψει. Η καραγκούνισα γεννιά εύκολα. Κοπέλλα εύκολη πέντε χρόνων είναι τόσο τσακισμένη, σαν νάναι, τούλαχιστον, σαρανταπεντάρα.

Παλαιότερα η θέσις της στην κοινωνική ζωή της υπαίθρου ήταν χειρότερη από κάθε άλλης χωρικής. Δεν είχε το δικαίωμα να καθήση στο δωμάτιο, όταν ήταν άνδρες και πρό πάντων ξένοι. Ήμτανε μόνο για λίγο μέσα να τους περιποιηθεί κι' ύστερα εξαφανιζόταν. Την ώρα του φαγητού καθόνταν στο «σοφρά» οι ξένοι κι' οι άρσενικοί του σπιτιού και το θηλυκό στεκόταν στη γωνιά.

ΟΛ' αυτά ήταν υπολείμματα της τουρκοκρατίας. Σιγά - σιγά καταργήθηκαν.

Ο ρόλος της Θεσσαλής χωρικής στην οικονομική εκμετάλλευσή της γης και της κτηνοτροφίας είναι τεράστιος. Στη χαλυδωμένη θελούση, στην ψυχική και σωματική άντοχή της, όρεξί της η συνεισφορά της οικογενείας και η ήθικη παράδοση, την όποιαν δεν μπόρεσαν να συντρίψουν άγριες δουλειές, τυραννικά συστήματα, μπένδες, άφεντάδες τσιφλικούχοι.

Γυρνώντας τη θεσσαλική υπαίθρο την είδα να προβάλλει πάλι με γενναϊότητα και θαρρος, έτοιμη να ξαναφτιάξει τη ζωή της, ύστερα από τη μεγάλη μπόρα. Και δίπλα στις άχυροκαλύβες, είδα να φτυρώνουν μέσα στις μικρές πηλινες, γλάστρες λουλούδια που τα φύτεψε με τα χέρια της η Θεσσαλή χωρική. Αυτό είναι το ευγενικό σύμβολο της αξιοδοξίας της ηρωικής αυτής γυναίκας, στην όποια αξίζει κάθε αναγνώρισις και σεβασμός...

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

☉☉

Μία εκκεντρική 'Αμερικανίδα

Το Καζίνο του Μόντε Κάρλο έχει τον τελευταίο αυτό καιρό μία περιέργη πελάτισσα. Η γυναίκα αυτή, που είναι 'Αμερικανίδα, μπαίνει κάθε βράδυ στην αίθουσα του παιχνιδιού χωρίς να φορή το παραμικρό κόσμημα. Μόλις αρχίσει να κερδίζει, φορεί στο ένα της χέρι ένα σκουλαρίκι. «Αν η τύχη εξακολουθήσει να την ευνοεί φορεί και το δεύτερο σκουλαρίκι. Έπειτα — με την προϋπόθεση ότι συνεχίζεται η ευνοία της τύχης — φορεί στο χέρι ένα δαχτυλίδι με σμαράγδι και ένα μαργαριταρένιο κολλίε στο λαιμό. Πριν από μερικές μέρες, η εκκεντρική 'Αμερικανίδα κέρδισε ένα εκατομμύριο φράγκα. Έβγαλε τότε από τη τσάντα της ένα διάδημα με διαμάντια και το φόρεσε στο κεφάλι της.

Τί άλλο μπορούσε να κάνει μία 'Αμερικανίδα για να την προσέξουν;

Χιούμορ

Ούτε στο καπέλλο

Ένας ράφτης έχει να λάβη χρήματα από τον κύριο Σ... από πολύν καιρό. Του στέλνει το λογαριασμό του κάθε τόσο, αλλά ο κύριος Σ... δεν απαντά. Ωσπου στο τέλος απελπίζεται και αποφασίζει να του στείλει ξανά το λογαριασμό του μαζί μ' ένα αυστηρό και ύβριστικό κάπως γράμμα.

Λίγες μέρες αργότερα, ο ράφτης λαβαίνει την απάντησή από τον κ. Σ... που λέει τα εξής: «... Έλαβα το γράμμα σου αλλά δεν μου έρεσε καθόλου ο τόνος του. Θέλω να σε πληροφορήσω πως κάθε μήνα πληρώνω κι' έναν λογαριασμό. Βάλαμε με τη γυναίκα μου όλους του λογαριασμούς — κι' έχουμε αμέτρητους — μέσα σ' ένα παλιό καπέλλο, κι' εκείνη με δεμένα τα μάτια τραβά έναν στην τύχη, και κείνον πληρώνω εγώ. Λοιπόν θέλω να σε προειδοποιήσω πως αν εξακολουθήσεις να μου στέλνης τέτοια γράμματα, τον επόμενο μήνα ο λογαριασμός ο δικός σου ούτε στο καπέλλο δεν θα μπη».

★

Ο έφημέριος: Καί τι σ' έφερε εδώ, τέκνον μου;
Ο κατάδικος: Η νεότης και η άπειρία, πάτερ μου.

Ο έφημέριος: Άλλά μου φαίνεται... πως έχεις περάσει τα πενήντα...
Ο κατάδικος: Είμαι πενήνται έφτά, πάτερ μου, αλλά ο δικηγόρος μου ήταν μόνο είκοσι πέντε. Αυτός με πήρε στο λαιμό του.

★

— Η κυρία σου είναι μέσα, Άγγελική;
— Περιμένετε μία στιγμή, κυρία Μαρία. Πηγαίνω να την ρωτήσω.

★

— Ο άρραβωνιαστικός μου μου λέει πως θα παντρευτή το ωραιότερο κορίτσι του κόσμου.
— Μπα! Σκέπτεται, λοιπόν, να σ' αφήσει;

★

— Την πρώτη φορά που θα μου μιλήσης άσχημα, άγαπημένε μου, θα σκοτωθώ μπροστά στα πόδια σου.
— Και τη δεύτερη;

★

— Ποιό ήταν, μικρέ μου, το οικογενειακό όνομα της μητέρας σου;
— Μα μου φαίνεται... «Ξενοδοχείον Ρίτες».
— Τί λες, καλέ! Πώς σου κατέβηκε τέτοια ιδέα;
— Αυτό το όνομα γράφουν άπάνω οι πετσέτες μας!...

★

— Πονάει λίγο το στομάχι μου, μαμά, λέει η μικρούλα Κική.
— Είναι γιατί δεν έφαγες ακόμη τίποτε για πρωινό κι' έχεις το στομάχι σου άδειανό. Δεν θα σ' ενοχλούσε, αν είχε κάτι μέσα.
Το ίδιο απόγεμα επισκέπτονται τη μητέρα της Κικής μερικές φιλενάδες της. Ένώ λοιπόν κουβεντιάσουν στο σαλόνι, μία απ' αυτές παραπονιέται ότι τη βασανίζει όλη την ημέρα δυνατός πονοκέφαλος. Η Κική τ' άκουε κι' έμπεβαινε:
— Είναι γιατί έχετε το κεφάλι σας άδειανό, λέει ευγενικά στην κυρία. Δεν θα σάς ενοχλούσε αν είχε μέσα κάτι!...

★

— Μπορώ να μεταχειρισθώ το τηλέφωνό σας, κύριε διευθυντά;
— Τί το θέλεις, Μελανίδη;
— Η γυναίκα μου μούπε να σάς ζητήσω αύξηση, έλασε όμως να μου πη πόση!

★

— Χτες έγραψα στο γιατρό κ. Ρετινιόλαδο και τον προσκάλεσα στο πάρτι μας, λέει η κ. Ούρανισ στον άντρα της. Έλαβα λοιπόν τώρα μόλις ένα γράμμα του, μα δεν μπορώ να καταλάβω τί μου απαντάει...
Ο σύζυγος παίρνει το γράμμα και προσπαθεί κι' αυτός του κάκου να εξηγήση τα... όρνιθόσκαλίσματα του κ. Ρετινιόλαδου.

— Έχω μία ιδέα! λέει επιτέλους η συμβία του. Πηγαίνε το στο φαρμακοποιό, εδώ κοντά. Οι φαρμακοποιοί είναι συνηθισμένοι να διαβάζουν τη χειρότερη κακογραφία των γιατρών...
— Δίγκο έχεις! φωνάζει η κ. Ούρανισ. Και τρέχει στο φαρμακείο. Ο φαρμακοποιός παίρνει άμέσως το χαρτί, δίσχως να περιμένει άλλες εξηγήσεις, μπαίνει στο εργαστήριό του και ξαναβγαίνει σε λίγο με μία μπουκάλια.

— Ορίστε, κυρία, το φάρμακο που σάς έγραψε ο γιατρός! λέει. Κάνει 6 χιλιάδες...

Ο Φράνκ Σινάτρα στο σίλμ «Βίρα τις άγκυρες».

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ απ' το Χόλλυγουντ

Τα σεντόνια του Σάουλ Μπουανίε

Μετά το πέραςμα του Σάουλ Μπουαγέ από ένα ξενοδοχείο της Φιλαδέλφειας των 'Ην. Πολιτειών, η καμαριέρα, που τον υπηρετούσε, είχε μία έκπληξη ιδέα. Έκοψε σε λουρίδες τα σεντόνια του κρεβατιού του και τα πούλησε στις θαυμάστριες του διασημού γόητος.

Σε λίγο, όμως, το ξενοδοχείο πολιορκήθηκε από πλήθη γυναικών που ζητούσαν ν' αποκτήσουν κι' αυτές ένα ένδυμιο του άγαπημένου τους ήθοποιου.

Ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου τότε, βλέποντας πως η έπιχειρησής αυτή ήταν αρκετά προσοδοφόρος, έβαλε το προσωπικό του να κόβει άράδα σεντόνια σε λουρίδες και τα διέτιμησε προς 5, 10 και 20 δολάρια, ανάλογα με το αν προέκοχταν από τα πόδια, τη μέση ή το κεφάλι. Όλα τα σεντόνια του ξενοδοχείου έγιναν άναρπαστα!

Ειδικότητες

Στο συνδικάτο του βοηθητικού προσωπικού των σινοπτιών του Χόλλυγουντ υπεδλήθησαν τελευταία μερικές περιέργες αιτήσεις προσώπων που ζητούν να χαρακτηρισθουν ως «ειδίκοι». Η μία προέρχεται από έναν άνθρωπο που χρησιμοποιήθηκε για να χτυπήσει μερικές δαδεκάδες ασπράδι αυγών που προορίζονταν να κάνουν μία ιδεώδη σαπουνάδα για το λουτρό της Πωλντ Γκοντάρ, σε μία τελευταία ταινία της γοήσης.

Μία άλλη προέρχεται από ένα κομμάτι που έχει την αποστολή να κολλάει με μία κόλλα τα αυτιά του Φράνκ Σινάτρα. Ως γνωστόν, τα αυτιά του δημοφιλούς ήθοποιού είναι πολύ μεγάλα και κακοφτιαγμένα.

Μία τρίτη αίτηση προέρχεται από τον άνθρωπο που χρησιμοποίησε μία συσκευή δικής του εμπνεύσεως για να κάνει την 'Ινγκριντ Μπέργκιαν να την κλαψή στην ταινία «Ζάν Ντ'Αρκ». Χωρίς την δική μου επινοήση, αναφέρει στην αίτησή του ο έφευρέτης, η Μπέργκιαν θα ήταν υποχρεωμένη να χρησιμοποιήσει το συνηθισμένο, πρωτόγονο και βάρβαρο κρεμίδιο».

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν 60 χρόνων

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν γιότασε τελευταίως τα έξηντα του χρόνια. Η επέτειος αυτή συνέ-

πεσε με την γέννησι της κόρης του 'Ιωσήφινας — Άννας, που είναι το έκτο παιδί που αποκτή ο διάσημος κωμικός. Τα πέντε προηγούμενα είναι: Δυό αγόρια που απόκτησε από την Λίντα Γκρέυ. Μία κόρη που γεννήθηκε κατά την συμβίωσή του με την Τζέαν Μπέρρυ και που ο Τσάρλυ εξακολουθεί να της άρνηται την πατρότητα, ενώ τα δικαστήρια του την έχουν «επιδικάσει» κατ' επανάληψη. Και δυό αγόρια που είχε από τον προηγούμενο γάμο της, ή σημερινή γυναικά του 'Οόνα Ο' Νέκλ. Η διαφορά ηλικίας μεταξύ των δύο συζύγων είναι 35 χρόνια.

Αδιακρισίες

★ Η 'Η Μανιάνι εξακολουθεί να είναι πυρ και μαγιά εναντίον του ζεύγους Μπέργκιαν — Ροσελίνι. 'Ιδού το τελευταίο της παράπονο: «Το να μου πάρη η Μπέργκιαν το Ροσελίνι πάει καλά, μα το να τολμήση να σφετερισθί και τον τίτλο της ταινίας μου, αυτό ξεπερνάει τα όρια». Πράγματι το φιλμ της Μπέργκιαν αποφασίστηκε να ονομασθί «Στρώμπωλι», μα τον τίτλο αυτόν τον είχε προτείνει στο Ροσελίνι η Μανιάνι, προτού αντικατασταθί από τη Μπέργκιαν στην καρδιά του και στο φιλμ.

★ Τα μπορβάντα να υποφέρη το κύμα του καύσωνος που εξακολουθεί να... ψήνη τη Νέα 'Υόρκη, ο Γουόλτερ Πίττον έγκυρως κατέλειψε το θέατρο, όπου έπαιζε, κι' έφυγε με αεροπλάνο για το Χόλλυγουντ.

★ Τα ανατολίτικα έθιμα αρχισαν, φαίνεται, να επηρεάζουν τη Ρίτα Χάιγουορθ. Σε μία τελευταία της συνέντευξή, η γόσησα έδήλωσε πως σκοπεύει ν' αποκτήρη έξη παιδιά με τον 'Αλν Χάν. Ούτε ένα λιγότερο.

★ Μία νεαρά 'Αγγλίδα ήθοποιός που κυνηγά δικαστικώς το Σαμπού για αναγνώριση πατρότητας ζητά: 200 δολάρια μηνιαίως για την υντανά, 500 γι' αυτήν την ίδια και 5.000 για τον δικηγόρο της. Ο δυστυχής Σαμπού σκέπτεται στα σόβαρά να καταφύγη στη ζούγκλα!

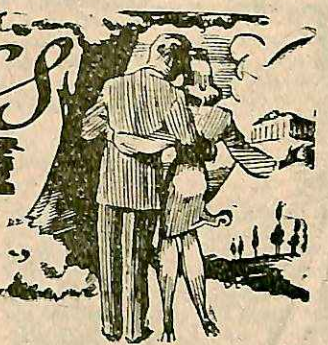
★ Πώς αλλάζουν οι καιροί!... Ο Ντίν Στόκγουελ προέκυρται να φύγη για τις 'Ινδίες, όπου θα γυρίση το φιλμ «Κιμ» εμπνευσμένο από το ομώνυμο έργο του Κίπλινγκ. Τα δικαιώματα του έργου είχαν αγοράσθί προπολεμικά από τη «Μέτρο» κι' ο ρόλος του μικρού πρωταγωνιστού προοριζόταν για τον Φρέντυ Μπαρτόλομυ, που ήταν τότε το «παιδί-θαύμα» του Χόλλυγουντ. Σήμερα ο Φρέντ δεν ενδιαφέρει πια καθόλου την κινηματογραφούπολη. Φαίνεται όμως πως έχασε πολύ από την όμορφιά του μεγαλώνοντας.

★ Τα παιδιά δεν αγαπούν τους ήθοποιους, άντρες και γυναίκες, μεταξύ των τριάντα και των σαράντα πέντε χρόνων. Σε αυτό το συμπέρασμα κατέληξε μία έρευνα που διεξήχθη στην 'Αγγλία επί πέντε συνεχή χρονία μεταξύ 400.000 παιδιών. Οι άγαπημένοι ήρωες των παιδιών, σύμφωνα με τα πορίσματα της ίδιας έρευνας, είναι οι ήθοποιοι ηλικίας μέχρις 20 χρόνων, καθώς και οι γέροι και οι «οπές που έχουν περάσει τα έξηντα». Η μέση ηλικία τα αφήνει άδιαφορα. Τα παιδιά αγαπούν επίσης τα σκυλιά, τα αλογα και γενικά τους τετράποδες ήρωες της θόνης.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ΖΩΗΣ

Ο έρωας με τα πόδια

Τί σχέση μπορεί νάχη ο έρωτας με την πεζοπορία; Ω! Μη χαμογελάτε. Αυτά τα δυό είδη είναι πολύ συνδεδεμένα μεταξύ τους, τόσο, που μπορεί κανείς να πη ότι το ένα εξαρτάται άπόλυτα από το άλλο και ότι τα δυό πάντοτε συμβαδίζουν. Και θα τόχετε καταλάβει κι' από τον έαυτό σας, όσο κι' αν δεν τόχετε καταλάβει. Θα σάς βοηθήσω να το καταλάβετε.

★ Έκείνη την έποχή είχα μείνει «κράτος» από περιπέτειες. Όχι για πολύν καιρό. Γιατί, μόλις γνωρίσα τη Μήτσα, κάποιο δυνατό προαίσθημα μου είπε άμέσως ότι τα κερασάτια μου έπαιρναν τέλος. 'Η γνωριμία έγινε σ' ένα φιλικό σπίτι, όπου με είχαν καλέσει για να τους κάνω τον έξιπνο.

Περισσότερο απ' όλο το θηλυκόκοσμο της παρέας φάνηκε να δίνη βάσι στο πνεύμα μου αυτή η Μήτσα, μελαχροινή φυσικά, γιατί μόνο μία μελαχροινή έχει δικαίωμα να κουβαλή ένα τέτοιο πικάντικο όνομα. Διασκεδάσαμε ύποπερτα κι' ήρθε η πιο ευχάριστη ώρα των διασκεδάσεων. Η Μήτσα είχε έρθει σόλο στο πάρτυ, ποιος, λοιπόν, θα τη συνώδεσε στο σπίτι της; Οι άλλοι λεβέντες είχαν όλοι και κάποια να συνοδεύουν, έκτος από το Νίκο, που ήταν ο άνθρωπος του σπιτιού κι' είχε την ευθύνη. Σ' αυτόν λάχαινε ο κλήρος, σύμφωνα με το πρωτόκολλο.

— Δεν τη συνοδεύεις έσύ; μου είπε.

— Πολύ ευχάριστως, αλλά... Μωρέ θα την πηγαίνα, αλλά κάβεται στού διόλου τη μάνα. Έε άλλο, νομίζω πως σου χτύπησε και στο ματί.

— Μήπως παρεξηγηθούμε;

— Όχι. Έγώ θα κάνω τον

ΔΙΑΚΟΠΕΣ

(Από το «Inter»)

— Βρέ πώς μεγάλωσε ή 'Α-
θνα, είπα. Πότε δεν έχω ξα-
νάρει σ' αυτή τη γειτονιά.
Είμαι σαν τον Κολομβό όταν
ανακαλύπτει την Αμερική.
— Κουρασθήκατε, κύριε 'Η-
ρακλή!
— Τι λέτε, δεσποινίς Μή-
τσα. Είνε ο πιο ευχαρίστητος
περιπατών που έχω κάνει στη
ζωή μου!
— Ιο λέτε αλήθεια;
— Επί λόγω τιμής!
Βαδίζαμε στα χωράφια
και πηδούσαμε ρεματάκια και
λακκούδες. Έτσι μου δόθηκε ή
ευκαιρία να εφαρμόσω το σύ-
στημα μου, που το λέω «σύ-
στημα ραγδαίας προσεγγί-
σεως». Μόλις είνε να περάσεις
μία κακοτοπία, πιάνεις το κυ-
ρίτσι που συνοδεύεις από το
χέρι, ύστερα από τη μέση, τα-
χα πώς πώς να το βοηθήσεις
και, σιγά-σιγά, το χέρι ξε-
χνιέται εκεί και στίς καλοτο-
πίες, αν δεν βρη αντίθετη γνώ-
μη. Έτσι από άφελεια τάχα.
Τα πηγαίνουμε ωραία. Περ-
πατάγαμε και κουβεντιάγαμε,
κουβεντιάγαμε και περπατά-
γαμε και λέγαμε τα μύρια ό-
σα, τερπνά κι έξυπνα, ελαφρά
και φιλοσοφικά. Είχαμε γνω-
ριστή για καλά, είμασταν πές
δύο παλιοί φίλοι.
— Εκεί κάθονται! είπε ή
Μήτσα και μούδειξε ένα μα-
κρινό σπιτάκι φωτισμένο, πού-
μοιαζε μ' ένα φάρο μέσα σέ
μία θάλασσα από χωράφια.
Καθότανε λίγο μακριά, άλ-
λά είχε καθαρό αέρα.
— Φτάσαμε!...
— Τι κρίμα, είπα.
— Μισή ώρα περπατάμε,
κύριε 'Ηρακλή!
— Έχω την εντύπωση πως
περπατάμε μισό δευτερόλεπτο,
δεσποινίς Μήτσα! Και τί δεν
θάδινα να ήταν το σπίτι σας
εκόμα πιο μακριά. Στην άκρη
τού κόσμου!
— Σοβαρώς όμιλείτε, κύριε
'Ηρακλή!
— Επί λόγω τιμής. Και θα
το θεωρούσα μεγάλη μου ευχα-
ρίστησι, αν μου δίνετε το δι-
καιώμα να σας συνοδεύω κάθε
βράδυ ως εδώ!
— Θα βαρεθώ, κύριε 'Η-
ρακλή!
— Όσο θα βαρεθώ κι' ό ή-
λιος ν' ανατέλλη, δεσποινίς
Μήτσα!
— Να τώ πιστέψω;
— Επί λόγω τιμής!
Γιατί να μη τώ πιστέψω, δη-
λαδή, αφού πρώτος τώ πιστεύα
εγώ; Συγκινήθηκε πολύ τρυφε-
ρά κι' όταν δώσαμε τά χέρια,
τ' άφήσαμε να κρατιούνται
σφιχτά λίγη ώρα. Είχαμε συ-
νεννοηθή. Γυρίζοντας, κατάλα-
βα τί δρόμο είχα κάνει. Αλλά
ήμουν πολύ ευχαριστημένος
και σφύριζα ευθυμικούς σκοπούς.
Τ' άλλο βράδυ επαναλάβαμε
τό δρομολόγιο. Αί, αυτό πιά
ήταν μισό ραντεβού. Λεωφο-
ρείο, τραίμ, ποδαρόδρομος,
σας κούρασα κύριε 'Ηρακλή,
έχω την εντύπωση πως δεν ή-
ταν ούτε μισό δευτερόλεπτο
δεσποινίς Μήτσα, να τώ πι-
στέψω κύριε 'Ηρακλή, επί λό-
γω τιμής δεσποινίς Μήτσα.
Κι' αύριο την ίδια ώρα.
Την τρίτη φορά τώ μοιραίο
έγινε. Η Μήτσα στάθηκε για
να θαυμάσει τώ φεγγάρι.
— Τί ωραίο φεγγάρι! είπε
κι' έμεινε έκστατική.
— Ναι, είπα, και τή φί-
λησα.
— Ω! Τί κάνετε; Μα δεν
ήταν σωστό. Δεν ήταν!...
Σωστό ήταν και τώ παραδε-
χθηκε κι' ή ίδια.

Κάναμε μία ώρα ακόμα να
φτάσουμε στο σπίτι. Δεν μου
φάνηκε ούτε για ένα λεπτό,
επί λόγω τιμής!
— Αύριο την ίδια ώρα, έ-
γάπη μου, αί;
— Ναι!
Την είχα κερδίσει την υπό-
θεσι. Πρώι-πρώι έδωσα τα
παπούτσια μου για σόλες και
τό βράδυ λεωφορείο, τραίμ,
ποδαρόδρομος. Ένας ρωμαν-
τικός ποδαρόδρομος, ή έρωτι-
κή πορεία προς την ευτυχία.
Κάποιο μονοπάτι, μάλιστα,
όπου καθήσαμε και είπαμε τα
δικά μας, τώ βάφτισα «Λεω-
φόρος ευτυχίας» κι' αυτό πολ-
ύ της άρεσε της Μήτσας.
— Α! Τί ευδαιμονία, αλήθεια,
νάχης στο πλάι σου μία κο-
πέλλα που την αγαπάς και
την ποθείς και να περπατάς
ώρα πολλή, έχοντας περασμέ-
νο τώ χέρι σου στη δαχτυλι-
δένια μεσοάλα της. Και κάπου
κάπου να σταματάς, να την
τραβάς κοντά σου και να τή
φιλάς. Και κάπου-κάπου να
καθόσαστε στη ρίζα κάποιου
δέντρου ή στην άκρη μίας ρε-
ματίας, ή να κατεβαίνετε και
στην ίδια τη ρεματιά ακόμα.
Και να φτάνεις τώ σπιτί της
και νάχης την εντύπωση πως
δεν είνε ούτε καν πέντε λεπτά
που άρχισατε την πεζοπορεία
— πόσο μικρός είνε ό δρόμος ά-
γάπη μου... Γιατί να μην είνε
άλλος τόσος, δέκα φορές τό-
σος, χίλιες φορές τόσος;
★
Τρεις μήνες κράτησε αυτή ή
δουλειά, λεωφορείο, τραίμ, πε-
ζοπορεία. Φυσικά, δίναμε και
μερικά ραντεβού σ' άλλα μέ-
ρη, άνοιχτά και κλειστά, αλλά
πάντα τη συνώδεα ως τώ σπί-
τι της. Ευχάριστη και κα-
θήκον. Ύστερα έγινε καθήκον
κι' ευχάριστησι. Σιγά-σιγά,
θες γιατί ό δρόμος ήταν ανά-
μαλς, θες δεν ξέρω για τί άλ-
λο, άρχισε ν' άδυνατίζη ή εύ-
χαρίστησι και να δυναμώνη τώ
καθήκον.
Μου φαινόταν πως ό δρόμος
όλο και μακραινε και γίνονται
κουραστικός και άτελείωτος.
Κάτι αλλοιωτικές σκέψεις έ-
νοχλούσαν τώ μυαλό μου.
— Αφού τή βλέπω κι' άλ-
λου, είνε ανάγκη τάχα να την
πηγαίνω ως τή γωνία τού σπι-
τιού της;
Κι' εκείνη τή φορά, μόλις
φτάσαμε στη μέση της «Λεω-
φόρου ευτυχίας» είπα με κά-
ποια στενωχώρια:
— Αγάπη μου, άπόψε δεν
θα σέ πάω ως τώ σπίτι σου.
Έχω μία έπείγουσα δουλειά
που με αναγκάζει να γυρίσω
πίσω. Έχω άργήσει μάλιστα.
Πικράθηκε λίγο, αλλά ά-
πάντησε:
— Καλά, δεν πειράζει.
— Έξ άλλου έχει και φεγ-
γάρι άπόψε, θα πιάς εύκολα.
— Ναι. Αλλά θέλω να μου
υποσχεθής κάτι. Ότι σ' όλο
τό δρόμο θα με σκέπτεσαι!
Της τώ υποσχεθήκα. Είνε
μερικές υποσχέσεις που κανείς
δεν μπορεί ν' άποδείξη ότι δεν
τις κράτησε. Τώ μόνο που σκε-
πτόμουν στο γυρισμό, ήταν
πως είχα γλυτώσει τώ μισό
δρόμο. Αλλά κι' ό μισός που
είχα να κάνω, ως να φτάσω
στο τραίμ, δεν ήταν άστειο
πράμα. Είπα στον εαυτό μου:
— Βρέ τί δρόμο έκανες τό-
σον καιρό κακομοίρη μου και
δεν τόχες πάρει χαμπάρι!
Και τώ άλλο βράδυ σταμα-
τήσαμε στη μέση, κι' αυτός ό
σταθμός μονιμοποιήθηκε για
λίγο διάστημα, χωρίς δικαιο-
λογία πιά. Ήταν μία σιωπη-

ρή συμφωνία μεταξύ μας. Και
είχα ονομάσει αυτό τώ σημείο
χωρισμού «διακλάδωσι». Αυτή
θα συνεχίζε τώ ταξίδι, εγώ
θα παίρνω τώ «τραίνο» της επι-
στροφής.
— Ως πού, ένα βράδυ, καθώς
είμαστε στο τραίμ, ή σκέψη
πως θάκανα είκοσι λεπτά πο-
δαρόδρομο, ως τή διακλάδωσι,
μούφερε τρόμο. Γιατί δηλαδή,
είπα μέσα μου. Ποιός λόγος
να τή συνοδεύω κάθε φορά ως
εκεί; Μπας και χάση τώ δρό-
μο, ή μπας και την κλέψουν;
Μάλιστα, δεσποινίς Μήτσα,
σας αγαπώ, τώ παραδέχομαι,
αλλά δεν τόχω και τάμα να
γίνω πεζοπόρος. Μάλιστα, κά-
θεσαι λίγο μακριά, αλλά έχεις
καθαρό αέρα. Όμως τί φταίω
εγώ; Έσύ θέλεις να τόν έχω.
Έχε τον και να τόν χαιρέσαι.
Μη με υποχρεώνης όμως έμένα
τον ταλαιπωρώ να ξεπαδιαρί-
ζωμαι γιατί ό μπαμπάς σου
θέλησε να γίνη ερμητής. Κι'
έτσι, μόλις κατεβήκαμε από τώ
τραίμ, τής είπα:
— Μήτσα μου, άπόψε να με
συγχωρήσεις, αλλά πρέπει να
συνεχίσω μόνη σου. Έχω πά-
θει ένα στραμπουλήγμα στο
πόδι και δεν μπορώ να περπα-
τήσω.
Έκανα λίγο τόν κουτσό.
Στενοχωρήθηκε, βέβαια, αλλά
τί νά κάνη; Χαμογέλασε πι-
κρόγλυκα και είπε:
— Να πιάς να τώ βάλης στη
σαπουνάδα τώ πόδι σου.
— Τόχω ύπ' όψη μου. Γι' αυ-
τό και διάζομαι, άλλωστε.
Αυτό έγινε και τώ επόμενο
βράδυ. Κι' ή σιωπηρή συμφω-
νία υπογράφηκε: Από δω κι'
έμπρος ως τώ τέρας. Κι' από
κεί, ώρα σου καλή. Πολύ ευχα-
ριστήθηκα. Σάν νάφυγε ένα
βαρος από τά πόδια μου.
Δέκα μέρες ακόμα. Κι' ενώ
τό λεωφορείο έτρεχε, κουβα-
λώντας κι' έμάς προς τή στά-
σι τού τραίμ, στην Όμοιοια
σκέφτηκα:
— Έχω τάχα καμμιά υπο-
χρέωσι να την πηγαίνω ως τώ
τέρας και να υποφέρω κι' εγώ
στο συνωστισμό; Πολύ καλά,
σ' αγαπώ κοπέλλα μου, αλλά τί
μπάνει στη μέση τώ τραίμ;
Όπως πάνε τόσες κοπέλλες
μόνες τους, μπορείς να πιάς
και τώ λόγου σου. Μη με υ-
ποβάλλης σέ περιττούς κό-
πους και μη μου στερής πολύ-
τιμες ώρες. Είμαστε μαζί. τώ
είπαμε, πάρε τώρα τώ τραμά-
κι σου και τράβα στο σπίτι
σου, όπως θα πάω κι' εγώ στο
δικό μου.
Κι' όταν κατεβήκαμε από τώ
λεωφορείο, τής είπα:
— Αποψε δεν θα σου κάνω
παρέα στο τραίμ, Μήτσα. Κά-
ποια έπείγουσα εργασία...
— Καλά. Δεν μπορώ να σέ
υποχρεώσω διά τής βίας!
— Δεν πρόκειται για υπο-
χρέωσι, πουλάκι μου. Είνε
ευχαρίστησι μου, τώ ξέρεις,
άλλα...
— Εκείνο που ξέρω είνε ό-
τι άλλοτε με πηγαίνες ως τώ
σπίτι κι' εύρισκες λίγο τώ
δρόμο. Και τώρα...
— Με άδικείς, Μήτσα.
— Δεν σέ άδικώ. Και να ή-
δης πού σέ λίγες μέρες δεν
θα με συνοδεύς ούτε στο λεω-
φορείο!
— Θα σέ συνοδεύω με τή
σκέψη μου!
Μάντις ήτανε! Και τί κέρ-
διζε, δηλαδή, πού τής έκανα
παρέα στο λεωφορείο; Μόνο
πού τής πλήρωνα τώ εισιτήριο,
αλλά ή Μήτσα ήταν άνωτερα
συνέφροντος και τόσο μικρού

μάλιστα, «Ωστε ήρθε κι' αυτή
ή στιγμή»:
— Ξέρεις, Μήτσα, εγώ είμαι
υποχρεωμένος να πάρω τώ λε-
ωφορείο προς τήν αντίθετη κα-
τεύθυνσι. Έχω άργήσει μά-
λιστα...
Δεν είχα άργήσει. Βαριά-
μουνα. Στο κάτω της γραφής
ότι είχαμε να πούμε τά είπα-
με, κι' εδώ πού τά λέμε κι'
αυτά άρχισαν να μου φαίνων-
ται άτελείωτα και κουραστικά.
Είχαμε κλείσει κι' όχτώ μήνες
πια... Έτσι, με διάφορες δι-
καιολογίες, άραίωσα και τις
συναντήσεις.
Χτες τώ βράδυ, ή Μήτσα
μού είπε:
— 'Ηρακλή, έχω μία άξιό-
σι. Αν θέλεις να συνεχίσουμε,
θα με πηγαίνς κάθε φορά ως
τό σπίτι... Όπως και πρώτα.
— Έφερα στο νού μου τά πα-
λιά δρομολόγια. Λεωφορείο,
τραίμ, ποδαρόδρομος. Μ' έπια-
σε φρίκη. Αυτή ή περιπέτεια
μούδινε την εντύπωση πως θά-
κανα κατανγκαστικά έργα.
— Δεν γίνεται, Μήτσα μου.
— Τότε χωρίζουμε!
— Όπως θέλεις! Στο κα-
λό!
Ένωισα άπίστευτη άνα-
κούφισι στα πόδια μου. Κάθη-
σα και λογάρισα: Αυτός ό
έρωτας μου είχε στοιχίσει ως
χίλια διακόσια χιλιόμετρα
δρόμο — τά πεντακόσια με τά
πόδια — και τέσσερα ζευγάρια
παπούτσια δισόλα. Όσο κα'
να πής είνε πολύ ακριβά.
★
Δεν μου κόστισε, και πολύ
πρώ έχασα τή Μήτσα. Γιατί
λίγη ώρα μετά, γνώρισα τή
Νίτσα. Ήταν με μία γνώστη
μου παρέα. Τρεις και τέσσε-
ρες. Εκείνη περίσσευε, χάρηκε
πολύ για τή γνωριμία. Ήταν
γλυκεία και πικάντικη. Τά κα-
πάνησα. Ποιός θα συνοδέψη
τή Νίτσα στο σπίτι της;
— Εγώ, δεσποινίς!
— Ξέρετε, κάθονται λίγο μα-
κριά...
— Δηλαδή;
— Θα πάρουμε τώ λεωφο-
ρείο κι' ύστερα θα περπατι-
σουμε. Πολύ έξω από τή Νέα
Σμύρνη. Καθόμαστε μακριά,
άλλα...
— Έχετε καθαρό αέρα!
Θά σας πάω, δεσποινίς Νί-
τσα!
Κατεβήκαμε από τώ λεωφο-
ρείο. Κι' άρχισαμε τόν ποδα-
ρόδρομο. Δρόμοι, άνηφορες,
κατηφόρες, χωράφια, ρεματίες.
Κρατήσα ώρα: Τριάντα τρία
λεπτά. Για πότε πέρασαν!
— Εκεί είνε τώ σπίτι μου!
Σας κούρασα όμως, κύριε 'Η-
ρακλή!
— Τι λέτε δεσποινίς! Έ-
χω την εντύπωση πως περπα-
τάμε μισό δευτερόλεπτο! Και
τί δεν θάδινα να ήταν τώ σπίτι
σας εκόμα πιο μακριά. Στην
άκρη τού κόσμου.
— Υπερβάλλετε!
— Επί λόγω τιμής! Και θα
ήμουν ό πιο εύτυχς άνθρωπος
τού κόσμου, αν μπορούσα να
σας συνοδεύω κάθε βράδυ ως
εδώ.
— Γρήγορα θα βαρεθώ,
— Όσο να βαρεθώ κι' ή
θάλασσα να είνε γαλάζια!...
— Να σας πιστέψω;
— Επί λόγω τιμής.
Γιατί να μη με πιστέψω;
Μήπως δεν τώ πιστεύω κι' ε-
γώ; Αλλοιώς πως θάδινα τώ
λόγο της τιμής μου; Αποψε,
λοιπόν, είμαι για κεί. Δεν βλέ-
πω πότε θάρθουν όί όχτώμισι.
Και φονάω τά καινούργια μου
παπούτσια!
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Εγώ λέω, συνάδελφε, να τόν συλλάβουμε
προληπτικώς! Όπωςδήποτε, δεν πρόκειται να
περάση άπ' τά χαρφιά!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Μικροπράγματα...

(Η σκηνή στη γραφική «ντάπια» των Σπετσών. Είναι βράδυ κι' ο κόσμος πηγαινοέρχεται δροσερός, παρ-φουμαρισμένος και λαλί-στατος απ' το μώλο στο «Ποσειδώνιο» και πάλι πίσω. Κάποια ψεύτικα είδυ-λια πλέκονται, κάποια έφη-μερα φλέρντ διασκεδάζουν την άνια των παραθερι-στών...

ΕΚΕΙΝΗ: Όριμότης γοη-τείας ως 28 χρονών. (Τόσο φαίνεται κι' είν' αδιόριστο για το συγγραφέα να τη ρωτήσει...). Βαθυμελαχρο-νη με λαμπερά μαύρα μά-τια κρυπτοισθησιακά. Ά-νεπιληπτα σμιλεμένο το κορ-μί, με σαγηνευτικές λεπτο-μέρειες, αιχμαλωτίζει με το πρώτο, το αντρικό μάτι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γεροδεμένος, αθλητικός τύπος, με φρέσκο ύφος και φρέσκο ντύσιμο, 35 χρονών).

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν περίμενα να σε βρω εδώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτ' εγώ!...

Σε πειράζει να περπατήσου-με μαζί;

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε άλλο. (Λίγα βήματα σιγής).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήρθες με συντροφιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Ήρθα ολομόναχη. Είχ' ανάγκη ά-πο μοναξιά. (Διορθώνει). Ή μάλλον από παρέα. (Έ-ξηγει). Δεν ξέρει κανείς τι απ' τα δυο γυρεύει όταν πη-γαίνει κάπου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό είν' α-λήθεια (μικρή σιγή). Πώς περνάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Ήσυχα. Δηλα-δή... άνιαρά... πληκτικά. Όταν περνάει κανείς πλη-κτικά το λέει... «ήσυχα».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αυτό σω-στό είνε.

ΕΚΕΙΝΗ: Περιεργο πώς συμφωνήσες δυο φορές άπα-νωτά μαζί μου. Όταν ήμα-στε παντρεμένοι διαρκώς διαφωνούσες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φαίνεται πως τότε... δε θα μιλούσες τό-σο λογικά!

ΕΚΕΙΝΗ: Τό διαζύγιο.... λογικεύει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάποτε!... Θέλεις να κάτσουμε κάπου;

ΕΚΕΙΝΗ: Όπως θέλεις. (Κάθονται στη βεράντα του

ήμουνα πιστή και μου ήσου-να πιστός. Δε μεσολάβησε τίποτα το σοβαρό. Κι' όμως χωρίσαμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πικρό χα-μόγελο): Τό είπες μόνη σου. «Δε μεσολάβησε τίπο-τα το σοβαρό!» Μας χώρισαν όμως χιλιάδες μι-κροπράγματα.

ΕΚΕΙΝΗ (με παιδίαστι-κη άφέλεια): Μ' άφου ήταν... μικροπράγματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Απάνω σ' αυτά στηρίζεται ή άρμονία. Είχα μία δουλειά κι' άργού-σα τό μεσημέρι. Γκρίνιαζες άπελπιστικά... Κατάντησε νάχω δουλειές και να τις ά-φήνω για ν' άποφύγω πη-γκρίνια σου. Ήθελα να έρ-γαστώ στο σπίτι και μ' ά-πασχολούσες με κάτι άση-μαντό... με κάτι που σου-κανε ή υπέρβρια. Ήθελα ν' άναπαυθώ ένα βράδυ που ή-μουνα κατάκοπος κι' έσύ ζη-τούσες μ' έπιμονή να βγούμ' έξω. Μούκανε κέφι να μείνω κάπου κι' έσύ πάντα ήθελες να φύγουμε... Ένοιαθα τόν έαυτό μου δέσμιο... σκλά-βο μιας τυρρανικής άγάπης. Ήσωνα με τούς φίλους μου άπότομη και μου άρνίσουν τό δικαίωμα να είμαι κοινα-νικός... νάχω σχέσεις... να τις καλλιεργώ... με μία λέξη να φροντίζω την καρ-ριέρα μου και τα συμφέρον-τά μου!... Κατάλαδες, Τζένου;

ΕΚΕΙΝΗ: Τό είπες μ' έ-ναν τρόπο σά να με ρωτού-σες άν μ' άρέσει να κολυμ-πώω τό βράδυ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή; Πώς έπρεπε να τό πώ; Μέ... έπάθος; Ή με στόμφο; Σούκανα μία έρώτηση.

ΕΚΕΙΝΗ: Μία έρώτηση που είνε ή σημαντική... ή άγενής.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Δεν τό καταλαβαίνω αυτό.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί άν σου άπαντήσω, πώς δεν είμ' εϋ-χαριστήμενη, θα πρέπη να ένδιάφερόθης! Τότε ή έρώτη-σί σου έχει μεγάλη σημα-σία. Άν όμως δεν πρόκει-ται να ένδιαφερόθης, ήταν προστυχιά που ρώτησες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ φοβά-μαι πώς έχεις δίκιο πάλι.

ΕΚΕΙΝΗ: Στενοχωρείσαι που είσαι άναγκασμένος να συμφωνήσ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. Ός τόσο... την άπέφυγες την άπάντησι.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' άφου δε μούπες με ποιο πνεύμα ρω-τάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μικρή άμη-χανία. Κάπνισμα. Κι' ύστε-ρα ξαφνικά): Ένδιαφέρο-μαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ά, έτσι;... Καί... τί είδους ένδιαφέρου-είν' αυτό; Στοργή; Ή... έμμεσο κόρτε; Πρόσχημα να περάσης κάπως καλλίτερα τις μέρες σου στίς Σπέτσες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με φαντάζε-σαι ίκανό γι' αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είνε δά και τόσο κακό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντως δεν είν' αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλο ζητή-μα!... (Άξαφνα). Γιατί χωρίσαμε, Παύλο;... Μπο-ρείς να μου πής γιατί χωρί-σαμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν τό ξέ-ρεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Σ' άγα-πούσα. Μ' άγαπούσες, Σού

Τό μεγαλύτερο νοσοκο-μείο ζων στεγάζεται σ' έ-να τετράωρο κτίριο του Μανχάτταν και μπορεί να νοσηλεύση 20.000 σκύλους, γάτες, πιθήκους, κόττες, πά-πιες, κροκοδείλους, κλπ.

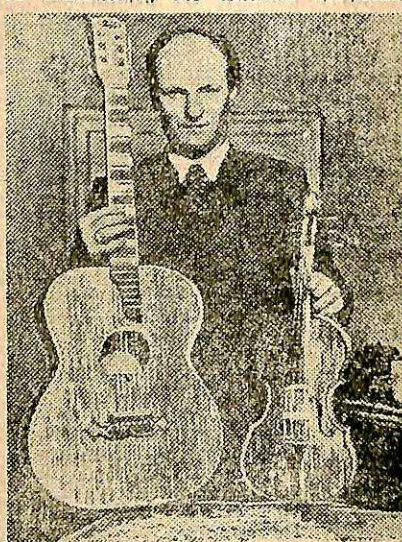
Εισπράττει δε 2 δολλάρια για την πρώτη εξέτασι, 2½ ως 3½ δολλάρια την ήμερα και 15 δολλάρια για τις έγ-χειρίσεις.

Οι περισσότεροι νοση-λευόμενοι είνε σκυλιά, έξα-πλάσια απ' τις γάτες. Στούς τελευταίους 2 μήνες, για-τρέυτηκε ένας πιθήκος άπό γρίπη, μία κόττα άπό συ-νάχι και μία πάπια άπό λα-ρυγγίτιδα.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ή συμπάσης ντιέξ Μόλλυ, ή όποία θα μεταδ ή ύποτροφία στην Ίσπανία για να παρακολουθήσει ειδικά μαθήματα και να τελειοποιηθ ό στο Ισπανικό τραγουδί.

ΜΕ 20.000 ΣΠΙΡΤΑ

Μία κιθάρα κι' ένα βιολί κατασκευασμένα άλόκληρα με σπιτόξυλα. να ποιά είνε τό κατόρθωμα του κατασκευαστού μουσικόν όργανων Μ. Κώλμπεκ που μένει στο Γκράτε της Λυδίας. (Φωτογραφίες Keystone)

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΠΙΤΙΩΝ

Στην Άμερική, όταν κανείς θέλη να φτιάξη ένα σπίτι, δεν άρκείται πιά στο σχέδιο που του παρουσιάζε ό μηχανικός, αλλά άπαιτεί τώρα μία μακέτα με όλό-κληρο τό οικοδόμημα.

Ο μίστερ Χόφφμαν

Μετά τόν μίστερ Σνάιντερ που ήλθε εδώ έσχάτως, ό μίστερ Χόφφμαν έφτασε κι' εκείνος ξαφνικά εϊς τό πτυχόν μας κράτος, της χώρας μας ν' άντιληφθ ή οικονομικά. Πολύ μας έπισκέπτονται οι φίλοι Άμερικάνοι, μόλις ό εϊς άναχωρεί, ό άλλος καταφάνει. Καλώς βεβαίως νάρχωνται γιατί τούς άγαπούμε και τούς ύποδεχόμεθα μ' ευγένειαν κυρίων. Μά άντι τών έπισκέψεων εκείνων προτιμούμε, άχ! έπισκέψεις πιο συχνές νάχαμε... δολλαρίων!

Πρωτότυπος Σχολή

Εϊς του Πειραιώς την πόλη, δίχως φασαρία και ντόρον έφτιαξε ή άστυνομία μιζ Σχολή τών εισπρακτόρων, όπου τά εισπρακτοράκια όλων τών λεωφορείων θα φοιτήσουν για να μάθουν συμπεριφορά κυρίων. Στη λαμπρά αυτή κι' άραιά και πρωτότυπη σχολή πώς να φέρωνται θα μάθουν με ευγένεια πολλή, πώς να έξυπηρετούνε τών επιβατών τό πλήθος, με μεγάλη προθυμία, με χαμόγελο και ήθος, για να λήψη τών καυγάδων ή συνθησιμένη φέστα και θα μάθουνε — έλπίζω — να μας δίνουν και τά... (ρέστα!)

Σεισμοί

Σεισμοί, σεισμοί! Παντού σεισμοί. Σ' όλόκληρη (την Πλάσι, που λές ότι άπόφασι τό πήρε να χαλάσει, Σεισμοί στην Ίσημερινό, πεντέξη στην άράδα, Σεισμοί και εϊς την Έρζερούμ, σεισμοί και στην (Έλλάδα!

Της γής μας τά θεμέλια νύχτα και μέρα σείονται, όρη εξαφανίζονται... κι άλλα άναδύονται... Εϊνε σαφές στά πόδια μας καλά πώς δεν στεκόμαστε. Κύριοι, δεν σας φαίνεται ότι πολύ... κουνιόμαστε;

Σπεύσατε!

Προσέλθετε! Προσέλθετε, γυναίκες ψηφοφόρες. Τό δημαρχείον άνοιχτό για σας πεντέξη άρες, σας περιμένει πρόθυμο να σας διευκολύνει, και δίχως βιβλιάριο καμιά σας να μη μείνη. Προσέλθετε! Προσέλθετε! Κυρίες μου, βιασθήτε, μια και κοντεύουν οι έκλογές να προεταπισθήτε. Και όσο για τό δημαρχο που πρέπει να ψηφίσετε, αυτό τό λύνετ' εύκολα όλες άνεξαρρέτως. Άφου με τόν άντρούλη σας τό πράγμα συζητήσετε, απ' ό,τι θα σας πη αυτός, ψηφίσετε... άντιθέτως!

Οδοντοϊατρικά

Ένας καταστηματάρχης, που πωλούσε ειδικά, άποκλειστικά και μονον είδη όδοντιατρικά, μίας καλής του ύπαλλήλου έκανε καταγγελία, γιατί, λέει, τούχε κλέψει διά τρόπων μυστηρίων, και μεγάλη εύκολία, χρήματα και είδη κάπου δέκα εκατομμυρίων! Συνελήφθη ή κοπέλλα κι' ώμολόγησε την πράξι. Τό κατάστημα εκείνο για καιρό τόχε ρημάξει. Έτσι δε διεπιστάθη πώς μ' αυτές τις κούτσουκέλλες "Ετοι δε διεπιστάθη πώς μ' αυτές τις κούτσουκέλλες μάσασαγε ή μικρά κεί μέσα κάπου μ' έκατό... μα- (σέλλες!

Σωτήριο

Ό σοφός Ουώλτερ Ουάιτ — γράφουν οι έφημερί- (δες — με μία μέθοδο που βρήκε και τηρείται μυστική, τούς χρωματισμούς αλλάζει άπό τις έπιδερμίδες και οι μαύροι γίνοντ' όλοι, εύκολάτα, λευκοί! Τέτοιες, όμως, έφευρέσεις δεν τηρούνται μυστικές και στη χώρα μας ταχώς έκλογες Δημοτικές γιατί θαχουμε, σε λίγο, έκλογες ά Δημοτικές, κι' όσοι... μαυρίστου ν άγρίως θα μπορούν να (ξανασπρίσουν!

ΠΑΝ, ΠΑΠ.

Αλβανοί

Κάπου στο Βίτσι, ως γνωστόν τυγχάνει στο κοινό, ευρέθηκαν και πτώματα τριάκοντ' Αλβανών. Κι' ό Χότζα με τό δίκιο του, Έλληνική λαέ, θα μας γεννήση ζήτημα μπροστά στον Ο.Η.Ε.

Γι' αυτό προτού τό ζήτημα διάσπασι να λάβη έχ' ύποχρέωσι ή Έλλάς να σπείση να προλάβη. Κι' ή Άλβανία έτσι, πριν έξοργισθ πολύ, τό Χότζα ή Κυβέρνησις για να έξευμενισθ, σε μία μεραρχία μας να δώση έντολή, να πάη ως τά Τύραννα άπαρντόν» να του ζητήση!

Φλεγόμενα τράμ

Προχθές τό τράμ τό έντεκα, ή είδησις ως λέγει, εϊς τά καλά καθούμενα στο δρόμο άνεφλέγη. Ό οδηγός έπήδησε και μάλιστα εύκόλως — μ' ίσως έτσι θα έκανα κι' εγώ άναμφίδωλος — σε μία έπιβάτες τάχασαν, ως φαίνετ' οι κουτοί, κι' όλίγου δειν, άπό τό τράμ όλοι να βγούν ψητοί!...

Μετ' άπ' αυτό τό γεγονός, έν πάση περιπτώσει, μια και τά τράμ παίρνουν φωτιά με εύκολία τόση, φιλάτε άναγνωστά μου, θα σου προτείνω κάτι: Σάν θάχης κάπου για να πäs — να πούμε στο (Παγκράτι!

Πριν μπής στο τράμ, εϊνε σωστό και λίαν λογικό, τό λοχό να είδοποιήσ τόν πυροσβεστικό. Έτσι μονάχα θα μπορείς να εϊσ' έν άσφαλεία... Μπροστά έσύ μέσα στο τράμ και πίσω... ή άντλία!

Τρίδυμα

Τρίδυμα έγεννήθηκαν στού Πειραιώς την πόλη, πράγμα, που συνεκίνησε γνωστούς και συγγενείς και φυσικά ύποχρέωσι βρήκαν πώς έχουν όλοι, να σπείσουν και να συγχαρούν τούς εύτυχούς γονείς.

Έπρότειναν και μερικοί στού Πειραιώς τόν Διμον εύθως να λάβη κερμίαν προς χάριν τών τριδύμων και άλλοι στην Κυβέρνησι έίπαν, ν' άποφασίση και τών τριδύμων τούς γονείς κάπως να ένισχύση.

Λυρική Σκηνή

Ή Λυρική μας ή Σκηνή έχει έπιτυχία: έδγηκε τώρ, απ' την παλιά μιζέρια κι' άτυχία, και όλοι πιά τ' όμολογούν — τό έργο του μιλει — ό Χέλμς ό Διευθυντής συνέβαλε πολύ.

Τί να σας πώ; Εύλο χτυπό να μην τόν πιάση μάτι. Νά κι' ένας Χέ λ μ η ς, βρε παιδιά... που πέτυχε (σε κάτι!

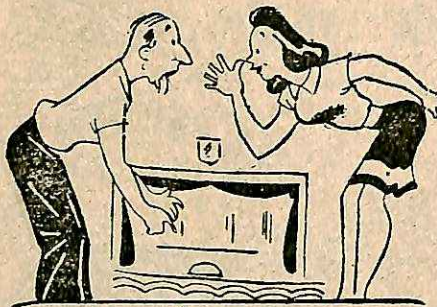
Τρόλλεϋ-Μπάς

«Τρόλλεϋ — μπάς» του Πειραιώς έπήγε στην Κα- (στέλλα Κι' άξαφνα... «άφηνιάσε» και μ' όλη του την τρέλλα έφυγε άπό τά συρματα και άποτόμως έστρεψε και σ' ένα σπίτι χώθηκε και όλο τό κατέστρεψε!

Μέγας, λοιπόν, πολιτισμός αυτά τά «Τρόλλεϋ — (Μπάς». Μά ήτανε καλλίτερος... ό Τρόλλεϋ — ά ρ α μ π ά ς !

Τό μοιραϊόν

Έάν ένδιαφέρεσθε να μάθετε τί κάνει κι' ένας στρατάρχης Ίταλός, ό ξακουστός Γκρα- (τσιάνι, της Ρώμης ό άσύρματος μας έστειλε χαμπέρι ότι άπό τό ήπαρ του, ό τάλας, ύποφέρει. Και ό στρατάρχης που ήτανε εϊς τη Λιδύη "Υπατος μοιραίο να παθή ήτανε άσθένεια του ήπατος!

Η κωμωδία μας

ΑΧ, ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΙΤΣΑ: Χαριτωμένο κορίτσι 23 χρονών.
ΣΠΥΡΟΣ: Χαριτωμένος κύριος, 26 χρονών.
ΚΟΚΟΣ: Χαριτωμένος επίσης κύριος, ίδιας ηλικίας.
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σοβαρός, παλιός Αθηναίος, μπαμπάς της Λίτσας, ως 50 χρονών.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο δρόμο)

ΚΟΚΟΣ... (Ψιθυριστά): Δεσποινίς!...
ΛΙΤΣΑ... (Ψυχρά): Σας παρακαλώ...
(Τρέχει και το «τικ-τάκ» της καρδιάς του νεαρού συνοδοιπορεί αρμονικά με το «τόκ-τόκ» του γοδακιού της. «Εν' άρμα φρεσκάδας, λεπτής κολώνιας, σαπουνιού, με μία λέξι κοριτσιού, μεθάνει το δυστυχ ήθελοντή ακόλουθο).

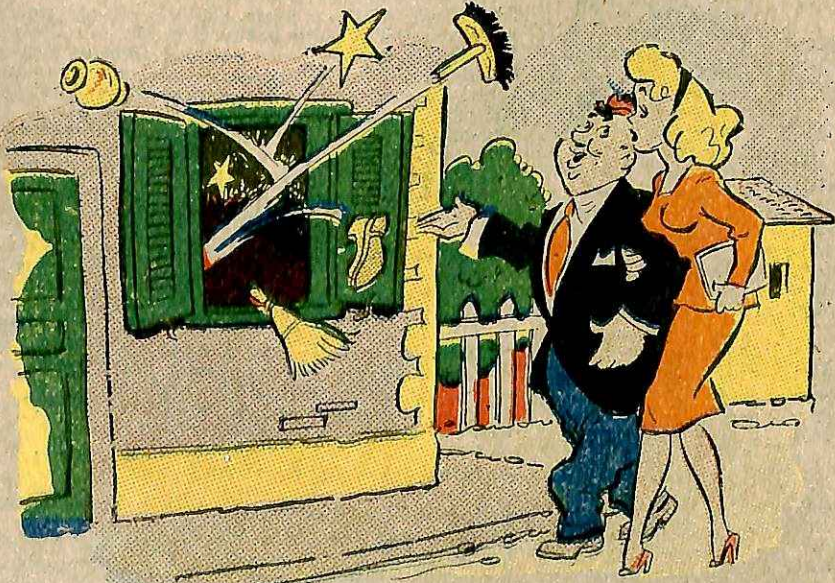
ΚΟΚΟΣ (σά μεθυμένος): Δεσποινίς!...
ΛΙΤΣΑ (κάπως απότομα): Τί θέλετε κύριε; (Σταματάει).

ΚΟΚΟΣ: Σας αγαπώ!
ΛΙΤΣΑ: Τό λέτε σαν να μου ζητάτε ελεημοσύνη!

ΚΟΚΟΣ: Τό ίδιο είναι! (Εύτυχης γιά την ετοιμότητά του). Σας ζητάω ελεημοσύνη λίγη αγάπη!

ΛΙΤΣΑ: Η αγάπη, χρυσέ μου, δεν είναι κατοστάρικο γιά να την πετάξεις σ' έν' άπλωμένο κασκέτο και να πας στη δουλειά σου!... (Τόν κυττάζει έρευνητικά και καταλήγει σέ βλέμμα έπιεικείας) Γεια σου!... (Προχωρεί γρήγορα).

ΚΟΚΟΣ (μονολογεί φασμακωμένος): 'Απέτυχ! (Με δραματική γελοιοότητα). Είμαι ένας «ρατέ»!...

— Είδες, Λιλίκα... που έπέμενες ότι είχαν πάει έκδρομή;

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο κοσμικό κέντρο)

ΣΠΥΡΟΣ... (ένώ χορεύουν): "Εχετε τα δυο κύρια προσόντα της γυναίκας: Όμορφιά κι' έξυπνάδα!

ΛΙΤΣΑ (φλερτίστικα): Ποιό προτιμάτε απ' τα δυο;

ΣΠΥΡΟΣ: Κανένα!

ΛΙΤΣΑ: Δηλαδή;

ΣΠΥΡΟΣ: "Αν προτιμήσω την όμορφιά χωρίς την έξυπνάδα, είμαι χαμένος! Θα μου την πάρουν ή καλλίτερα θα μου την παίρνουν συνεχώς! "Αν πάλι προτιμήσω την έξυπνάδα χωρίς την όμορφιά, τότε... θα είμαι δούλος της χωρίς ανταλλάγμα!

ΛΙΤΣΑ: Τί εννοείτε χωρίς ανταλλάγμα;
ΣΠΥΡΟΣ: Μ' αφού... δεν θα είναι όμορφη, τί ανταλλάγμα θα μου δίνει;

ΛΙΤΣΑ: Εσείς... είσατε κούτσ;

ΣΠΥΡΟΣ (δικολαδικά): "Εγώ πολύ γούστο! (Στ' αυτή). Σ' αγαπώ!

ΛΙΤΣΑ (κολακευμένη): Λόγια του χορού!...

(Ριντώ)

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι της Λίτσας)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ποιός κύριος; Τί με θέλει;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Ζητάει να σας δη προσωπικώς.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: "Ας περάσει.

ΣΠΥΡΟΣ (μπαίνει): Καλημέρα σας.

Ο κ. Παναγιώτης Ίγνατίδης;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: "Εγώ.

ΣΠΥΡΟΣ: Μπορώ να καθίσω;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (Ξερά): Καθήστε.

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν θα σας άπασχολήσω πάρα πολύ...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (με... αγενέστατη «παλιή αρχοντική ευγένεια»): "Ε, βέβαια, είνε και ώρα του φαγητού!

ΣΠΥΡΟΣ (Καθιμένος στην άκρη της καρέκλας): Κύριε Ίγνατίδη, αγαπώ την κόρη σας και την θέλω. Μου τί δίνετε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (Απότομα, εξαλλος): "Α, είσ' εσύ ο νεαρός που την παρακολουθείς;... ("Αγρία). Πήγαινε στο διάολο!... "Εξώ!...

ΣΠΥΡΟΣ: Μά... κύριε Ίγνατίδη... Σας κάνω μία τιμία πρόταση!...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Βρέ πήγαινε στο διάολο σου λέω!...

ΛΙΤΣΑ (μπαίνει): "Α! Παρντόν!...

Ο!... Σεις κύριε Γριμάδης; (Τρέχει άπάνω του τρυφερή). Τί ευτυχία!... μπαμπά, δεν ήξερα πως έχεις σχέσεις με μεγάλους βιομηχανούς!...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (με την ετοιμότητα της παλιάς... «αρχοντικής ευφύας»)... Τώρα πιάσαμε τις σχέσεις! "Αλλά τούκα-

να μία φασαρία! Κι' ήρθες μέσ' τη μέση και μάς έκωφες!... Φέρε ένα ουζάκι (σημαντικά)... γιατί έχουμε να γιορτάσουμε κάποιο μεγάλο γεγονός μαζί με τον κ. Γριμάδη!... Παρντόν!... (Ζυγώνει τη Λίτσα). Δεν είναι ο νεαρός που σε παρακολουθεί;

ΛΙΤΣΑ (Απότομα): Φαίνεται πως τα γυαλιά σου δε φτάνουν. "Αλλοτε να βάζεις φακούς! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο δρόμο)

ΛΙΤΣΑ ("Υστερ' από διάλογο... τριών ώρων): "Ε, μά τί θέλεις να σου κάνω; "Εσένα συμπάθω... Δηλαδή... σχεδόν σ' αγαπώ. "Αλλ' αυτός είναι πλούσιος βιομηχανός κι' εσύ φτωχός υπάλληλος. Τό ίδιο κάνει!... "Η εποχή που έφτανε κ'η Γαλάτεια και μία καλύθη, έχει περάσει πρό πολλού. (Μελαγχολικά). Εμείς δεν έχουμε ούτε την «καλύθη»...

ΚΟΚΟΣ... "Ερχεσαι μαζί μου άπόψε, χωρίς να εξετάσης τίποτα;

ΛΙΤΣΑ (θλιμμένα): "Οχι. Δεν μπορώ.

ΚΟΚΟΣ («Άλλος άνθρωπος» απότομα): "Ε, πήγαινε στο διάολο, λοιπόν!...

Εγώ είμ' ο πλούσιος κι' αυτός ο υπάλληλος μου. Τόν είχα βάλει επίτηδες γιά να δώ άν αξίζει διφραγκο. "Αλλά δεν αξίζει. Γεια σου! (Φωνάζει προς τη γυναίκα). Σπύρο!

"Ελα να φύγουμε! ("Εμφανίζεται μία κούρσα και ο Κόκος επιβιβάζεται με αξιοπρέπεια).

ΣΠΥΡΟΣ (σιγά): Με συγχωρείτε, δεσποινίς! "Αλλά μία πού έμένα συμπαιέτε, όπως καταλάβα, είμαι στη διάθεσί σας. Θάχουμε και την υποστήριξη του άφεντικού μου!

ΛΙΤΣΑ: "Αει στο διάολο! Είσατε παλιάνθρωποι όλοι οι άντρες! Δεν είναι να σας έχη κανείς έμπιστοσύνη! "Απατώνες!

(Η κούρσα φεύγει με μία εξαίσιμη γελμάτη ειρωνεία. Τό φεγγάρι πίσω από ένα σύννεφο σκάει στα γέλια σαρκαστικά).

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΦΙΛΟΝ

Εύδυμα Λόγια

Με τό δίχνο του

"Ενα βράδυ έβρεχε με τό τουλούμι. Δυό πελάτες που παρεξηγήθηκαν σ' ένα κέντρο, βγήκαν στην ύπαιθρο να λύσουν τις διαφορές τους. Πιάστηκαν στις γροθιές, ώσπου, ένας έριξε τόν άλλον κάτω και τόν κρατούσε έκει γερά.

— Παραδέχεσαι την ήττα σου; τόν ώθησε.

Και έπειδή ή απάντησις τού άντιπάλου του ήταν ένα ξερό «όχι», εξακολούθησε να τόν κρατά ακίνητο και γερά, καθισμένος πάνω του.

"Επειτα από λίγο ή έρώτησις έπαναλαμβάνεται, αλλά και πάλι ή απάντησις ήταν «όχι».

—Αφού έπιμένεις ότι δεν ήττήθηκες, τού άπαντά ο πρώτος, τότε σήκω και πίες σύ πάνω μου γιάτί... έγιναν μούσκεμα!

★
"Ε κ ε ί ν η : "Όλοι οι ευγενείς και ώραίοι άντρες της παλιάς καλής έποχής δεν υπάρχουν πιά!...

"Ε κ ε ί ν ο ς : Κι' όμως οι ώραιές γυναίκες υπάρχουν ακόμη.

"Ε κ ε ί ν η : (που άντελήφθη την έλλειψη τάκτ εκ μέρους της και την ευγενική του απάντησι). Φυσικά έξαιρώ πάντοτε τούς παρόντες.

"Ε κ ε ί ν ο ς : Κι' εγώ!...

★
Στό φενοκομείο:

"Ενας οικότροφος είνε καθισμένος σ' ένα τραπέζακι και γράφει με μεγάλη προσοχή.

— Τί κάνεις αυτό; φιλε μου; τόν ρωτάει ένας έπισκέπτης.

— Γράφω ένα γράμμα, άπαντά ο τρελλός.

— Σέ ποιόν;

— Στόν έαυτό μου.

— Ο έπισκέπτης χαμογελά.

— Και τί τού γράφεις; ρώτησε.

— "Ό αυτό θα τό ξέρω αύριο τό πρωί όταν λάβω τό γράμμα και τό διαβάσω!

Η ΑΟΕ έποχή έχει τη δική της αισθητική. Κι' αυτό ισχύει περισσότερο γιά τις γυναίκες. Τίποτε άλλο δεν παρουσίασε τόσες μεταβολές μέσα στους αιώνες όσο τό πρόσωπο και τό σώμα της γυναίκας.

Κι' ή δική μας έποχή αντιλαμβάνεται, λοιπόν, με τό δικό της τρόπο τη γυναικεία όμορφιά.

"Αλλ' όταν μιλούμε γιά όμορφιά τού γυναικείου σώματος — και γενικότερα όποιοδήποτε σώματος — θέτουμε αυτόματα ένα πρόβλημα αναλογιών. Ποιές, όμως, είνε αυτές οι αναλογίες;

Στη γυναίκα τό ύψος δεν πρέπει να ξεπερνά τή 7½ κεφάλια. Κατανοικά, τό έπάνω και τό κάτω μέρος τού κορμιού πρέπει να είνε άπολύτως ίσια. Δηλαδή 3¼ κεφάλια από τό κεφάλι ως τό κατώτερο μέρος της κοιλιάς και άλλα 3¼ κεφάλια από την άρχή των σκελών ως τό πέλμα.

"Ας δούμε τώρα λεπτομερέστερα τις αναλογίες των διαφόρων μερών τού σώματος:

Πρόσωπο

Τό ύψος τού προσώπου πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ των 20 και 24 εκατοστών τού μέτρου. Ο πρώτος αριθμός αντιστοιχεί στο 1 μ. 50 (συνολικό ύψος τού σώματος) και ο δεύτερος στο 1 μ. 80.

Όμοπλάτες, μέση, γοφοί

Τό πλάτος των ώμων, συμπεριλαμβανομένου και τού έπάνω μέρους των βραχιόνων, δεν πρέπει να ξεπερνά τα δύο κεφάλια.

"Η περίμετρος της μέσης, έξ άλλου, δεν πρέπει να είνε μικρότερη από την περίμετρο ενός κεφαλιού και τριών τετάρτων.

Τό πλάτος τού σώματος στους γοφούς πρέπει να είνε ίσιο με τό πλάτος των ώμων. "Η υπέρβασις αυτού τού πλάτους κατά ένα κλάσμα, που κυμαίνεται από έν τέταρτο ως μισό κεφάλι, δεν καταστρέφει την άρμονία τού σώματος.

Λακμός

"Η περίμετρος τού λαιμού στη βάση του πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ 34 και 40 εκατοστών. Αυτή ή περίμετρος δεν έχει σχέση ούτε με τό άναστημα, ούτε με τό ύψος τού στήθους, άλλ' εξαρτάται κυρίως από τό πλάτος των ώμων.

Χέρια

Τό μήκος των χεριών, συμπεριλαμβανομένων και των δακτύλων, δεν πρέπει να είνε κατώτερο από τρία κεφάλια, ούτε να ξεπερνά τα τρία κεφάλια και ¼.

Περίμετρος: Στο ύψος της μασχάλης: ¾ — 5¼ της περιμέτρου τού λαιμού. Στόν άγκώνα: 2)3 της προηγούμενης περιμέτρου. Στο κάτω μέρος τού καρπού: δεν πρέπει να ξεπερνά τό μισό της περιμέτρου τού χεριού στο ύψος της μασχάλης.

Τό μήκος τού κάτω μέρους τού χεριού κυμαίνεται μεταξύ 13 εκατοστών (που αντιστοιχούν σε ύψος 1 μ. 50) και 18 εκατοστών (που αντιστοιχούν σε ύψος 1 μ. 80).

Τό μήκος της παλάμης, που μετριέται στο έσωτερικό μέρος, πρέπει να ξεπερνά κατά 1)6 — ¼ (μέγιστο όριο) τό μήκος τού μεσαίου δακτύλου. "Όταν τό μήκος αυτού τού δακτύλου, μετρούμενο στο έσωτερικό μέρος, είνε μικρότερο από τό ¾ τού μήκους της παλάμης, τό δάκτυλο μας δίνουν την έντύπωση πώς είνε κοντά. Αντίθετα, τό δάκτυλο μας φαίνονται μακρύτερα, όταν τό μήκος τού μεσαίου δακτύλου είνε άνωτερο από τό 5)6 τού μήκους της παλάμης.

Τό πλάτος της παλάμης, στο ύψος της άρθρώσεως τού

άντιχειρος, πρέπει να είνε ίσιο με τό μήκος τού μεσαίου δακτύλου.

Πέδια

Τό μήκος των ποδιών, από τό μέσον των γλουτών ως τη φτέρνα πρέπει να είνε ίσιο προς τό ½ τού συνολικού αναστήματος. Δηλαδή, τό μήκος των ποδιών γιά έναν άνθρωπο συνολικού ύψους 1 μ. 60—1 μ. 64 πρέπει να είνε 80—82 εκατοστά. Αυτά πάλιν πρέπει να κατανέμονται ως έξης: 35—36 εκατοστά γιά την έμπρόσθια έπιφάνεια των μηρών και 45—46 εκατοστά από τό γόατο ως τη φτέρνα. Αυτά

Όπως τις θέλει ή έποχή μας

τά δυό μέτρα βρίσκονται πάντοτε μεταξύ των σε σταθερή αναλογία 5 προς 6. Οι μηροί, δηλαδή, πρέπει να είνε κοντινέτεροι από τό κάτω μέρος τού ποδιού κατά τό 1)6.

Τό ύψος των άστραγάλων από τό έδαφος πρέπει να αντιστοιχί στο ¼ περίπου τού μήκους τού όσπου της κνήμης.

"Η περίμετρος τού μηρού έχει έξαιρετική σημασία γιά την όμορφιά τού γυναικείου σώματος. Τό κανονικό της μέτρο είνε:

Τό έ-άνω μέρος (για μία γυναίκα μέσου αναστήματος): 60 έ-κάτω μέρος.

Στό μέσον τού μηρού 50 εκατοστά.

"Επάνω από τα γόατα: 40 εκατοστά.

Τις ψηλές γυναίκες, που έχουν πόδια αυτές οι αναλογίες παρουσιάζουν μερικές ελα-

στοιές.

"Η περίμετρος τού γαστροκνήμιου πρέπει να είνε ίση με τό γύρος τού λαιμού (στη βάση του) ή με την απόστασι (σ' ευθεία γραμμή) μεταξύ τού άστραγάλου και τού γόατος.

"Η περίμετρος τού γόνατος (που είνε περισσότερο ελλειψοειδής παρά στρογγυλή) πρέπει να ίσούται με τό μισό της περιμέτρου τού γαστροκνήμιου.

Στις γυναίκες που έχουν ύψος άνω τού 1 μ. 65, αυτές οι αναλογίες ύφίστανται μερικές τροποποιήσεις.

Στά πεταχτά

— Τις σάρπες σας να μη τις δένετε πιά μόνο μπροστά γιάτί ή τελευταία λέξις της μόδας τις θέλει δεμένες πίσω.

— Γιά στόλισμα τού λαιμού να προτιμάτε περιδέραια από χρωματιστά πετραδιά, ανακατεμένα με λαμπερά πετραδιά που απομυμούνται τα διαμάντια και είνε δεμένα με άσημι.

— Γιά στόλισμα των μαλλιών τα βράδια να προτιμάτε τα λουλούδια, όσες είνε νέες και ν' αφήνετε τα κοσμήματα γιά τις πιο μεγάλες.

Ο ΥΔΟΥΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η "Ηθ", η "κόρη του Διαβόλου" μαζί με τη γρηά Μπουσάν, μεταφέρουν στο σπίτι τους το Ραούλ, όπου και τον περιποιούνται. Σιγά-σιγά συνέρχεται από τον λήθαργο του, βλέπει πως δεν του έκλεψαν τα τραπέζογραμμάτια και πιάνει κουβέντα με τη γρηά, που του αποκάλυπτει ότι είναι μάγισσα και διαβάζει το μέλλον. Έτσι προλέγει αργότερα και στο Ραούλ ότι θα υποπέσει να εκδικηθεί τους εχθρούς του και ότι θ' αγαπηθεί πολύ. Ύστερα του δείχνει, μέσα σε μία καρέφα, μία δυστοχή μισόγυμνη γυναίκα, που προχωρεί προς τη φυλακισμένη. Στον άντρα αυτόν, ο Ραούλ αναγνωρίζει τον ίδιο τον εαυτό του. Τέλος, για να ευχαριστήσει τη γρηά Μπουσάν, της αφήνει στο τραπέζι τρεις χιλιάδες φράγκα.

19ον Η μάγισσα τὰ κτύπαξε σὰ νὰ μὴν πιστέψει τὰ μάτια της. Επειτα τὸ χούφτωσε μὲ τὰ σκελετωμένα της δάχτυλα, κι' ἀρπάζοντας τὸ χέρι τοῦ Ραούλ, ἔσκυψε καὶ τοῦ τὸ φίλησε.

Ο νέος ἀνατρίχιασε στὴν ἐπαφὴ τῶν χειλιῶν της, ποὺ ἦσαν παγωμένα σαν τοῦ νεκροῦ.

Πῆρε τὸ καπέλλο του, ζώστηκε τὸ σπαθί του, κι' ἀφοῦ ἀποκατέστησε τὴ μάγισσα, ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα.

Φτάνοντας στὸ πρῶτο πάτωμα, ἄκουσε ἀπὸ κάτω βήματα ποὺ ἀνέβαιναν: Ὁταν ἡ "κόρη τοῦ διαβόλου", ποὺ ἐπέστρεφε στὸ δωμάτιό της.

Οἱ δύο νέοι βρέθηκαν ἀντίκρου οἱ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ στάθηκαν. Ἡ "Ηθ" κοκκίνισε, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξέρῃ γιὰτί, καὶ τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ γλυκερά:

—Φεύγετε, κύριε;
—Ο Ραούλ, ταραγμένος ἀκόμη ἀπὸ τὶς προφητείες τῆς μάγισσας κι' ἀπὸ τὴν ὁπτασία, ποὺ εἶχε ἀντικρυσθεῖ, τῆς ἀπάντησε μὲ ὕψος κάπως ψυχρό:

—Μάλιστα, δεσποινίς, φεύγω. Ἀφίσα τὴ μητέρα σας ἀπάνω πολὺ κουρασμένη, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ κάνετε ἀσχημα ἂν πηγαίνατε νὰ τὴ βοηθήσετε.

—Ἀκούγοντας τὴν ψυχρὴ αὐτὴν ἀπάντησι, ἡ νέα ἐνοίωσε τὴ καρδιά της νὰ σφίγγεται ὠστόσο, τὸν ξαναρώτησε:

—Καὶ σέις, κύριε, πῶς εἰστε σήμερα;
—Θυμάσαι, δεσποινίς, χάρι στὶς περιποιήσεις τὶς δικές σας καὶ τῆς μητέρας σας. Σὰς εὐχαριστῶ θερμὰ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴν ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν ἐγγνώμην μου.

—Τὴν ἐγγνώμην σου... εἶπε μέσα της ἡ "Ηθ" Πόιος τοῦ μίλησε γιὰ ἐγγνώμην;

—Επειτα, καθὼς ἐτοιμαζόταν ὁ Ραούλ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ δρόμο του, τὸν ρώτησε:

—Θὰ ξαναρθετε, κύριε;

—Πιθανόν, δεσποινίς.
—Γιὰ νὰ συμβουλευθῇτε τὴ μητέρα μου;

—Ναί, γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τις ἀποκαλύψεις ποὺ ἄρχισε νὰ μοῦ κάνῃ...

—Καὶ θαρρῆτε σύντομα;

—Ο Ραούλ ἦταν τόσο ζαλισμένος, ὥστε δὲν κατάλαβε τὴν παραξένῃ καὶ προκλητικὴ ἐπιμονὴ τῆς νέας. Γι' αὐτὸ τῆς ἀπάντησε ἀφέλεστα:

—Μάλιστα, δεσποινίς. "Ἴσως κι' αὐριο..."

Καί, κάνοντας μίαν ὑπόκλισι μπροστὰ της, ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα, χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτε ἄλλο παρὰ ὅσα παράξενα εἶχε ἰδῇ κι' εἶχε ἀκούσει στὸ δωμάτιο τῆς μάγισσας.

Ὁ Ραούλ κι' ὁ Ναθάν

Ύστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ραούλ νοίκιασε ἕνα μικρὸ μέγαρο, ζόδεψε ἐξήντα χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ τὸ ἐπιπλώσῃ, κι' ἐπειτα ἀγόρασε ἀμὰξὶ καὶ ἄλογα, καὶ προσέλαβε κι' ἕναν ἀμαξά.

Κατόπιν ἀποφάσισε νὰ βρῇ φιλενάδα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε εὐγενής, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τοῦλάχιστον μίαν ἐπίσημη φιλενάδα.

Ἀλλὰ ποῖαν θάπαιρνε;

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν βασάνισε ἀρκετὲς μέρες. Τέλος, θυμῆθηκε τῆς Δεδόρας. Δὲν ἤξερε πῶς ὁ Ναθάν ἦταν μυριόπλουτος, καί, νομίζοντας πῶς ἦταν ἕνας ἀσημαντός μικροδανειστής, ἦταν βέβαιος πῶς θὰ κατάρθωνε νὰ δαλεάσῃ τὴν κόρη του μὲ πλούσια δώρα.

Ἀλλὰ, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ Δεδόρα, ἔπρεπε νὰ πᾶι στὸν Ἑβραίου, καί, γιὰ νὰ πᾶι ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ βρῇ κάποια πρόφασι: Νὰ παρουσιάσῃ δηλαδὴ μὲ τὸ πρόσημα πῶς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ κάποιο δάνειο. Τότε ὁ μὴς, θὰ φαίνονταν στὰ μάτια τῆς νέας φτωχός...

Σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα δὲν εὗρισκε λύσι ὁ Ραούλ, ὥς ποῦ ἡ τυχὴ τὸν βοήθησε... Εἶχαν περάσει τρεῖς βδομάδες ἀπὸ τὴ βραδυὰ τοῦ δυστυχήματος, καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ραούλ δὲν εἶχε πᾶι οὔτε μιά φορὰ στὴ χαρτοπαικτικὴ λέσχη.

Ἐνα βράδυ ὅμως τὸν κυριεψὲ ἡ ἐπιθυμία τοῦ παιγνιδίου, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὰ κεί. Τὴν ὥρα, ποὺ ἦταν ἐτοιμὸς νὰ μῆς, ἐνοίωσε κάποιον νὰ τὸν ἀγγίξῃ στὸ μπράτσο.

Συγχρόνως, μιά φωνή, ποὺ δὲν τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ, τοῦ εἶπε:

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἄρχοντά μου, γιὰ τὸ θάρρος ποὺ παίρνω...

Ὁ Ραούλ στράφηκε κι' εἶδε πλάι τοῦ τὸν Ἑζεκιήλ Ναθάν, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε. Σ' ὁποιοδήποτε ἄλλῃ περιστάσει, ὁ Ραούλ θ' ἀπόφευγε νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Ἑβραίου, μὲσα στὸ δρόμο, γιὰ νὰ μὴ φανῇ βράϊος, πῶς εἶχε σχέσεις μαζί του. Ἀλλ' ὁ τοκογλύφος ἦταν πατέρας τῆς Δεδόρας, κι'...

—Δυστυχῶς, ἄρχοντά μου, δὲν θὰ μὴν πρὶν ἀπὸφύγετε οὔτε τὸ ρολοὶ σας νὰ σὰς δώσω, οὔτε νὰ σὰς πῶ πῶς βρέθηκε στὰ χέρια μου. Μὲ εἰδοποίησαν ὅτι μὲ περιμένει κάποιος, καὶ βιάζομαι νὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω. Πότε θὰ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ξαναἰδῶ;

—Θέλετε νὰ περάσω αὐριο ἀπὸ τὸ σπίτι σας;

—Εὐχαριστῶς.

—Τότε λοιπὸν θάρρω αὐριο, κύριε Ναθάν. Καληνύχτα σας.

Ὁ Ἑβραίου ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ κι' ἀπομακρύνθηκε, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του.

—Τί παράξενον πράγμα, ψιθύρισε ὁ Ραούλ, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα. Ὁ γελοῖος αὗτος νάνος νὰ εἶναι πατέρας τῆς Δεδόρας, ποὺ εἶναι μιά ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες ποὺ εἶδα στὴ ζωὴ μου...

Κι' ἔφυγε κι' αὐτός, γυρίζοντας στὴ λέσχη.

Ἐπαιξε καὶ πάλι κέρδισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

Ὅταν ἔφυγε, εἶχε στὴν τσέπη του ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδες φράγκα. Εἶναι περιττὸ ὅμως νὰ προσθέσουμε, ὅτι, τὸ βράδυ αὐτό, δὲν πῆρε φορεῖο...

Τὸ ρολοὶ

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ὁ Ραούλ πῆγε νωρὶς στὸ σπίτι τοῦ Ναθάν, πρῶτα - πρῶτα γιὰτί ἀ-

αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὴν τὴ συνάντησι.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἄρχοντά μου... ἐπανελάβε μὲ ὕψος ταπεινὸ ὁ Ἑβραίου.

—Καλησπέρα, κύριε Ναθάν, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ραούλ, χαμογελώντας του φιλικὰ.

Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγητήσω;

—Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἀπασχολήσω γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας;

Οἱ δύο ἄντρες ἔκαναν λίγα βήματα.

—Περὶ τίνος πρόκειται, κύριε Ναθάν; ρώτησε ὁ Ραούλ περιέργως.

—Γιὰ κάτι ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει, ἄρχοντά μου. Θὰ σὰς τῶλεγα ἀπὸ μέρες, ἂν μποροῦσα νὰ σὰς συναντήσω. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤξερα οὔτε τὴ διεύθυνσί σας, οὔτε τὸ ὄνομά σας, περίμενα μήπως σὰς βρῶ κατὰ τύχη. Γι' αὐτὸ παραφύλαξα ἀρκετὲς φορές ἔξω ἀπὸ τὴ λέσχη, γιὰτί νομίζα πῶς θὰ ξαναρθετε νὰ παίξετε...

—Εἶναι τρεῖς βδομάδες τώρα, ποὺ ἔχω νάρρω, τοῦ ἐξήγησε ὁ Ραούλ.

—Γι' αὐτὸ δὲν σὰς εἶδα λοιπόν... Ἀλλ' ἂς ἐρθοῦμε στὸ ζήτημα ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει...

—Σὰς ἔκλεψαν ἄρχοντά μου...

Ὁ Ραούλ τὸν κτύπησε κατὰπληκτός.

—Πῶς τὸ ξέρετε; τὸν ρώτησε.

—Δὲν ξέρω τίποτα, ἀπάντησε ὁ Ναθάν, ἀλλὰ τὸ ὑποβέτω, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν κάνω λάθος...

—Ναί, ὡμολόγησε ὁ Ραούλ. "Ὅχι μόνον μ' ἔκλεψαν, ἀλλὰ καὶ παρὰ λίγο νὰ μὲ δολοφονήσουν."

—Καὶ τί σὰς πῆραν;

—"Ὅλα τὰ χρήματα, ποὺ εἶχα ἀπάνω μου..."

—Καὶ τί ἄλλο;

—Καὶ τὸ ρολοὶ μὲ τὰ οἰκόσημα, ποῦ, λίγες ὥρες πρὶν, τοῦ εἶχα πάρει ἀπὸ σας...

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω...

Τὸ ρολοὶ αὐτὸ δὲν εἶναι οἰκογενειακὸ κειμήλιο;

—Ναί.

—Τότε λοιπὸν θὰ καιρόσατε πολὺ ἂν τὸ ξαναβρίσκατε;

—Εὐχαριστῶς θὰ πληρώνα τὴ διπλὴ του ἀξία, φτάνει νὰ τὸ ξαναβρίσκω.

—Λοιπόν, ἄρχοντά μου, ξέρω κάποιον, ποὺ μπορεῖ νὰ σὰς τὸ δώσῃ...

—Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός;

—Ἐγώ.

—Σέις, κύριε Ναθάν; εἶπε κατὰπληκτός ὁ Ραούλ.

—Μάλιστα, ἄρχοντά μου, ἐγώ.

—Ἀλλὰ πῶς βρίσκειται στὰ χέρια σας τὸ ρολοὶ μου;

—Εἶναι δολόκληρη ἱστορία... Φαντασθῆτε ὅτι...

Ἀλλ' ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὸν πλησίασε ἕνας μικρὸς ἀράνης, ποὺ ὁ Ἑβραίου τὸν εἶχε στὸ σπίτι του γιὰ θελήματα, καὶ τοῦ εἶπε κάτι στὸ αὐτί.

Ὅταν ὁ ἀράνης ἀπομακρύνθηκε, ὁ Ἑβραίου στράφηκε πρὸς τὸν Ραούλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Δυστυχῶς, ἄρχοντά μου, δὲν θὰ μὴν πρὶν ἀπὸφύγετε οὔτε τὸ ρολοὶ σας νὰ σὰς δώσω, οὔτε νὰ σὰς πῶ πῶς βρέθηκε στὰ χέρια μου. Μὲ εἰδοποίησαν ὅτι μὲ περιμένει κάποιος, καὶ βιάζομαι νὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω. Πότε θὰ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ξαναἰδῶ;

—Θέλετε νὰ περάσω αὐριο ἀπὸ τὸ σπίτι σας;

—Εὐχαριστῶς.

—Τότε λοιπὸν θάρρω αὐριο, κύριε Ναθάν. Καληνύχτα σας.

νυπομονοῦσε νὰ ξαναἰδῇ τὴ Δεδόρα, κι' ἔπειτα γιὰτί ἤθελε νὰ ξαναπάρῃ τὸ ρολοὶ του.

Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ ἀνοίξε τὴν ἐξορία τοῦ Ἑζεκιήλ, κι' ὁ Ραούλ, δυσανεστήμενος ποὺ δὲν ἔβλεπε τὴν κόρη του, τὸν ἀκολουθῆσε στὸ πάνω πάτωμα.

Πάνω στὸ τραπέζι τοῦ Ἑβραίου, εἶδε τὸ ρολοὶ του.

—Ναί, αὐτὸ εἶναι, ψιθύρισε ὁ Ραούλ, παίρνοντάς το. Ποτέ μου δὲν περίμενα νὰ τὸ ξαναβρῶ...

Καί τώρα, δὲν μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, πῶς βρέθηκε τὸ ρολοὶ μου στὰ χέρια σας;

—Θὰ σὰς ἐξηγήσω: Ἐχῶ ἕναν γνωστό, ποὺ κάνει τὴν ἴδια δουλειὰ μ' ἐμένα. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ μὴ σὰς πῶ τὸ ὄνομά του. Ὁ ἄνθρωπος αὗτος δὲν ἔχει κεφάλαια, κι' ἐστὶ περιορίζεται σὲ μικροδουλειές, καὶ λένε μάλιστα πῶς εἶναι καὶ κλεπταποδόχος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

Ἦρθε λοιπὸν αὗτος ὁ ἄνθρωπος, πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες καὶ μὲ βρήκε γιὰ νὰ μοῦ προτείνῃ μιά δουλειὰ. Κάποιος βαστάζος, καθὼς μοῦ εἶπε, εἶχε βρῇ μέσα στὸ φορεῖο του ἕνα χρυσὸ ρολοὶ, καὶ τοῦ τὸ πῆγε.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ βαστάζος ζητοῦσε εἰκοσι πέντε λουδοβίκεια, κι' αὐτὸς εἶχε μόνον πέντε, ἤρθε σὲ μένα, νὰ δώσω τ' ἄλλα εἰκοσι, κι' ὅταν θὰ πουλούσαμε τὸ ρολοὶ, νὰ μοιραστοῦμε τὸ κέρδος.

Ὁ βαστάζος εἶχε ἐρθε μαζί του καὶ περίμενε ἔξω στὸ δρόμο. Ὅταν μοῦ εἶδε τὸ ρολοὶ, τὸ ἀναγνώρισα. Τοῦ εἶπα λοιπὸν ὅτι τὸ ρολοὶ αὐτὸ ἦταν κλεμμένο, καὶ πῶς δὲν θάδιναι τίποτα στὸ βαστάζο, κι' ἂν τολμοῦσε, ἂς πῆγαινε νὰ διαμαρτυρηθῇ στὴν ἀστυνομία.

Ἐνοεῖται ὅτι ὁ βαστάζος, μόλις ἔμαθε τὴν ἀπειλὴ μου, φρόντισε νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἐγὼ τότε, πληρώσα, στὸν ἄνθρωπο, ποὺ μοῦ δόφερε, τὰ πέντε λουδοβίκεια, ποὺ εἶχε δώσει, κι' ἄλλα τρία γιὰ τόκο, καὶ κράτησα τὸ ρολοὶ γιὰ νὰ σὰς βρῶ καὶ νὰ σὰς τὸ δώσω.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε συγκινημένος ὁ Ραούλ. Καί τώρα τί σὰς χρυστῶ;

—Μὰ τὸ ὄχι λουδοβίκεια, ποὺ ἔδωσα, ἀπάντησε ὁ Ἑβραίου.

—Καὶ γιὰ τόκο;

—Τίποτα. Τόκαμα γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω...

Ὁ Ραούλ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του πενήντα λουδοβίκεια σὲ τραπέζογραμμάτια καὶ τὰ πρόσφερε στὸν Ναθάν.

—Σὰς παρακαλῶ νὰ τὰ δεχθῆτε, τοῦ εἶπε.

Ὁ Ἑβραίου κατενθουσιάστηκε.

—Εἰστε γενναῖοδωρος, ἄρχοντά μου, τοῦ εἶπε, ὅπως ὅλοι οἱ χαρτοπαίκτες, ποὺ κερδίζουν σὲ δύο βραβεῖς τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα. Προσέχετε ὅμως, γιὰτί ἡ τυχὴ γυρίζει...

Ὁ Ραούλ χαμογέλασε, χωρὶς ν' ἀπάντησῃ.

Τὸ βλέμμα του εἶχε καρφωθῇ σὲ μίαν εἰκόνα, καρφωμένη στὸν τοῖχο. Ἦταν ἕνας πίνακας τοῦ Λεονάρντο Νταβίντσι, καὶ παρίστανε τὴν Ἀφροδίτη.

Σὰς ἀρέσει αὐτὴ ἡ εἰκόνα, ἄρχοντά μου; ρώτησε ὁ Ναθάν, ποὺ εἶχε προσέξει τὸ θαυμασμὸ τοῦ νέου.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ραούλ.

—Μπορεῖτε νὰ τὴν ἀγοράσετε...

—Πουλάτε λοιπὸν καὶ πίνακες ζωγραφικῆς;

—Ἀπ' ὅλα πουλάω ἐγώ. Ἐχῶ μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ πίνακες, ἀλλὰ δὲν τοὺς πουλῶ ὅλους...

—Γιὰτί; ρώτησε παραξενεμένος ὁ Ραούλ.

—Γιὰτί, μερικοί, οἱ καλύτεροι φυσικά, ἀνήκουν στὴν κόρη μου... Ὅσα μποροῦσα ὅμως, ἂν θέλετε, νὰ σὰς τοὺς δείξω...

Ὅσα μὲ ὑποχρεώσῃ, ἔπευσε νὰ πῇ ὁ Ραούλ, ποὺ εὗρισκε ἐστὶ τὴν εὐκαιρία.

Ὁ Ραούλ, ποὺ εὗρισκε ἐστὶ τὴν εὐκαιρία, ποὺ ζητοῦσε γιὰ νὰ ξαναἰδῇ τὴ Δεδόρα.

Ἐλάτε λοιπόν, εἶπε ὁ Ναθάν.

Καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ραούλ, κατέβηκε τὴ σκάλα, κι' ἔφτασε μπροστὰ στὸ δωμάτιο τῆς Δεδόρας.

—Ἐνα λεπτὸ, ἄρχοντά μου, εἶπε ὁ Ἑβραίου. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος.

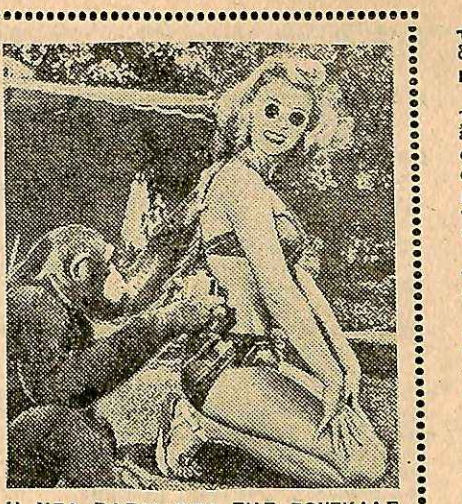
Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος.

Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος.

Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος.

Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος.

Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρη μου καὶ βραῖος.

Η ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ὁ Τσίτα, τὸ πρὶν δάσχημο τετραπόδι, τῆς ὤθησε, περὶ τὶς ὥρες τῆς μετὰ τὴν συντροφία τῆς Πατρίσια Χάλλ, τῆς νέας βασιλισσῆς τῆς Ζούγκλας, ποὺ θὰ εἶνε στὸ ἔξῃς ἡ συντροφὸς τοῦ ἐπίσης νέου Τάρζαν, Ἀλεξάντερ Μπάρερ. Ἀντιμέτωποι ἦσαν γιὰ ἡλιοθεραπεία.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΓΚΡΑΤΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ

Ὅσοι ἐπιδιώκονται σὲ σπορ ποὺ ἀπαιτοῦν κίνησι καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ φοροῦν γυαλιά, δὲν θὰ κινδυνεύουν πειὰ νὰ τὰ ἴδουν νὰ πέφτουν. Τὸ εὑρημα τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἀρθούρου Τράουφερ εἶνε ἀπλ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

με τα μάτια - ακτίνες Χ

Διαβάζει και σωφάρεϊ χωρίς να βλέπει

Υπάρχει στην Αμερική ένας άνθρωπος, ο Ίνδος Κούντα Μπούξ, που δεν χρειάζεται τα μάτια του για να δει! Αφού του δέσουν καλά τα μάτια, με αλληπάλληλα βαμπακία κι επιδέσμους, διαβάζει ή αντιγράφει οποιοδήποτε κείμενο ή χειρόγραφο του παρουσιάζουν. Δέχεται δε κάθε έλεγχο, έτσι που ν' αποκλείεται η περίπτωση απάτης.

Ο εκπληκτικός αυτός Ίνδος έχει έμπονασθη «Ο άνθρωπος με τα μάτια - ακτίνες Χ». Έχει καταπλήξει επί 20 χρόνια την Αμερική, τον Καναδά, την Αγγλία και την υπόλοιπη Ευρώπη με τις επιδείξεις του. Τελευταίως έκαμε τα πειράματά του σ' ένα σταθμό τηλεόρασης, για να μπορέσουν να τα παρακολουθήσουν εκατομμύρια Αμερικανοί.

Είπε ένας άντρας μελαγχρινός, 43 ετών, μετρίου αναστήματος, με μαύρα και διαπεραστικά μάτια — που δεν τα χρειάζεται ωστόσο για να ιδεί... Γεννήθηκε στο Κασμύρ των Ίνδιαν κι είχε γιους κυβερνητικού υπαλλήλου. Σε ηλικία 12 ετών, ανακάλυψε για πρώτη φορά ότι μπορούσε να σχηματίσει στο νου του οπτικές εικόνες με τα μάτια του κλειστά. Με την εξάσκηση και την αυτοσυγκέντρωση — ίσως δε και με την πίστη και το μυστήριο των Ίνδων «γιόγκι» — τελειοποίησε αυτό το φυσικό του χάρισμα.

Από νεώτατος ακόμη, έχρισε τις επιδείξεις της ικανότητάς του. Έπειτα εγκαταστάθηκε στην Αγγλία κι ακολούθησε αυτό το επάγγελμα. Στον πόλεμο, έδωσε παραστάσεις για τον αγγλικό και αμερικανικό στρατό, σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Τους περισσότερους όμως θεατές είχαν οι πρόσφατες επιδείξεις του με την τηλεόραση.

Αφού τούδεναν καλά τα μάτια, έτσι ώστε να μην εισχωρή ούτε μία φατεινή ακτίνα, έκανε πράγματα καταπληκτικά, απίστευτα: Περνούσε μία κλωστή σε βελόνα. Έπιανε ένα φάρι ώριμμένου χρώματος που του υπεδείκνυν, μέσα από μία γυάλα με πολλά χρυσόφανα. Διάβαζε βιβλία και περιοδικά. Απομειμντο σ' ένα μαυροπίνακα το γραφικό χαρακτήρα ενός χειρογράφου. Πυροβολούσε με όπλο και χτυπούσε το στόχο. Κάποτε μάλιστα, έλαβε μέρος σ' ένα ποδηλατικό αγώνα, διαρκείας 6 ημερών!...

Οι γιατροί κι οι ψυχολόγοι που παρακολούθησαν τα πειράματά του,

αναγκάσθηκαν να πουν: «Ναι, τα βλέπουμε, αλλά δεν τα πιστεύουμε!».

Ωστόσο, τέτοιος σκεπτικισμός είναι τελείως αδικαιολόγητος, προκειμένου για κάτι το ομολογούμενως αναμφισβήτητο...

Σε πολλές περιπτώσεις, ο Μπούξ ωδήγησε αυτόκίνητο επί άρκετη ώρα σε πολυσύχναστους δρόμους αγλικών και καναδικών πόλεων, πάντοτε με τα μάτια δεμένα, χωρίς να προκαλέση κανένα δυστύχημα, ούτε καν να παραβή τον παραμικρό κανόνα της τροχαίας κινήσεως!

Παίζει μπριτζ ή μπιλιάρδο με δεμένα μάτια και νικεί τους περισσότερους αντίπαλους του, που χρησιμοποιούν και τα δύο τους μάτια.

Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι τα μυστηριώδη μάτια του δεν μπορούν να διαπεράσουν το κάθε τι. Αν π. χ. σκεπασθ κάποιος με το χέρι το βιβλίο που βρίσκειται μπροστά του, δεν μπορεί πια να το διαβάσει. Επίσης δεν ισχυρίζεται ότι είναι ικανός να ιδεί μέσα από ένα τοίχο.

Όταν του ζητούν να εξηγήσει τη μυστηριώδη ικανότητά του, αποφεύγει να δώσει οποιαδήποτε εξήγηση. Βεβαιώνει μόνο ότι επιτυγχάνει τα κατορθώματά του με την πίστη, την αυτοσυγκέντρωση και κάποια «έκτη αίσθηση».

«Οι Ίνδοι γιόγκι κατορθώνουν το κάθε τι — προσθέτει — χωρίς στην ανάπτυξη ώρισμένων σωματικών, ψυχικών και πνευματικών ιδιοτήτων τους».

Τώρα εργάζεται για να επιτύχει ν' ανυψώνεται απ' το έδαφος, με τη δύναμη μόνο της θελήσεώς του, και να μένει αιωρούμενος στον αέρα χωρίς κανένα υποστήριγμα. Δεν αποκλείεται δε να καταργήσει έτσι το νόμο της βαρύτητας, εφόσον έχει ήδη αποδείξει ότι μπορεί ν' αψηφά τους νόμους της Φύσεως.

Το πιο περίεργο — και άσπετο συγχρόνως — είναι ότι, όταν δεν έχει δεμένα τα μάτια του, δεν βλέπει πολύ καλά κι αναγκάζεται να φοράει γυαλιά!...

Η «βακίτρασίνη» καθαρίζει τις πλινές

Υπάρχουν ήδη στα αθηναϊκά φαρμακεία επιδεσμοί έμποτισμένοι με «βακίτρασίνη». Το νέο αυτό αντιβιοτικό έχει ισχυρή μικροβιοκτονό δύναμη κι αποστειρώνει τις μολυσμένες πληγές. Οφείλει το όνομά του στον τρόπο της τυχαίας ανακάλυψής του.

Το 1943, μία μικρή Αμερικανίδα 7 ετών, η Μάργκαρετ Τράσυ, είχε πάθει ένα «σύνθετο κατάγμα» του ποδιού, με μία πληγή που μολύνθηκε από χύμα. Ενώ λοιπόν οι γιατροί περίμεναν δυσάρεστες επιπλοκές, παρατήρησαν ότι η πληγή έπουλυνόταν κανονικά.

Σκέφτηκαν τότε ότι το χύμα θα περιείχε ίσως κάποιους μύκητες, που παρήγαγαν μία ουσία που απολύμανε την πληγή. Και πράγματι, βρήκαν πάνω στο τραύμα αυτούς τους μύκητες, τους καλλιέργησαν στο εργαστήριο κι απομόνωσαν τη δραστική ουσία τους, που την ώνόμασαν «βακίτρασίνη» (απ' την λέξη βακίλλος κι απ' το έθιμο της μικρούλας Μάργκαρετ).

Εφέτος, άρχισε να παράγεται «βακίτρασίνη» από ένα νέα αμερικανικό χημικό εργοστάσιο, πρόκειται δε να ιδρυθούν κι άλλα τέτοια.

Θα διερωτηθήτε ίσως τι χρειάζεται η βακίτρασίνη, εφόσον υπάρχουν η πενικιλίνη. Έχει εξασκηθεί ότι η πενικιλίνη δεν σκοτώνει όλα τα είδη μικροβίων. Εξ άλλου, στα 6% των περιπτώσεων, φέρνει αποτέλεσμα στην άρχή μόνο κι έπειτα παύει πια.

Ο κορσές κι' η ιστορία του

Τόν φορούσαν δεές και βασιλίσσες

Ένας κατασκευαστής κορσέδων, στη Νέα Υόρκη, δεν θέλησε να έμπιστευθ ένα καινούργιο σχέδιό του στα μανεκέν που δοκιμάζαν συνήθως τα προϊόντα του. Προτίμησε λοιπόν να φορέσει ο ίδιος επί 5 ώρες το τελευταίο αυτό δημιούργημά του.

Δεν μπορώ να καταλάβω, είπε κατόπιν, γιατί οι γυναίκες σοφίστηκαν αυτό τό... βάσανο, και γιατί επιμένουν να το φορούν!

Μπορούμε να πούμε ότι οι πρώτοι κορσέδες άνάγονται στη μακρινή εποχή που οι γυναίκες άρχισαν να συναγωνίζονται ποιά θα φανή ώραιότερη στα άνδρικά μάτια. Στην «Ιλιάδα» του Όμηρου γίνεται λόγος για τόν κορσέ που πρόσφερε η θεά Αφροδίτη στην Ήρα. Φαίνεται δε ότι μ' αυτόν η σύζυγος του Διός κατάφερε να ξανακερδίσει την αγάπη του άπιστου συμβίου της.

Οι κορσεδοποιοί της αρχαίας Ελλάδος προσπαθούσαν να βοηθήσουν τη Φύση με τα «στροφία» και τις «ζώνες» — όπως ονομάζονταν τα προϊόντα τους. Αλλά και στη Ρώμη, οι κορσέδες είχαν μεγάλη πέραση.

Σε νεώτερες εποχές, η Αικατερίνη των Μεδίκων ήταν η πρώτη που έδωσε στον κορσέ τη θεσι και το γόητρο που του άξιζαν. Δική της επιινόησις ήταν ένας κορσές χαλύβδινος, αποτελούμενος από δυο κομμάτια, που έσφιγγε τόσο τη μέση ώστε περιώριζε την περιφέρειά της σε 32 πόντους!

Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι οι σημερινοί κορσέδες έχουν περιφέρεια το λιγώτερο 50 πόντων.

Ο βασιλεύς Έδουάρδος Δ' της Αγγλίας καθάρισε μ' ένα διάταγμά του ότι μόνον οι γυναίκες κι οι κόρες των ευγενών, ή έστω των ιπποτών, είχαν δικαίωμα να φορούν κορσέ. Όταν μάλιστα ήταν χρυσοποίκιλτος ο κορσές, δεν είχαν δικαίωμα να τόν φορούν παρά μόνον οι γυναίκες ή οι κόρες των λόρδων.

Ακόμη πιο ενδιαφέρον είναι ένας νόμος του αυτοκράτορος Ίωσήφ της Αυστρίας (1559), που άπαγόρευε τη χρήση των κορσέδων στα... μοναστήρια και στα παρθεναγωγεία!

Αλλά κι' αργότερα, οι κορσέδες και τα σουτιέν προκάλεσαν πολλές και ζωηρότατες συζητήσεις. Το 1874, έξεδόθη στο Λονδίνο ένα ιατρικό βιβλίο, που θεωρούσε υπεύθυνους τους κορσέδες για 15 διάφορες ασθένειες! Απ' το άλλο μέρος όμως, στο Μπάρ-λντκ της Γαλλίας, στήθηκε ένα άγαλμα στον κορσέ!

Μετά τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, κορσέδες και σουτιέν άχρηστεύθηκαν, γιατί η γυναικεία γραμμή είχε γίνει ίσια, άγορίστικη, δίχως καμπύλες. Η μόδα αυτή κράτησε ως τις παραμονές περίπου του δεύτερου πολέμου. Έπειτα οι γυναικείες καμπύλες ξαναπήραν τα δικαιώματά τους κι άρχισαν πάλι να σκανδαλίζουν τα άνδρικά βλέμματα. Φυσική συνέπεια ήταν ν' αναστηθί η σδυσμένη σχεδόν Βιομηχανία σουτιέν και κορσέδων.

Από τότε, τα εξαρτήματα αυτά του γυναικείου ήματισμού άλλαξαν επανειλημμένες σχέδια κι έμπορικές ονομασίες. Προσαρμόσθηκαν σε έπτα βασικούς γυναικείους τύπους. Κι' οι κατασκευασταί τους συνεχίζουν ακόμη τόν ανταγωνισμό μεταξύ τους για να βρουν τα τελειότερα σχήματα, εκείνα δηλαδή που θα αναδεικνύουν περισσότερο τις γυναικείες καμπύλες και θα κολακεύουν το σώμα.

Η τελευταία επιινόησή τους είναι ένα σουτιέν που στερεώνεται απ' ευθείας στο στήθος, χωρίς σπρετέλες, χάρις σ' ένα χαλύβδινο έλατήριο. Εικόνα σχετική δημοσιεύσαμε σε προηγούμενο τεύχος.

Δεν έχει υπολογισθί πόσο κοστίζουν στα άντρικά πορτοφόλια τα σουτιέν κι' οι κορσέδες. Μόνο στις Ηνωμ. Πολιτείες έχει γίνει μία πρόχειρη στατιστική, που άνεβάσει τη συνολική αυτή δαπάνη σε 500.000.000 δολάρια το χρόνο!

Εξ άλλου, οι Αμερικανίδες αγοράζουν κάθε χρόνο περί τα 5.000.000 ψεύτικα «στήθη» από καουτσούκ ή βαμπακί, στις περιπτώσεις που η Φύσις τις έχει άδικήσει σ' αυτό το ζήτημα. Όπως βεβαιώνει ένας άδιάκριτος Αμερικανός δημοσιογράφος, ο Ήρλ Ουίλσον του «Ταχυδρόμου της Ν. Υόρκης», σε κάθε πέντε «βασιλίσσες» της καλλονής, ή μία μεταχειρίζεται τέτοια άπατηλά μέσα!

Οι κατασκευασταί κορσέδων βάζουν όλα τους τα δυνατά για να ευχαριστήσουν την πελατεία τους. Ένας απ' αυτούς π.χ. δοκιμάζει τα προϊόντα του μ' ένα ειδικό μηχανήμα, που τα τεντώνει, τα φοράει και τα βγάζει 5.000 φορές. Έπειτα διαπιστώνεται πόση φθορά παρουσιάζουν. Μετά την εξέταση αυτή, τα δοκιμάζουν διάφορα μανεκέν και υπάλληλοι γραφείων, που τα φορούν επί μία βδομάδα και λένε κατόπιν τη γνώμη τους για τα προσόντα και τα έλαττώματά τους.

Οι 12 γυναίκες που αίατησαν τον Χίτλερ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ της Γιούνιτυ Μίφφορντ

Ο πιο ρωμαντικοί άνάμεσα στους Αγγλους ποιητές δεν μπόρεσαν να όνειρευτούν ποτέ ένα πλάσμα τόσο αϊθέριο, τόσο εξαυλωμένο όσο ήταν η Γιούνιτυ Μίφφορντ. Η εικόνα της άθάνατης Όφελιας του Σαίξπηρ χωρίς άσφαλώς μπροστά της.

Η Γιούνιτυ ζούσε στα σύννεφα κι' όχι στη γη. Έβλεπε τα πάντα με τα μάτια της ποιητικής φαντασίας της. Η πραγματικότητα γλιστρούσε άνάμεσα στα χέρια της, χωρίς να μπορεί να την συλλάβει.

Αυτή η έξαλλη ρωμαντική διάθεσις άποτελούσε, άλλωστε, το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της οικογενείας της. Η μεγαλύτερη άδερφή της είχε παντρευθί τόν σερ Όσβαλντ Μόσλεϋ, τόν άρχηγό τών Αγγλων φασιστών και ή μικρότερη — να φανατικό κομμουνιστή. Η Γιούνιτυ ταλαντευόθηκε για ένα διάστημα μεταξύ του φασισμού και του κομμουνισμού. Στην άρχη, σκέφτηκε να πάη στη Ρώμη, έπειτα στη Μόσχα, αλλά κατέληξε στη Γερμανία. Ήθελε να παραστή στο συνέδριο τών έθνικοσοσιαλιστών στη Νυρεμβέργη και να γνωρίσει τόν άρχηγό τους, Δέν ήταν εύκολο, όμως, σ' όποιονδήποτε να πλησιάσει τόν Χίτλερ. Η Γιούνιτυ, σάν ξένη που ήταν, κατέφυγε στο φόν Ρίμπεντροπ. Ο ύπουργός τών Εξωτερικών του Ράιχ ένθουσιασθηκε με την ιδέα ότι θα παρουσίαζε στον Φύρερ μία ξένη θαυμάστριά του. Κι' επωφελήθηκε από την πρώτη ευκαιρία που τού δόθηκε για να ικανοποιήσει την έπιθυμία της νεαρής Αγγλίδας.

Η παρουσίασις έγινε στα γραφεία της Καγκελαρίας. Ο φόν Ρίμπεντροπ, έπειτα από τις τυπικές αστάσεις, έτοιμάστηκε να φύγει. Αλλά τότε έγινε κάτι που δεν τόπεριμενε κανείς. Η Γιούνιτυ σφωρίσθηκε λιπόθυμη. Ο σφωρίσθηκε λιπόθυμη. Ο Χίτλερ κι' ο ύπουργός του Χίτλερ κι' ο ύπουργός του Χίτλερ κι' ο ύπουργός του Χίτλερ...

Όταν η Γιούνιτυ συνήλθε, έπειτα από μερικά λεπτά, όφόν Ρίμπεντροπ είχε εξαφανισθί. Πλάι της στεκόταν μόνη ο Χίτλερ. Καί τήν κύττα-

ζε με τα παράξενα γυάλινα μάτια του...

— Συγχωρήστε με, έίπε ή νέα. Καταλαβαίνω πώς είμαι πολύ γελοία...

— Όχι, άπάντησε ο Χίτλερ. Είσαστε ένα αξιολάτρευτο πλάσμα... Αισθάνομαι την έπιθυμία να σας γνωρίσω καλύτερα και να μπό μέσα στο μυστήριο της ψυχής σας... Θα μείντε πολύν καιρό στο Βερολίνο;

— Θα μείνω όσον καιρό τόν θελήσετε σεις, άπάντησε ή Γιούνιτυ, με πνιγμένη φωνή, ενώ δυο δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της.

Σε λίγες πρόσθεσε σάν σε έκτασι: — Ποτέ δεν θα μπόρώ να σας πώ πόσο δυνατή είναι ή έντύπωσις που μου προσεήνατε... Δεν τόν φανταζόμουν κι' ούτε τόν ήθελα... Αλλά τώρα καταλαβαίνω πώς δεν θα μπόρώ ποτέ να βελώ τίποτε άλλο έκτός από κείνο που θέλετε σεις...

Ο Χίτλερ τήν κύτταζε σάν μαγεμένους...

Κάποιος έίπε πώς δεν υπάρχει ώραιότερο πλάσμα σάν κόσμο από μία όμορφη Αγγλίδα. Κι' ή Γιούνιτυ ήταν άληθινά μία όμορφη Αγγλίδα. Είχε ψηλό, λεπτό κορμί, ροδόλευκο πώσωπο, πολύ λιπτά χαρακτηριστικά, καστονά μαλλιά και μεγάλα όνειροσπαμένα μάτια... Δεν περπατούσε στο έδαφος. Πετούσε. Κι' οι κινήσεις της είχαν τήν απλότητα, τη χάρη και τήν αρμονία μερικόν γκερλς, που βλέπει κανείς μόνο στα άγγλικά μπλεττά.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο Χίτλερ έφυγε για τόν Μπερχτεσγκάντεν. Αλλά δεν ήταν μόνος. Η Γιούνιτυ τόν συνόδευε.

Από τότε οι έπισκέψεις στο Μπερχτεσγκάντεν έγιναν πολύ συχνές. Ο Χίτλερ κι' ή Γιούνιτυ χώνονταν κάθε τόσο από τόν Βερολίνο, για να τρέσουν στην άκρόπολι αυτή τού έθνικοσοσιαλισμού, που τήν είχαν μεταβάλει σ' έρωτική σφαλή τους.

Φαίνεται πιθανόν ότι, για ένα διάστημα, ή Γιούνιτυ βαυκαλιζόταν από τήν έλπίδα ότι θα γινόταν κυρία Χίτλερ. Αλλά ο Γερμανός δικτάτορ σκέφτηκε πώς έπρεπε να τήν βγάλει απ' αυτή τήν πλάνη και άνέβασε σάν Γκαίμπελς να της φανόησει, αλλά χωρίς κακία: — Δέν τόν νομίζω.

Όλη ή φαινομενική ήρεμία της Γιούνιτυ εξαφανίστηκε στή στιγμή. Ο Χίτλερ φοβόθηκε ότι θα λιποθυμούσε όπως και στην πρώτη τήν συνάντησι. Αλλά ή Γιούνιτυ έκαμε κάτι άλλο. Έπεσε στα πόδια του.

— Σας αγαπώ σάν τραλήι, τού έίπε με δάκρυα στα μάτια. Τί μ' ένδιαφέρουν ή Αγγλία και τόν μέλλον της; Κάμετέ μου τήν τιμή να μού έπιτρέψετε να γίνω πολιτίς τού Ράιχ.

Ο Χίτλερ τήν άναστήκωσε και τήν έβαλε να καθήση. — Όλα τελείωσαν μεταξύ μας, τής έίπε. Πρέπει να γυρίσετε στην πατρίδα σας. Θ' άσχοληθώ μ' αυτό τόν ζήτημα.

Η Γιούνιτυ έκλαψε με λυγμούς.

Αλλά ο Χίτλερ φώναξε έναν από τούς ύπασπιστές του. — Συνοδεύσατε τή μίς Μίφφορντ στο ξενοδοχείο της, τόν διέταξε.

Η νεαρή Αγγλίδα άκολούθησε τόν άξιωματικό. Όταν έφτασε στην πόρτα, γύρισε άπότομα και φώναξε με σπαράχτικη φωνή στο Χίτλερ: — Θα σας αγαπώ ως τήν τελευταία μου πνοή.

Έπειτα από μερικές ώρες, είχε φυτέψει μία σφαίρα στο κεφάλι της.

Οι Γερμανοί γιατροί κατάφεραν, ωστόσο, να τήν σώσουν. Αλλά ή Γιούνιτυ είχε χάσει πια τα λογικά της.

Ο Χίτλερ τήν έστειλε άργότερα στην Ολλανδία. Απτό κεί, τήν παρέλαβε ένα άγγλικό αντίτορπιλλικό και τήν ξανάφερε στην Αγγλία.

Η Γιούνιτυ έζησε ως τα 1948 σε μία έπαυλι της νήσου Ίνκενθ, κοντά τόν Σκάπα Φλόου, χωρίς να ξαναδρ ποτέ τα λογικά της. Καί έφυήκη ένα μαγιάτικο πρηνό, με τόν όνομα τού άγαπημένου της Αδόλφου στα χείλη. Ήταν τότε μόλις τριάντα χρόνών...

— Όλα τελείωσαν μεταξύ μας, τής έίπε ο Χίτλερ. Πρέπει να γυρίσετε στην πατρίδα σας...

Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ αγαπούν

Ο ήρωας Μωχαμπίτ

Έκείνη την εποχή, επισκέφθηκε το Μπεχάρ ο ήρωας Μωχαμπίτ, που ήταν το στήριγμα του Σουλτάνου Σελήμ κι' είχε σώσει δυο φορές ως τότε το κράτος του από τις επιδρομές των εχθρών του. Ο Μωχαμπίτ ήταν παλιός φίλος του Ασάμ και φιλοξενήθηκε από τον ήγεμόνα του Ίνδοστάν στο παλάτι του. Εκεί γνώρισε τη Μειγιέρ Μέγια κι' η έκπληξη ωμορφιά της τον έκανε να την αγαπήσει από την πρώτη στιγμή που την είδε.

Αλλ' η Μειγιέρ Μέγια αντιστάθηκε στο

το δράμα μιας όμορφης Σουλτάνας

Η ανάνησις της πεντάμορφης σουλτάνας Μειγιέρ Μέγια, που ήταν σύζυγος του Μεγάλου Μογγόλου Σελήμ (μέσα του 17ου αιώνα) σώζεται ακόμη ζωντανή στις Ίνδίες.

Ο πατέρας της ήταν ένας φτωχός Τάταρος από το Τουρκεστάν, που τον έλεγαν Χαγιά Άγιās. Η μητέρα της Κουρδής.

Μιά μέρα, οι δυο σύζυγοι ξεκίνησαν μαζί με τη μικρή του κόρη για τις Ίνδίες, όπου ήλπιζαν πως θα βρισκαν καλύτερη τύχη. Μά στο δρόμο σώθηκαν οι τροφές τους και κινδύνευαν να πεθάνουν από την πείνα.

Στην απελπισία του, ο Χαγιά Άγιās έσπασε έναντιόν του παιδιού τους.

Τι το θέλεις και το κουβαλάς μαζί σου; φώναξε στη γυναίκα του. Τα στήθια σου στέρεψαν. Δεν έχεις πια γάλα να του δώσεις... Άς τ' αφήσωμε, λοιπόν, στη ρίζα ενός δέντρου κι' ας κυττάζουμε πως μπορούμε να σωθούμε εμείς.

Ν' αφήσω την κόρη μου; φώναξε μ' απελπισία η γυναίκα του. Ποτέ!

Στα χέρια σου θα πεθάνει! της απάντησε ο άντρας της. Ένω, αν τ' αφήσωμε στη σκιά κανενός δέντρου, ίσως περάσει κάποιος διαβάτης και το πάρει. Ο Άλλάχ είναι μεγάλος.

Το επιχείρημα αυτό έκανε τη γυναίκα του να υποχωρήσει. Κι' οι δυο σύζυγοι άφησαν το παιδάκι τους στη ρίζα ενός φοινικόδεντρου.

Αλλ' όταν απομακρύνθηκαν λίγο, η γυναίκα του Τάταρου άρχισε να φωνάζει και να χτυπάει το στήθος της. Αυτός γύρισε τότε πίσω για να της ξαναφέρει το παιδί της.

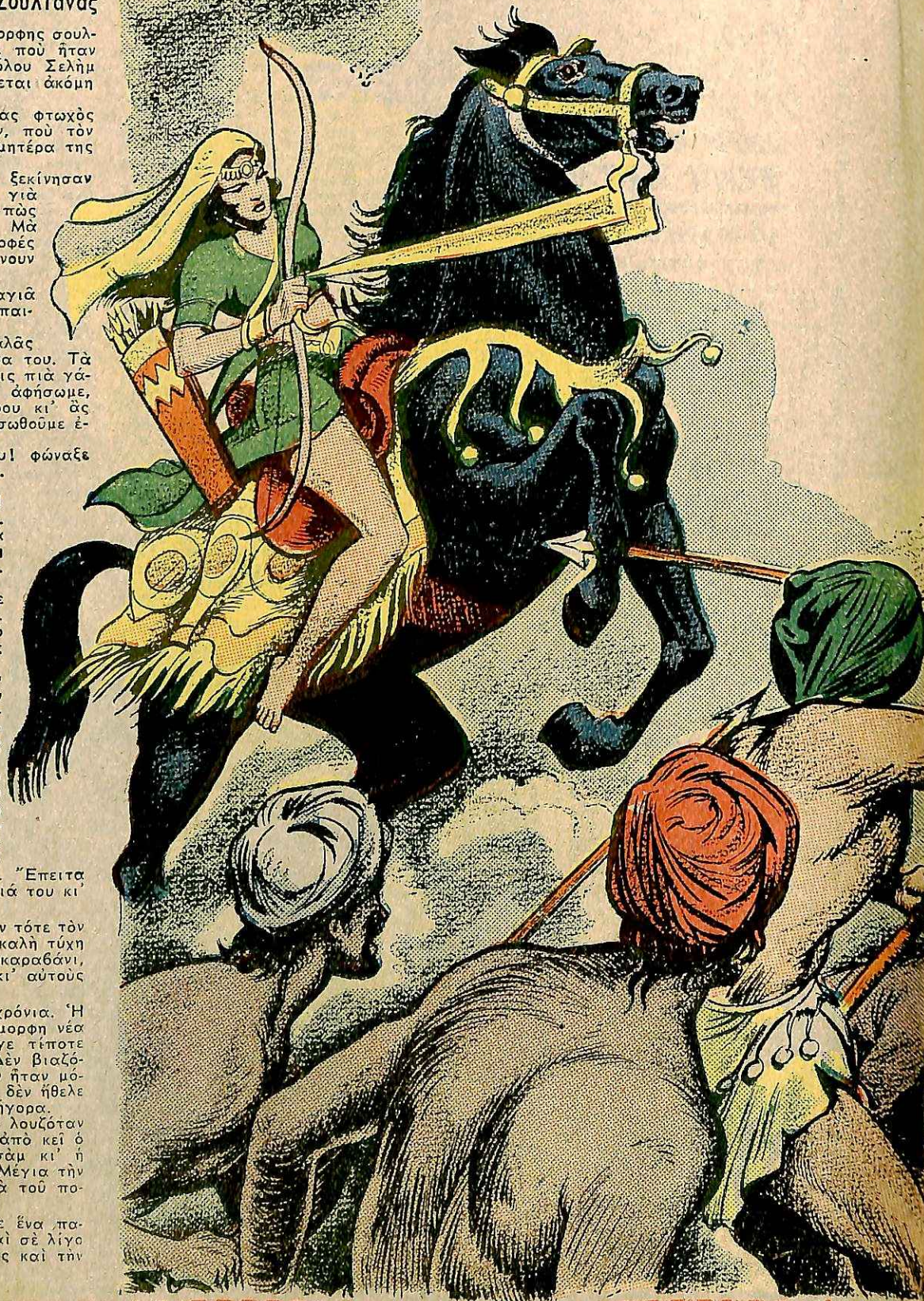
Μα όταν πλησίασε στο φοινικόδεντρο, είδε ένα φίδι που ήταν έτοιμο να χυμώσει πάνω στο παιδάκι. Ο Τάταρος άρπαξε τότε μια μεγάλη πέτρα και σημάδεψε τόσο καλά το φίδι, που το άφησε στον τόπο. Έπειτα πήρε την κόρη του στην αγκαλιά του κι' έτρεξε να βρει τη γυναίκα του.

Οι δυο σύζυγοι ευχαρίστησαν τότε τον Άλλάχ και σε λίγο είχαν την καλή τύχη να βρουν στο δρόμο τους ένα καραβάνι, που γλύτωσε από το θάνατο κι' αυτούς και την κόρη τους.

Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. Η Μειγιέρ Μέγια είχε γίνει μια όμορφη νέα κι' ο πατέρας της δεν άκουγε τίποτε άλλο από προτάσεις γάμου. Δεν βιαζόταν, ωστόσο, γιατί η κόρη του ήταν μόλις δέκα τεσσάρων χρόνων και δεν ήθελε να την αποχωρήσει τόσο γρήγορα.

Μιά μέρα, όμως, που η νέα λουζόταν στο Γάγγη, έτυχε να περάσει από κεί ο βασιλιάς του Ίνδοστάν Ασάμ κι' η τύχη θέλησε να ιδεί τη Μειγιέρ Μέγια την ώρα που έβγαине από τα νερά του ποταμού.

Ο Ασάμ αισθάνθηκε τότε ένα παράφορο αίσθημα για τη νέα και σε λίγο τη ζήτησε από τον πατέρα της και την παντρεύτηκε.

Μωχαμπίτ κι' όταν είδε πως αυτός δεν υποχωρούσε, τον απείλησε πως θα φανέρωνε τα πάντα στον άντρα της.

Ο Μωχαμπίτ έφυγε από το Μπεχάρ με την ψυχή πλημμυρισμένη από τον πόθο της εκδίκης. Έτρεξε στην Άγρα, πήγε στο παλάτι του Σουλτάνου Σελήμ και στις συζητήσεις που είχε μαζί του δεν έκανε τίποτε άλλο από το να του ξυμνή και να του εκθειάζει την ωμορφιά της Μειγιέρ Μέγια.

Ο Σουλτάνος Σελήμ τον άκουγε στην αρχή με περιέργεια. Με τον καιρό, όμως, βρήκε ενδιαφέρον στα λόγια του. Καί, στο τέλος, αγάπησε τη Μειγιέρ Μέγια.

Αυτό ήταν εκείνο που επιδίωκε ο Μωχαμπίτ. Γιατί ήξερε πως ο Σουλτάνος δεν υποχωρούσε εμπρός σε τίποτε.

Έτσι έγινε και σ' αυτή την περίπτωση. Ο Σελήμ ανάθεσε σε μερικούς εμπίρους του να πνίξουν τον Ασάμ κι' όταν πέρασε λίγος καιρός κάλεσε τη Μειγιέρ Μέγια στο παλάτι του και την άναγκασε να γίνει γυναίκα του.

Η Μειγιέρ Μέγια υποτάχτηκε στη θέλησή του και τον συχώρεσε μέσα στην ψυχή της, γιατί κατάλαβε πως εκείνο που έσπρωχνε το Σελήμ κοντά της δεν ήταν ένα παροδικό πάθος, αλλ' ένα μεγάλο και φλογερό αίσθημα. Μα κείνον που δεν συχώρεσε ποτέ ήταν ο Μωχαμπίτ. Γιατί ήξερε πως αυτός είχε σπρώξει το Σουλτάνο Σελήμ στο άπαισιο εγκλήμα του.

Έκείνη την ημέρα η Μειγιέρ-Μέγια πολέμησε σαν τίγρις.

Η επανάστασις του Ντεκάν

Μα δεν ήταν εύκολο να τον εκδικηθεί. Γιατί ο Σελήμ αγαπούσε το Μωχαμπίτ κι' αισθανόταν μεγάλη ευγνωμοσύνη για τον άνθρωπο αυτό, που τον είχε σώσει τόσες φορές από τους εχθρούς του.

Και να που παρουσιάστηκε πάλι μια καινούργια ευκαιρία στο Μωχαμπίτ για να προσφέρει τις υπηρεσίες του στο Σουλτάνο.

Την εποχή εκείνη ξέσπασε μια μεγάλη επανάστασις στο Ντεκάν κι' ο Σελήμ, που φοβήθηκε για το θρόνο του, έστειλε το Μωχαμπίτ να πολέμησει τους αντάρτες.

Η Μειγιέρ Μέγια είπε τότε στο Σουλτάνο:

Ο σκλάβος που σου κρατάει το στέμμα στο κεφάλι θα σου το πάρει.

Ο Μωχαμπίτ δεν είχε σκλάβος, της απάντησε ο Σελήμ.

Είπε σκλάβος της απέραντης φιλοδοξίας του, είπε η Μειγιέρ Μέγια. Αν θέλεις να μ' άκουσης, μη τον εμπιστευτείς. Το καλύτερο για σένα είναι να τον αφήσεις να εξοντωθεί από τους αντάρτες. Μπορείς ύστερα να στείλεις οποιοδήποτε από τους στρατηγούς σου για να ξαναφέρη την τάξη στο Ντεκάν.

Ο Σουλτάνος δεν απάντησε. Ήταν φανερό πως δεν λογάριαζε ν' ακολουθή-

ση τη συμβουλή της γυναίκας του. Έκαμε μάλιστα, το αντίθετο. Έστειλε στο Μωχαμπίτ πολυαριθμα στρατεύματα κι' άφθονα χρήματα για να τον βοηθήσει να νικήσει τους αντάρτες.

Παρ' όλα αυτά όμως ο Μωχαμπίτ νικήθηκε.

Η Μειγιέρ Μέγια είπε και πάλι στον άντρα της:

Ξεσηκώσε όλο το λαό σου και στείλε τον να πολέμησει το Μωχαμπίτ.

Ο Σουλτάνος την κύτταξε μ' απορία.

Ο Μωχαμπίτ δεν είναι εχθρός μου απάντησε.

Αν ο Μωχαμπίτ νικούσε, είπε η Σουλτάνα, θα σούπαιρνε το Ντεκάν. Αλλά και τώρα που νικήθηκε, πάλι θα σου το πάρει. Για να το καταφέρν, όμως θα παη με τους αντάρτες.

Η Μειγιέρ Μέγια δεν γελάστηκε στις προβλέψεις της. Ο Μωχαμπίτ ενώθηκε σε λίγο με τους αντάρτες, έγινε αρχηγός τους κι' ανακήρυξε ανεξάρτητο το Ντεκάν.

Ο Σουλτάνος λυσσούσε από το κακό του. Και το χειρότερο ήταν πως διατάζε να πάρη μίαν απόφασι. Δεν ήξερε αν έπρεπε να πολέμησει το Μωχαμπίτ ή αν δεν θα ήταν καλύτερο να προσπαθήσει να τον ξαναπάρη με το μέρος του, δίνοντάς του αξιώματα, παράσημα και θησαυρούς.

Αλλ' η Μειγιέρ Μέγια τον έδραλε απ' αυτή την άμνηνια. Έβαλε τους ανθρώπους της να ξεσηκώσουν το λαό έναντιόν του Μωχαμπίτ. Ο Σουλτάνος δεν μπορούσε πια να διατάσει περισσότερο. Και ξεκίνησε επί κεφαλής του στρατού του έναντιόν του προδότη στρατηγού του. Η Μέγια κάλυψε στο πλευρό του.

Στηνός με στηνός

Η συνάντησις των δυο στρατών έγινε κοντά στις όχθες του ποταμού Γκυλφ.

Εκείνη την ημέρα, η Μειγιέρ Μέγια πολέμησε σαν τίγρις. Και σε κάποιο στιγμή της πολυμέρους μάχης βρέθηκε μπροστά στο Μωχαμπίτ. Η Μέγια άδαισε τρεις φαρέτρες με βέλη έναντιόν του και, στο τέλος, τραβήξε το ξίφος της και ώρμησε πάνω στο μισητό εχθρό της. Μα ένας από τους αντάρτες χτύπησε με τη μακρυνά λόγχη του το αλγό της στην κοιλιά. Η Σουλτάνα σωριάστηκε τότε κάτω κι' έπεσε στα χέρια των εχθρών της.

Η αιχμαλωσία της Μειγιέρ Μέγια αποθάρρυνε το σουλτανικό στρατό κι' ο Μωχαμπίτ αναδείχτηκε στο τέλος νικητής.

Το βράδυ, όταν ωδήγησαν τη Μειγιέρ Μέγια κοντά του, της είπε:

Σ' αγάπησα σ' όλη μου τη ζωή. Μα δεν θέλω να γίνης δική μου σαν σκλάβο. Αποφάσισα, λοιπόν, να σου ξαναδώσω την ελευθερία σου, για να μπορέσης να διαλέξεις αν θα μείνης κοντά μου ή αν θα γυρίσης κοντά στο Σελήμ.

Είσαι μεγαλόψυχος, Μωχαμπίτ, απάντησε η Σουλτάνα. Μα η περηφάνεια μου δεν μ' αφήνει να δεχθώ το δώρο σου, που είναι το πολυτιμότερο από όλα μπορούσες να μου κάμης, χωρίς να σου το ανταποδώσω. Θα σου χαρίσω κι' εγώ, λοιπόν, ό,τι πολυτιμότερο μπορεί να δώσω μιά γυναίκα σ' έναν άντρα... Απόψε θα μείνω στη σκηνή σου.

Τα μάτια του Μωχαμπίτ δακρύσανε από χαρά. Κι' έδωσε αμέσως εντολή να στρώσουν τη σκηνή του με πολυτελή χαλιά και να τη στολίσουν με λουλούδια.

Η ενδίκησις της περσικής Σουλτάνας

Το άλλο πρωί, όμως, ταύ κάκου οι άνθρωποι του περιέμεναν το Μωχαμπίτ να φανή μπροστά τους. Καί, στο τέλος, βλέποντας πως ή ώρα περνούσε, αποφάσισαν να μουν στην σκηνή του. Είδαν τότε το Μωχαμπίτ να πηλ μέσα σε μια λιμνη αίματος. Ένα έγχρειδίο με άδμαντοκόλλητη λαβή ήταν χωμένο στην καρδιά του. Το έγχρειδίο τή Μειγιέρ Μέγια. Η Σουλτάνα είχε εξαφανιστή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μεταθανάτιες εκδηλώσεις αγάπης.

37

Για ένα «τέλειο» ΕΓΚΛΗΜΑ

Τα ηλεκτρικά σύρματα και το
περιοδικό

Όταν στις 11 Σεπτεμβρίου 1943, ο Ρέινολντ Γουίλτ κι η γυναίκα του γύρισαν στο απόμερο σπιτάκι τους, στο Πόντικ της πολιτείας Μίσιγκαν, αντίκρισαν ένα θέαμα φρικτό, απερίγραπτα τραγικό: Ο γιος τους Τσάρλ, ηλικίας 12 ετών κοιτόταν νεκρός στην αλλη, κοντά στην πίσω πόρτα του σπιτιού! Ήταν μπλεγμένος ανάμεσα σ' ένα κουβάρι ηλεκτρικών συρμάτων.

Όλα έδειχναν ότι, στο διάστημα της απουσίας των γονέων του — που είχαν πάει στην αγορά για ψώνια — ο μικρός πήρε τα σύρματα για να παίξει και μπλέχτηκε σ' αυτά. Καθώς πάλευε έπειτα για ν' απελευθερωθεί, ένα σύρμα τυλίχτηκε σφιχτά στο λαιμό του τρεις φορές, σαν θηλιά, και τον έπνιξε.

Αυτή την εξήγηση έδωσαν απ' την αρχή οι απελπισμένοι γονείς του μικρού κι οι γείτονες που έτρεξαν ακούγοντας τα ξεφωνητά τους. Ήταν μια θεωρία που φαινόταν λογική, εφόσον άλλωστε δεν διακρίνονταν κανένα ίχνος βίας πάνω στο πτώμα του Τσάρλ.

Την παραδέχτηκαν ακόμη και οι αστυνομικοί κι ο ανακριτής που ασχολήθηκαν με την υπόθεση. Ο άνατος του παιδιού αποδόθηκε σε άτυχημα κι οι ανακρίσεις σταμάτησαν.

Ωστόσο, όσο περνούσαν οι μέρες, οι γονείς του Τσάρλ άρχισαν ν' αμφιβάλλουν... Τους φαινόταν τώρα άπιστευτο ότι ο γιος τους, ένα παιδί προσεκτικό και πρακτικό, είχε πέσει θύμα ενός τόσο ηλιθίου δυστυχήματος. Και τους γεννήθηκε η ένστικτη υποψία ότι ο Τσάρλ είχε δολοφονηθεί...

Τέλος, ο Γουίλτ κάλεσε τηλεφωνικά ένα γνωστό ντετεκτίβ και του άνακοίνωσε τις υπόνοιές του. Τού έδειξε λεπτομερώς πού και πώς είχε βρεθεί το πτώμα. Ο αστυνομικός εξέτασε προσεκτικά τη «θηλιά» που είχε στραγγαλίσει το παιδί, καθώς και τις άλλες λεπτομέρειες του περιβάλλοντος. Δεν εφάρξε καμμία καινούργια ένδειξη. «Ωστόσο συμμερίζομαι τώρα κι αυτός τη γνώμη των Γουίλτ ότι ήταν άπιστευτο να μη μπόρεση ένα κανονικό παιδί 12 ετών ν' απαλλαγεί από ένα κουβάρι μπλεγμένων συρμάτων...

— Θάβελαι να ρίξω μιὰ ματιά σ'...

Σοφά λόγια

★ Στο σπίτι, στην άρετη και στην αγάπη βασίζεται όλη η ήθικη του κόσμου.

★ Η ευτυχία είναι δύσκολο πράγμα, γιατί μέσα μας δεν είναι εύκολο να τη βρούμε, είναι δε αδύνατο να την βρούμε αλλού.

★ Η αγάπη φέρνει γαλήνη σε όλα τα τρελλά πάθη των ανθρώπων. Είναι ο δικτάτωρ εκείνος κάτω απ' τον οποίον υποτάσσεται κάθε άλλη δύναμις.

★ Ο καλύτερος φίλος είναι εκείνος που δεν γνωρίζετε ακόμα.

★ Εκείνοι που αρχίζουν ν' αγαπούν μοιάζουν μ' εκείνους που αρχίζουν να πνίγονται. Ο έρωτας ανιχνεύει σαν το νερό και στο τέλος τους σκεπάζει και το κεφάλι.

★ Εύτυχισμένος εκείνος που άναπα, μιά ακόμα πιο εύτυχισμένος εκείνος που δεν άναπα.

★ Πρέπει να φοβάται κανείς τον έρωτα της γυναίκας περισσότερο από το μίσος του άνδρα.

Σωκράτης

δλο το σπίτι, είπε στο τέλος. "Αν το παιδί έπαιζε πραγματικά με το σύρμα, ίσως να χρησιμοποιήσει μια πένσα ή άλλο εργαλείο. "Αν βρούμε κάτι τέτοιο, δάνε ένα δείγμα πώς ακολουθούμε λανθασμένο δρόμο. Πραγματικά, οι Γουίλτ τον ώδηγησαν σε όλα τα δωμάτια. Στο τελευταίο απ' αυτά, υπήρχε πάνω στο τραπέζι ένα περιοδικό, που τράβηξε άμέσως την προσοχή του ντετεκτίβ. Το φυλλομέτρησε κι έπειτα ρώτησε το Γουίλτ:

— Ποιος μένει σ' αυτό το δωμάτιο;

— Κάποιος νοικάρης μας, ο Πάτρικ Νόρρις, ένα καλό παλληκάρι που δουλεύει σ' ένα κυτήρι. Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε πως έχει καμμία σχέση... μ' αυτή τη δουλειά!

Ο ντετεκτίβ δεν άπάντησε. Πήρε μόνο το περιοδικό, το φύλαξε στην τσέπη του κι έφυγε, άφου συνέστησε στους Γουίλτ να μην πούν τίποτε σε κανένα.

Ύστερ, από μιὰ ώρα, ο ντετεκτίβ καθόταν άντκρου στο Νόρρις, στο γραφείο του. Τον κύτταξε Κι έμωνα στα μάτια, αμίλητος. Κι όταν έκρινε επιτέλους ότι τα νύτρα του είχαν κλονισθεί αρκετά, πέταξε το περιοδικό πάνω στο τραπέζι και ρώτησε συγχρόνως με μαλακή φωνή:

— Γιατί σκοτώσατε τον Τσάρλ Ουίλτ; Ξέρω καλά πώς κάνατε έσεις αυτό το φόνο. Και θέλω να μου πείτε άμέσως την αλήθεια: Γιατί τον σκοτώσατε;

— Δεν έσκότωσα κανένα, άπάντησε ο Νόρρις.

Ο αστυνομικός άνοιξε το περιοδικό κι άρχισε να διαβάει με δυνατή φωνή. "Ενα απ' τα διηγήματα περιέγραφε ένα «τέλειο έγκλημα» — άνάλογο με την υπόθεση Τσάρλ Ουίλτ. Και σ' αυτό επίσης οι άρχές είχαν γνωματεύσει ότι έπρόκειτο περί δυστυχήματος. Ο ντετεκτίβ λοιπόν πίστευε ότι ο Νόρρις είχε πραγματοποιήσει το συγγραγματο της φαντασίας του συγχρόνως. "Επρεπε όμως να το αποδείξει και να βρει την αιτία του έγκληματος...

— Σκοτώσατε αυτό το παιδί! έπανέλαβε. Το ξέρω, το ξέρετε και σεις... Θα μου πείτε το λόγο!

— Δεν ξέρω τί μου λέτε, είπε ο Νόρρις. Δεν έχετε καμμία άποδειξη...

Ο αστυνομικός κούνησε αίνιγματικά το κεφάλι του. "Επειτα φρόντισε να προφυλακισθεί ο νερός. Πέρασαν δυο μέρες. Κατόπιν, ο Νόρρις ζήτησε να μιλήσει στο ντετεκτίβ.

—Ναι, έγω σκότωσα τον Τσάρλ!

— Γιατί;

— Γιατί ήταν παληόπαιδο και μ' ένοχλούσε διαρκώς!

— Φτάνουν τα ψέμματα! τον διέκοψε ο ντετεκτίβ. Ξέρω καλά ότι ήσαστε οι δυο σας πρώτοι φίλοι. Μήπως θέλετε να φέρω τους γονείς του για να το επιβεβαιώσουν;

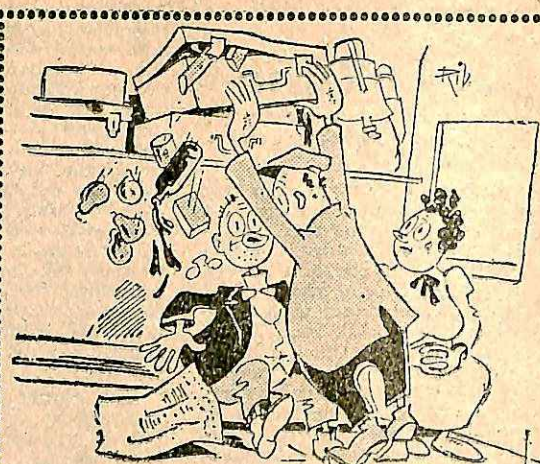
— "Οχι, όχι! τραύλισε ο Νόρρις. Πιστεύω... πιστεύω πως είχα τρελλαθεί! Διάβασα σ' εκείνο το περιοδικό για το τέλειο έγκλημα... και βέλησα να δώ άν μπορούσε να γίνει πραγματικά!

Οι ψυχίατροι που εξέτασαν τον Νόρρις, έπειτα απ' αυτή την ομιλογία του, γνωμάτευσαν πως ήταν τρελός. Άργότερα όμως άλλαξαν διάγνωση και τον χαρακτήρισαν ως λογικό. Το δικαστήριο τον κατέδικασε σε ισόβια δεσμία.

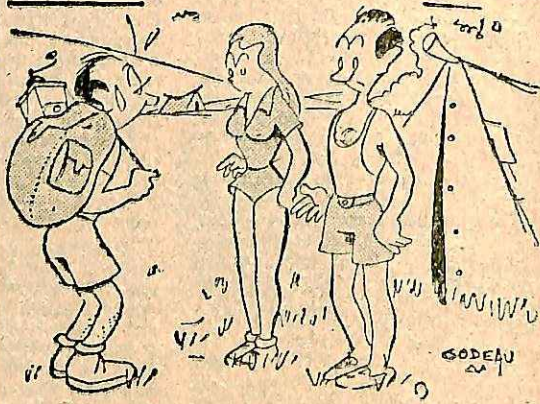
Όταν άκουσε την άπόφασι, ο Νόρρις μουρμούρισε με πείσμα:

—Ναι, θάκανα ένα τέλειο έγκλημα, άν δεν ξεχνούσα εκείνο το περιοδικό στην καμάρά μου...

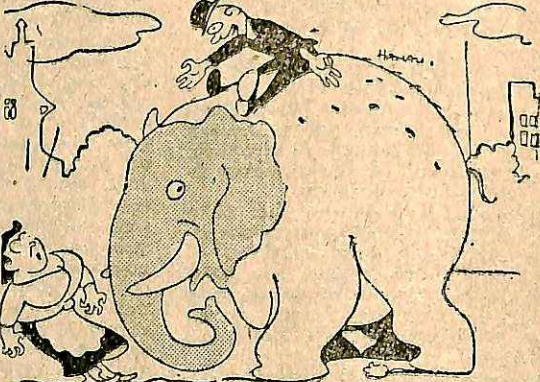
Έτσι όμως συμβαίνει σχεδόν πάντα: Κάποια μικρολεπτομέρεια, που διέφυγε την προσοχή του έγκληματος, τον παραδίδει στα χέρια της Δικαιοσύνης...

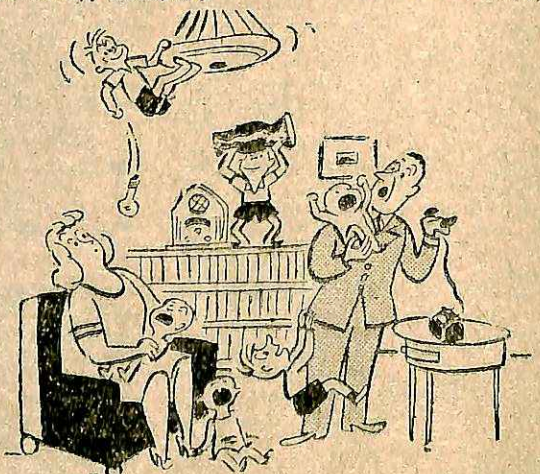
— Δεν φαντάζομαι να σας πειράζει πού βάζω τη βαλίτσα μου πάνω στη δική σας!... (Από το «Marius»)

— Δεν φέρετε μαζί σας τη γυναίκα σας; —Μά... μου είπατε να φέρω μόνο τα άπολύτως άπαραίτητα!... (Από το «Marius»)

— Τον πήρα, γυναίκα, γιατί τον βρήκα σε τιμή μοναδικής ευκαιρίας. (Από το «Marius»)

— Είναι ένα γραφείο στατιστικών... Ρωτάει να μάθει άν αγαπάμε τα παιδιά!...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γεώργιος Καφαντάρης

ΟΙ παλαιότεροι πολιτικοί συντάκται των "Αθηναϊκών έφημεριδων είχαν ιδιαίτερη όνομασία για τον Καφαντάρη. Τον έλεγαν:

— "Ο φίλατος!

Και τουτό γιατί ο άειμνηστος Ρουμελιώτης πολιτικός που διεδέχθη κάποτε το Βενιζέλο — λόγω της προσωρινής άποχής του απ' την πολιτική — στην άρχηγία του κόμματος των Φιλελευθέρων, συνήθιζε να προσαγορεύη όλους τους συνομιλήτες του, με τη συνηθισμένη γλυκύπικρη φράσι του:

— Φίλτατέ μου!

Και την έλεγε και την έπανελάμβανε σ' όλες τις ώρες, και στις καλές του και στις στενόχωρες. Με αυτή προσγόρευε και τους φίλους του και τους αντιπάλους του. Κι' έτσι, κανείς δεν κατάλαθε, πότε ήταν πραγματικά «φίλτατος» και πότε δεν ήταν.

Γι' αυτό λοιπόν, ήταν αρκετά νόστιμο το πάθημα κάποιου Πειραιώτη φίλου του, που τον έπισκέφτηκε μιὰ φορά για να του ζητήσει ένα ρουσφέτι για κάποιον συννετή του. Τον άκουσε με προσοχή ο Πρόεδρος κι' όταν εκείνος έγινε δλος αυτή για ν' άκούση την άπάντησι, ο Καφαντάρης άρχισε:

— Φίλτατέ μου...

— Άλλά πριν να προφτάση να εξακολουθήση τον διέκοψε κατενθουσιασμένος ο συνομιλητής και του είπε:

— "Ω, κύριε πρόεδρε, σας είμαι ευγνώμων! Είσαθε πολύ καλός!

Κόπηκε, όμως, άπτότομα ή χαρά του, όταν άκουσε τη συνέχεια:

— Φίλτατέ μου δλ' αυτά που μου είπες είναι καλά και άγια, αλλά... δυστυχώς δεν μπορεί να γίνει τίποτε!

Κόκκαλο ο «φίλος»! Και μάλιστα τη στιγμή που νόμισε πως το ρουσφέτι ήταν γεγονός τετελεσμένο.

Πριν να καταπιστή με την πολιτική ο Καφαντάρης, εργάστηκε ως δικηγόρος στην περιφέρεια της ιδιαίτερας του πατρίδος: Φραγκίστα (τό χωριό του) Καρπενήσι και Μεσολόγγι. Είχε, τότε, — όπως κι' άσ' αργότερα — μεγάλες φτώχειες γιατί οι περισσότεροι πελάτες του γι' αυτό για το δικηγορικό του έπάγγελμα ο Καφαντάρης έλεγε συνήθως, χαριτολογώντας: — Την εποχή εκείνη εργάστηκα δια τόν... βασιλέα της Πρωσίας!

Χαριτολόγημα που τό συνη

θίζουν όταν δουλεύουν τζάμπα, στη Γαλλία: «Pau le roi de Prusse»!

ΟΙ συμπολίτες του που καλούσαν να τους υπηρετή δωρεάν αλλά και πού τον έκτιμούσαν και τον θαύμαζαν, τον κατάφεραν να πολιτευτεί στα 1902, όποτε και βγήκε πανηγυρικά βουλευτής και έτάχτηκε τότε υπό την σημαία του Δημητρίου Ράλλη.

Ο Ράλλης είχε ιδιαίτερη έκτιμησι στον Καφαντάρη και τον ξεχώριζε από πολλούς άλλους φίλους του, λέγοντας χαρακτηριστικά:

— Τιμω ρουμελιώτης!

Όταν άργότερα, ο Καφαντάρης ως βουλευτής του κόμματος των Φιλελευθέρων, έγινε για πρώτη φορά ύπουργός των Έσωτερικών (1915), ο Βενιζέλος έστειλε και τον έιδοποίησε ξαφνικά για να πάη να όρκιστή, με τον τότε Ζακυνθινό υπάλληλο της Βουλής Νίκο Λαζάνη — τον κατόπι κινηματογραφικό έπιχειρηματία.

—Άφέντη! του είπε ο Λαζάνης με τη Ζακυνθινή προφορά του. Κοπιάστε στα Άνάκτορα με ζακέτα!

Ο Καφαντάρης αϊφνιδιάστηκε και ρώτησε:

—Εγώ με ζακέττα; Θα παλάθωσες, Νίκο!

—"Οχι, τζογοϋλα μου, να σε χαρώ! διεμαρτύρησε ο Λαζάνης. Γίνεσαι μινίστρος! Τα συχαίρια μου!

Κι' έτσι μέσα σε μιὰ ώρα, ο Καφαντάρης βρέθηκε τότε ύπουργός του Βενιζέλου, στο ύπουργείο των Έσωτερικών.

Καί αποδίδοντας το χαριτολόγημα ο Μεταξάς, του είπε:

— Να σοῦ πω! έπειδή υποψιάστηκα πως θα τον ήθελες σὺ στην Αιτωλοακαρνανία, άπό λεπτότητα τον προτεινω για τη Σητεία. Κι' έτσι, ούτε σὺ, οὐτ' εγώ θάχουμε παράπονο!

Και γέλασαν και οι δυο για τη στιγμιαία μονομαχία τους.

Για τον Καφαντάρη θα μπορούσε κανείς να πη επιγραμματικά τοῦτο: "Οτι κράτησε τη φτώχεια του ως το τέλος της ζωής του και έπρεσε μαχόμενος και άσθενής ακόμη, επάνω στις έπάλξεις του έθνους.

Στις δύσκολες περιστάσεις που πέρασεν ο τόπος, ο Καφαντάρης ανησύχησε περισσότερο για τους άλλους παρά για τον εαυτό του και την οικογένειά του.

Πολλές φορές στην Κατοχή θυμόταν άρισμένους φτωχούς φίλους του κι' έλεγε:

— Τι να κάνη άραγε ο καϋμένος ο κυρ - Γιάννης; Θάκουνε άρα γε να φάνε σήμερα;

Και ήταν ζήτημα άν είχε εξασφαλισθή το φαγητό της ημέρας στο δικό του σπίτι.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Γίνεσαι μινίστρος!... του είπε ο Λαζάνης. Τα συχαίρια μου!

κων κι' όταν πήγαν οι φίλοι του να τον συγχαρούν, τους έλεγε χαριτολογώντας: — Μου τίνανε ο πρόεδρος την ήσυχία στον άέρα!

Απ' όπου κι' άν πέρασε, ως ύπουργός, ο Γεώργιος Καφαντάρης εργάστηκε έντατικά για να βελτιώσει και συμπλήρωση τη νομοθεσία και να ξεφυγίση τον κρατικό μηχανισμό. "Ως πρωθυπουργός στα 1924, έκδηλώθηκε περισσότερο ως έχθρος της συναλλαγής και του ρουσφετιού, όσάκις μάλιστα έβλεπε πως προσπαθούσαν, διά κομματικούς λόγους, να του επιβάλουν πρόσωπα που δεν ήσαν ικανά να περιβληθούν με την έμπιστοσύνη του.

Κουνούσε με άπάθεια το κεφάλι του σ' αυτές τις περιπτώσεις και με το χαρισματούχο χαμόγελό του, έλεγε:

— Τι φταίει, τώρα, ο καϋμένος να του βάλετε τέτοιες σκοτούρες στο κεφάλι;...

— Είναι καλός, κύριε πρόεδρε! επέμεναν οι ένδιαφερόμενοι.

— Καλός είναι... Δεν λέω... άλλ' άφήστε τον ήσυχο το χριστιανό, εκεί που κάθεται!

Μ' αυτό τον τρόπο ήρνεϊτο να δεχτή κομματικούς διορισμούς που του χτυπούσαν στα νύτρα χωρίς όμως και να δείχνη τη δυσφορία του.

Ένα βράδυ επί Οίκουμενικής του 1927, ο μακαρίτης ο Γεράσιμος Μακρής, γραμματέας τότε του Ύπουργικού Συμβουλίου, του παρουσίασε με διαταγή προς ύπουργόφην, ένα πρακτικό διορισμού νομάρχου στην Κρήτη που τον ήθελε ο Μεταξάς. Ο Καφαντάρης τον ήξερε. Και γυρίζει και λέει στο Μεταξά:

— Είναι καλός Γιαννάκης; Τον ξέρεις καλά;

— Πολύ καλός, Γιώργο! Τον προτείνω με έγγυήσι!

— Τότε, γιατί να μη τον πάρης στην Κεφαλλονιά! Άδικείς, έτσι τους συμπατριώτες σου!

Και αποδίδοντας το χαριτολόγημα ο Μεταξάς, του είπε: — Να σοῦ πω! έπειδή υποψιάστηκα πως θα τον ήθελες σὺ στην Αιτωλοακαρνανία, άπό λεπτότητα τον προτεινω για τη Σητεία. Κι' έτσι, ούτε σὺ, οὐτ' εγώ θάχουμε παράπονο!

Και γέλασαν και οι δυο για τη στιγμιαία μονομαχία τους.

Για τον Καφαντάρη θα μπορούσε κανείς να πη επιγραμματικά τοῦτο: "Οτι κράτησε τη φτώχεια του ως το τέλος της ζωής του και έπρεσε μαχόμενος και άσθενής ακόμη, επάνω στις έπάλξεις του έθνους.

Στις δύσκολες περιστάσεις που πέρασεν ο τόπος, ο Καφαντάρης ανησύχησε περισσότερο για τους άλλους παρά για τον εαυτό του και την οικογένειά του.

Πολλές φορές στην Κατοχή θυμόταν άρισμένους φτωχούς φίλους του κι' έλεγε:

— Τι να κάνη άραγε ο καϋμένος ο κυρ - Γιάννης; Θάκουνε άρα γε να φάνε σήμερα;

Και ήταν ζήτημα άν είχε εξασφαλισθή το φαγητό της ημέρας στο δικό του σπίτι.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Γίνεσαι μινίστρος!... του είπε ο Λαζάνης. Τα συχαίρια μου!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Το έμβολο για την ασθένεια της χώρας σπειροχαιτίας

Τα μειονεκτήματα της «αντιδράσεως Βάσσερμαν»

Η ασθένεια της χώρας σπειροχαιτίας ψυχωραγεί... Σε λίγο, έπειτα από μερικούς μήνες θ' αναγγελθώ επίσημα ο θάνατός της...

Αυτό το χαράμισσο άγγελμα έκπεμψε ταυτόχρονα σχεδόν από το βάθος των ειδικών επιστημονικών Ινστιτούτων της Ευρώπης και της Αμερικής που ασχολούνται από χρόνια με την καταπολέμηση της τρομερής μαστίγος.

Έκείνος που κατάφερε το τελεωτικό πλήγμα έναντι της είνε ένας νεαρός Άγγλος επιστήμων, ο δόκτωρ Ρομπέρτ Α. Νέλσον, ηλικίας 26 χρόνων.

Ο δόκτωρ Νέλσον ωδηγήθηκε στις έρευνές του από μια σημαντική παρατήρηση που είχε ξεφύγει από την προσοχή των προηγούμενων ερευνητών, στην περιοχή αυτή της επιστήμης.

Πρόσεξε, δηλαδή, ότι η περίφημη «αντίδραση Βάσσερμαν» δεν είναι τόσο αλάνθαστη όσο τη φανταζόμαστε.

Ός σήμερα, οι γιατροί δε δίσταζαν στα συμπεράσματά τους. Η θετική «αντίδραση Βάσσερμαν» έβεβαιωνε σαν άδιαφιλονίκητη απόδειξη για το ότι ένα άτομο ήταν σπιλιδικό.

Αλλά, ο δόκτωρ Νέλσον απόδειξε με σειράν πειραμάτων το αντίθετο. Σε πολλές περιπτώσεις η «αντίδραση Βάσσερμαν» είναι θετική, χωρίς το άτομο να είναι σπιλιδικό.

Ποιές είναι αυτές οι περιπτώσεις;

1. Όρισμένα έμβολια, όταν είναι πρόσφατα, δίνουν θετική «αντίδραση Βάσσερμαν».

2. Το ίδιο συμβαίνει κι' όταν ο ασθενής έχει προσβληθεί από τις ακόλουθες ασθένειες ή βρίσκεται στην περίοδο της ανάρρωσής: ελγούρα, ελγώδεις πυρετούς, παρωτίτιδα, πνευμονία και μηνιγγίτιδα.

Ο δόκτωρ Νέλσον διευκρινίζει ότι αυτό δεν συμβαίνει πάντοτε, αλλά σε πολλές περιπτώσεις. Πράγμα που σημαίνει ότι η «αντίδραση Βάσσερμαν» δεν αποτελεί αδιάψευστο τεκμήριο για την ύπαρξη της χώρας σπειροχαιτίας μέσα στον οργανισμό ενός ατόμου.

Ο Άγγλος επιστήμων, έπειτα απ' αυτή τη σημαντική παρατήρηση, έστρεψε τις έρευνές του προς την κατεύθυνση της ανακαλύψεως μιας νέας μεθόδου, που θα παρούσε ασφαλέστερα τεκμήρια από εκείνα της «αντιδράσεως Βάσσερμαν».

Πρόσεξε, λοιπόν, ότι μέσα στο αίμα των σπιλιδικών ατόμων βρίσκονται ώριμα ειδικά αντισώματα, που ανταγωνίζονται την χώρα σπειροχαιτία.

Σ' αυτή τη σημαντική ανακάλυψη βάσιμα τη νέα του μέθοδο για τη διάγνωση της ασθένειας.

Ο δόκτωρ Νέλσον εισάγει μέσα στο αίμα του ατόμου που πρόκειται να εξεταστεί σπειροχαιτίας, προερχόμενες από σπιλιδικά κουνέλια. (Αυτά τα

μικρόβια δεν έχουν δύναμη να μεταδώσουν την ασθένεια). Τι συμβαίνει τότε; Αν οι σπειροχαιτίες που εισήχθησαν στον οργανισμό πάφουν να κινούνται και καί μοιάζουν σαν νεκρές, αυτό σημαίνει ότι το αίμα του εξεταζομένου περιέχει ειδικά αντισώματα που ανταγωνίζονται το μικρόβιο. Συνεπώς, το άτομο είναι σπιλιδικό. Αν οι σπειροχαιτίες εξακολουθήσουν να κινούνται, δίνοντας την εντύπωση ότι είναι ζωντανές, αυτό σημαίνει ότι σώμα του εξεταζομένου δεν περιέχει ειδικά αντισώματα και ότι συνεπώς αυτό το άτομο δεν είναι σπιλιδικό. Γιατί το αίμα των υγιών ατόμων, όπως απέδειξαν τα πειράματα του δόκτωρ Νέλσον, δεν περιέχει ειδικά αντισώματα και δεν έχει την παραμικρή επίδραση στις χώρας σπειροχαιτίες.

Αλλά, ο Άγγλος επιστήμων δεν περιωρίστηκε σ' αυτή μόνο την παρατήρηση. Σκέφθηκε ότι οι εξασθενημένες σπειροχαιτίες που προέρχονται από κουνέλια θα μπορούσαν ν' αποτελέσουν ένα προληπτικό έμβολιο έναντι της σπιλιδικότητας.

Ο καθορισμός της περιεκτικότητας και των δόσεων αυτού του έμβολιού απασχόλησαν τον Άγγλο επιστήμονα πολλούς μήνες. Κατάφερε, τέλος, να επιτύχει τις κατάλληλες αναλογίες, ώστε μπορεί πια να είπωθ' πως αυτό το έμβολιο είναι έτοιμο. Απομένει μόνο να εξασκριωθεί ποιά είναι η χρονική έκτασης της ανοσίας που παρέχει. Ο δόκτωρ Νέλσον υπολογίζει ότι τα σχετικά πειράματα θ' απαιτήσουν ακόμη πέντε-έξι μήνες.

Στο μεταξύ, σύμφωνα με τις ανακοινώσεις των Αμερικανών και Γάλλων Ιατρών, η σπιλιδικότητα πρέπει να θεωρηθεί πια σαν μία κοινότητα ασθένεια, χωρίς στην πενικιλίνη. Δύο μεθοδοί εφαρμόζονται για τη θεραπεία της. Οι Αμερικανοί επιστήμονες εισάγουν στον ασθενή 1.500.000 - 5.000.000 μονάδες πενικιλίνης G με ενέσεις που επαναλαμβάνονται κάθε δύο ώρες. Οι Γάλλοι γιατροί ακολουθούν μία άλλη μέθοδο: εισάγουν στον ασθενή 15.000.000 μονάδες πενικιλίνης G σε διάστημα 17 ημερών (900.000 περίπου την ημέρα). Τ' αποτελέσματα είναι και με τις δύο μεθόδους απόλυτες ικανοποιητικά. Ο ασθενής, σύμφωνα με την καθιερωμένη ιατρική έκφραση, αποδίδεται λευκός στην κοινωνία έπειτα από μερικές μέρες ή εβδομάδες.

□ □

Ένας σεισμός κάθε 10 λεπτά

Με την ευκαιρία των σεισμικών δονήσεων που προκαλέσαν φοβερές καταστροφές στη Δημοκρατία του Ισημερινού, ο παγκόσμιος τύπος ασχολήθηκε και πάλι με το ζήτημα των σεισμών.

Οι γεωλόγοι θεωρούν τους σεισμούς σαν κάτι το φυσικό και κανονικό, αποτέλεσμα της άσταθειας

που εξακολουθεί να υπάρχει στα βαθύτερα στρώματα της Γης — παρ' όλη την εξωτερική και φαινομενική σταθερότητα της. Τεράστιες μάζες γλυστρών, μετατοπίζονται, και κάνουν έτσι το έδαφος να τρέμει σε μεγάλα άκτινα όλογυρα.

Οι σεισμοί συμβαίνουν συνήθως στα μέρη όπου γειτνιάζουν πανύψηλα βουνά με βαθιές αβύσσους του ωκεανού. Είναι σπάνιοι στη δυτική Ευρώπη και στο ατατικό μέρος των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά, αλλά συχνόι στις περιοχές του Ειρηνικού.

Υπολογίζεται ότι, κατά μέσον όρον, συμβαίνει ένας αξιόλογος σεισμός κάθε ώρα. Αν μάλιστα λογαριαστούμε και τις μικρότερες κι' ανεπαίσθητες δονήσεις, έχουμε τότε ένα σεισμό κάθε 10 λεπτά.

Ευτυχώς οι περισσότεροι απ' τους σεισμούς αυτούς γίνονται στα βάθη του ωκεανού ή σε ακατοίκητες περιοχές, κι' έτσι τους αγνοούν όλοι, εκτός των σεισμολόγων.

Δυο φάρμακα για τις απόβολές

Σύμφωνα με μία πρόσφατη ανακοίνωση των Αμερικανών γιατρών Γουίντμπορν και Φέγκλ, οι πόνοι των έμηνων κι' οι απόβολές οφείλονται συχνά σε αλλεργικές επιδράσεις που προκαλεί μία δρμόνη του σώματος, η «βαζοπρεσίνη». Οι δυο γιατροί απέδειξαν ότι οι γυναίκες που υποφέρουν από δυσμηνόρροια, είναι υπερευαίσθητες σ' αυτή την δρμόνη. Πειραματίστηκαν έπειτα σε κουνέλια, αδιατηρώντας ένα αποτελεσματικό φάρμακο, και βρήκαν ότι η ενέργεια της «βαζοπρεσίνης» εξουδετερώνεται από δυο άλλες γνωστές δρμόνες: την θηλυκή «προγεστερόνη» και την αρσενική «τεστοστερόνη». Οι δυο αυτές ουσίες προκαλούν χαλάρωση της μήτρας και πολλαπλασιάζουν τις συνέπειες της «βαζοπρεσίνης».

Φοβάτε ελαστικές σόλες!

Ο δόκτωρ Τζων Μαριμπάργκερ επιτόνησε μία συσκευή για τη μέτρηση της δύναμεις της καρδιάς και τη διάγνωση των καρδιακών παθήσεων. Πρόκειται για ένα είδος κρεμαστού κρεβάτιου, στο οποίο ξαπλώνεται ο άρρωστος. Κάθε παλμός της καρδιάς του προκαλεί μία μετακίνηση του κρεβάτιου περίπου 1/50 του χιλιοστομέτρου περίπου. Κι' η μετακίνηση αυτή καταγράφεται από μία ειδική διάταξη.

Χρησιμοποιώντας αυτή τη συσκευή, ένας άλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Μπρούς Τέπλορ, διαπίστωσε ότι οι συχνές κι' επανειλημμένες παλμικές δονήσεις του σώματος — π.χ. αυτές που υφίσταται ο οδηγός ενός τρακτέρ ή ο χειριστής ενός γεωτρητή — προκαλούν σημαντικές βλάβες των μεγάλων

αίμοφρων αγγείων, κοντά στην καρδιά. Αλλά και το έλασρό ακούμ τρανταγμα του σώματος, που δημιουργείται απ' το περπάτημα σε σκληρό έδαφος, είναι βλαβερό για την καρδιά και για τα αίμοφρα αγγεία. Συνεπώς, ο δόκτωρ Τέπλορ συνιστά σ' όλους να φορούν ελαστικές σόλες και τακούνια.

Η λευχαιμία δεν είναι καρκίνος

Ός τώρα, όλοι οι γιατροί πιστεύουν ότι η λευχαιμία (μία σοβαρή ρωτάτη αρρώστια, που χαρακτηρίζεται από υπερβολική αύξηση των λευκών αιμοσφαιρίων εις βάρος των ερυθρών) είναι είδος καρκίνου του αίματος. Αλλά οι πρόσφατες παρατηρήσεις δυο Αμερικανών επιστημόνων απέδειξαν ότι τα λευκά αιμοσφαίρια σε περιπτώσεις λευχαιμίας είναι έντελως όμοια με τα υγιή αιμάτια. Αντιθέτως, στους καρκινοπαθείς είναι άλλοιωμένα. Οι παρατηρήσεις αυτές γεννούν πολλές αμφιβολίες για το αν η λευχαιμία αποτελεί καρκίνο του αίματος.

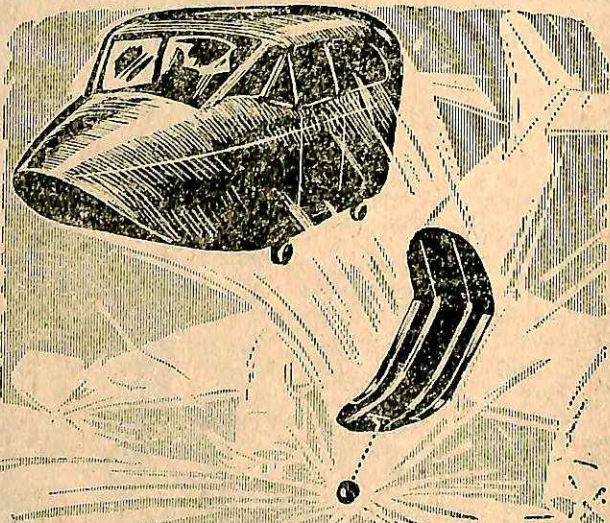
Τα θαύματα της πλαστικής

Τα τεχνητά μέλη του σώματος και τα πρόσφατα, που διδασκούνται να φτιάχνουν οι μαθητές της Σχολής Πλαστικής Χειρουργικής του Σικάγου, είναι αληθινά θαύματα.

Δάχτυλα, μύτες, κ.λ.π., φαίνονται σαν ζωντανά, δίνουν την εντύπωση ότι κυκλοφορεί το αίμα στις φλέβες κάτω απ' το δέρμα. Διακρίνονται πάνω τους όλοι οι πόροι κι' οι γραμμές των ανθρώπινων δερμάτων χρησιμοποιούνται συχνά «καλούπια» παρμένα από φλούδα πορτοκαλιού, που παρουσιάζει όμοιες ανωμαλίες με το δέρμα. Τα χέρια έχουν νύχια με πετσάκια, και τριχες ακούμ. Τα αυτιά έχουν ελαστικότητα, έτσι ώστε, αν τα λυγίσει κανείς προς τα εμπρός και τ' αφήσει έπειτα ελεύθερα, ξαναγυρίζουν στη θέση τους.

Αντιβιωτικό χωρίς καλλιέργειες

Για πρώτη φορά στην ιστορία καταβύθηκε η συνθετική παραγωγή ενός αντιβιωτικού φαρμάκου σαν την πενικιλίνη, σε πρακτική βάση. Πρόκειται για τη «χλωρομυκίνη», που θεραπεύει τον τύφο, διάφορες μορφές πνευμονίας, τον κοκκίτη κι' άλλες ασθένειες. Ός τώρα, επί 2 χρόνια, την έδωσαν από ένα είδος μούχλας. Η πενικιλίνη έχει κι' αυτή παραχθεί τεχνητά, έπειτα από έντατικές προσπάθειες ετών ολοκλήρων, αλλά με μία εργαστηριακή μέθοδο ακατέλληλη για βιομηχανική εφαρμογή.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Αν συμβεί να πέσει αυτό το αεροπλάνο, ένας ειδικός μηχανισμός ελευθερώνει την καμπίνα του, που αποχωρίζεται τότε απ' το υπόλοιπο σκάφος κι' αποφεύγει τους κινδύνους της πυρκαϊδας ή της εκρήξεως. Δυο καμπύλες τροχιές την οδηγούν σε μία κίνηση προς τα πάνω, έτσι ώστε να πέσει σε απόσταση απ' το αεροπλάνο.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ της άυπνίας

Τα συμπεράσματα ενός καθηνητού

Μία παλιά «κυνταγή» λέγε ότι: έξη ώρες ύπνου είναι αρκετές για τον άντρα, επτά για τη γυναίκα και οκτώ... για τους βλάκες! Μπορούμε όμως να πούμε ότι δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Γιατί είναι αδύνατον να καθορισθ' τόσο κατηγορηματικά η ανάγκη που έχει για ύπνο ο κάθε άνθρωπος.

Στη σημερινή μάλιστα εποχή των στερησεων και της πολυτάραχης ζωής, χρειάζεται να κοιμόμαστε περισσότερο, γιατί ο ύπνος είναι ένα άριστο φυσικό μέσον αναπλήρωσης των φθαρμένων ιστών. Όταν λοιπόν δεν τρέφεται κανείς απόλυτως ικανοποιητικά, πρέπει να κοιμάται πιο πολύ — όπως ακριβώς κάνουν τα ζώα που βυθίζονται σε νάρκη το χειμώνα.

Θα παρατηρήσουν ίσως μερικοί ότι ο Ναπολέων, ενώ υποβαλλόταν σε τόσους κόπους και στερήσεις, σπάνια κοιμόταν περισσότερο από 2 ώρες κατά συνέχεια. Αυτό είναι αλήθεια. Στο διάστημα όμως της ημέρας, τον έπαιρνε λίγο ο ύπνος πολλές φορές — ακόμη και πάνω στ' αλόγο του! Απ' το άλλο μέρος, ο Φόρτ συνήθιζε να κοιμάται το λιγώτερο 9 ώρες κάθε νύχτα, για ν' άντεχ' στην έντατική ζωή που περνούσε.

Το δυστύχημα είναι ότι οι σημερινές βιωτικές συνθήκες τσακίζουν το νευρικό μας σύστημα και μας φέρνουν τόσο υπερένταση, ώστε δύσκολα καταβόσκουμε κατόπιν να επιτύχουμε τη χαλάρωση που απαιτεί ο ύπνος. Και τότε μας βασανίζει η άυπνια.

Είναι πολλά και παράξενα τα «φάρμακα» που θα σας συστήσουν ίσως οι φίλοι σας, αν πάσχετε απ' αυτή την «ασθένεια»: Να γυρίστε τα πόδια του κρεβατιού σας προς την ανατολή ή προς τη δύση. Νάχετε τα πόδια σας στην ίδια γραμμή με το μαγνητικό πόλο. Να βάζετε περισσότερα μαξιλάρια. Να πινείτε κάτι ζεστό, κλπ.

Όποιονδήποτε λοιπόν απ' αυτές τις μεθόδους μπορεί να επιτύχει — κι' ως μ'ν έχ' καμιά πραγματική αξία — αν πιστεύετε σ' αυτές, σ' αυτές. Η πίστις ενεργεί με τη δύναμη της αυθυποβολής και σας φέρνει τον ποθητό ύπνο.

Αυτό φρονεί κι' ο καθηγητής Ναθαναήλ Κλάιτμαν, του Πανεπιστημίου του Σικάγου, που νεπιστημίου από 25 χρόνια με ασχολείται από ύπνου. Έχει κάνει μελέτες πάνω σε χιλιάδες φοιτητές, διαφόρων ηλικιών, κοινωνικών τάξεων, κλπ. Μετρούσε κατά συχνά διαστήματα τους παλμούς της καρδιάς τους, τις αναπνοές τους και τη θερμοκρασία τους. Τους εξέταζε με το στηθοσκόπιο, στη μέση της νύχτας. Τους έβαζε να κοιμούνται με διάφορα σύματα και ελάσματα εφαρμοσμένα στα κεφάλια τους, για να μετρήσει τα ηλεκτρικά κύματα που έγκεισάν τους στον ύπνο τους...

Έτσι, συγκέντρωσε πολύτιμα στοιχεία και κατέληξε σε σπουδαία συμπεράσματα για

τον ύπνο και την άυπνια.

Κατά τη γνώμη του, λοιπόν, κοιμόμαστε τη νύχτα μόνο και μόνο γιατί είναι οι ώρες που μας ταιριάζουν. Δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ του ύπνου της νύχτας και της ημέρας. Είναι λαθασμένη η θεωρία ότι μία ώρα ύπνου πριν απ' τα μεσάνυχτα αξίζει όσο δυο ώρες μετά τα μεσάνυχτα.

Όταν ξυπνουμε, η θερμοκρασία μας είναι χαμηλή. Ανεβαίνει κατόπιν σιγά - σιγά, ως τις ώρες της μεγαλύτερης δραστηριότητός μας. Έπειτα, με την κούραση, πέφτει. Κι' όταν φτάση στο χαμηλότερο σημείο, χρειάζομαστε ύπνο για να συνέλθ' ο οργανισμός μας και ν' απαλλαγ' απ' τις τοξίνες που δημιουργήθηκαν απ' τη μυική λειτουργία.

Αν, την ώρα κείνη, εξαναγκάσουμε τη θερμοκρασία μας να ξαναεβ'η, με σκληρή εργασία, τεχνητή διέγερση, φαγητό ή ποτό, δεν ξαναπέφτει πια όταν το θελήσουμε. Τα νεύρα μας μένουν συνεχώς σε υπερένταση, κι' ο ύπνος που διώξαμε δεν ξαναρχεται.

Ο καθηγητής Κλάιτμαν συνιστά να παρακολουθήσουμε επί αρκετές ημέρες τις κανονικές αυξομειώσεις της θερμοκρασίας μας, για να ξέρουμε πότε φτάνει στο κατώτερο όριο, και συνεπώς ποιά ώρα πρέπει να σταματάμε κάθε δουλειά ή διασκέδαση και να κοιμόμαστε. Συμβουλεύει να συμμορφωθούμε με το φυσικό αυτό «κύκλο» του οργανισμού μας, έστω κι' αν δεν ταιριάζει με τις επιθυμίες μας και τις συνήθειές μας.

Άλλο συμπεράσμα των παρατηρήσεων του καθηγητού είναι ότι ο χαμένος ύπνος δεν αναπληρώνεται ποσοτικά διαμίας. Αν π.χ. μείνουμε άγρυπνοι επί 4 ημέρες συνεχώς και χάσουμε έτσι 32 ώρες ύπνου, αρκεί κατόπιν να κοιμηθούμε 10 — 11 ώρες για ν' συνέλθουμε τελείως.

Κάθε πρωί, πρέπει να σηκωνόμαστε απ' το κρεβάτι ευδιάθετοι, με το μυαλό ξεκαθαρό. Αν νοιώσουμε κακοκεφία και βάρος στα μάτια, σημαίνει πως χρειαζόμαστε να κοιμηθούμε λίγο παραπάνω. Με αλληπαλλήλες τέτοιες δοκιμές, βρίσκουμε ποιά είναι η καταλληλότερη ώρα του ξυπνήματός μας.

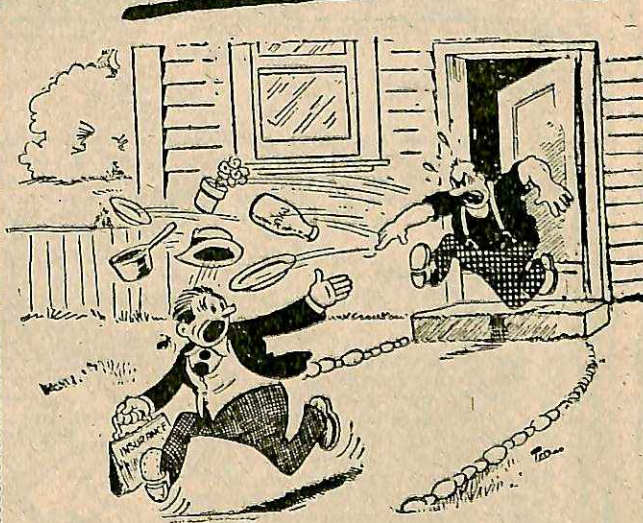
Οι ενήλικοι κοιμούνται καλύτερα μόνοι τους. Για τη μητέρα και το παιδί, το πιο ευχάριστο είναι βεβαίως να κοιμούνται μαζί, αλλά η σύγχρονη υγιεινή το απαγορεύει.

Πριν πέσετε στο κρεβάτι, πρέπει να ξεκουράστε απόλυτα το σώμα και το πνεύμα σας, ώστε να επιτύχετε τελεία χαλάρωση. Όσο, όμως, άλλοι προτιμούν ν' απασχολούνται με κάτι το άλλο και παιδιότατο, που δεν κουράζει το μυαλό.

Ένα ζεστό λουτρό καταπραύνει το νευρικό σύστημα και φέρνει ευκολότερα τον ύπνο. Η γυμναστική δεν συνιστάται, γιατί απαιτεί σκέψη, ενώ ο ύπνος θέλει μυαλό άδειαν.

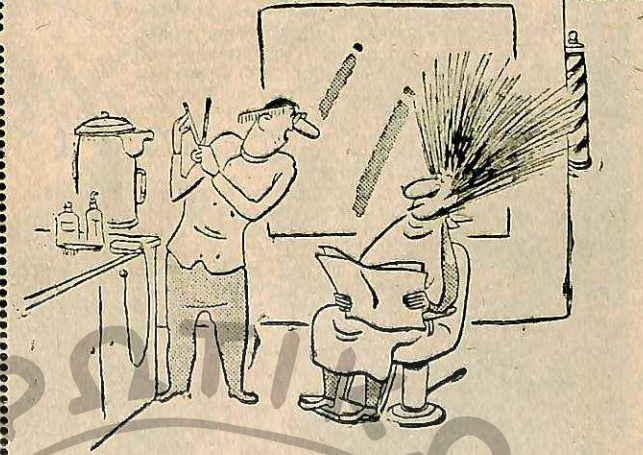
Πρέπει να σημειωθ'η, τέλος, ότι οι εύλαβεις χριστιανοί, που συνηθίζουν να προσεύχονται το βράδυ, όχι μόνον εξυγιαίνουν έτσι την ψυχή τους αλλά και κοιμούνται πολύ καλύτερα, γιατί η προσευχή φέρνει τη νευρική και πνευματική χαλάρωση που προηγείται απ' τον ύπνο.

Τελωτοθεραπεία

ΧΑΡΑΣ ΣΤΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΤΟΥ!

— Σου είπα να π'ες στο διάβολο με τις ασφάλειές σου... — Καλά, κύριε... Μην εξάπτεσθε. Θα έρθω αύριο να εξασυζητήσουμε...

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

— Δεν διαβάσετε καλλίτερα καμιά ευθυμη ιστορία και ν' αφήσετε αυτό το διήγημα φρίκης, για να κάνω τη δουλειά μου;...

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ!

— Περιμένετε, παρακαλώ, να σας αναγγείλω!...

Η Λουίζα Ντάντι ήταν τριάντα χρονών, με, μαλλιά μαύρα και κουρασμένο χαμόγελο. Ζούσε μοναχή στο παλιό εξοχικό σπίτι της, σαν να μη την ενδιέφερε τίποτα πιά. Άγαπούσε ωστόσο το παλιό κι' έρειπώμενο αυτό σπίτι, που της θύμιζε μία ολοκληρωμένη ζωή.

—Πότε θα επισκευάσης το σπίτι σου; τη ρωτούσαν οι φιλενάδες της.

—Ποτέ. Θα βαστάξη όσο ζήσω και ύστερα θα γκρεμιστή μαζί μου, τους απαντούσε.

Η Λουίζα δεν αγαπούσε τη ζωή. Είχε γνωρίσει τον έρωτα και θυμόταν ακόμα τις θείες στιγμές και την όδυν πουχε τότε δοκιμάσει. Κι' απ' την όδυν της, είχε γεννηθή μία καινούργια γυναίκα, γεμάτη μνησικακία και μίσος.

Όπως τόσες άλλες, είχε ανοίξει την πόρτα της μία νύχτα που τ' αστέρια έλαμπαν στον ουρανό σ' έναν άντρα. Τον άφησε να την σφίξη στην αγκαλιά του. Τού χάρισε τα φιλιά της. Κι' έξαφνα... έξαφνα Έκείνος χάθηκε. Και το σπίτι γίνηκε, πιο θλιβερό, ύστερα από μία ζωή τριών μηνών γεμάτη φως και χαρά. Η Λουίζα κλείστηκε μέσα σ' αυτό, ζώντας με τη θλιβερή ανάμνησι ενός ωραίου και χαμένου ονείρου.

★

Πέρασε καιρός. Μία μέρα το κουδούνι χτύπησε ξαφνικά κι' ένας άντρας φάνηκε μόλις ανοίξε την πόρτα. Η Λουίζα χλώμιασε. Ήταν ο μηχανικός της επάρχειας που ήθελε να διαπραγματευθή μαζί της την αγορά ενός λειβαδιού. Απ' αυτό το λειβάδι επρόκειτο να περάσει ο καινούργιος δρόμος που θα οδηγούσε στην πολιτεία.

Η Λουίζα άκουσε τη φωνή του μηχανικού και θυμήθηκε παλιές μυστικές μελωδίες. Χαμογέλασε. Κάτι είχε αναταράξει την καρδιά της; μία ξαφνική επιθυμία ν' αρέσει. Κι' άρεσε. Ο μηχανικός ξαναγύρισε. Γνωρίστηκαν καλύτερα. Κι' ο Πάολο Τάρσι — ο άγνωστός της ως χθες μηχανικός — ζήτησε να την παντρευτή.

—Είμαι πρακτικός άνθρωπος, της είπε, και πηγαίνω κατ' ευθείαν στο σκοπό μου. Δεν μ' αρέσουν οι πρόλογοι. Μου αρέσεις πολύ και σου προτείνω να παντρευτούμε. Έχω ανάγκη να δώσω κάποια ξεκούραση στην καρδιά μου. Αυτά τα γκρίζια μου μαλλιά που όλα και πληθαίνουν, θέλω να τα δώ ν' ασπρίζουν κοντά σου, μέσα σε μίαν ατίμωσφαιρα στοργής.

Η Λουίζα συγκινήθηκε. Κι' όταν του είπε το ναι, της φάνηκε πως ξαναγίνονταν είκσι χρονών και πως μέσα στα χέρια του που την αγκάλιαζαν πεθαινε για πάντα το θλιβερό παρελθόν.

—Πρέπει να ξαναχτίσουμε το σπίτι, Πάολο — του είπε γλυκά — πρίν γκρεμιστή ολότελα. Φτιάξε μου ένα ωραίο σχέδιο, απλό και πρακτικό.

★

Μετακόμισε σε μία γειτονική βιλλίτσα κι' άρχισε να προετοιμάζεται για το γάμο. Μόλις το σπίτι θα ήταν έτοιμο, θα παντρεύονταν. Όταν έβγαине έξω δεν περνούσε ποτέ απ' το παλιό της σπίτι. Ήθελε να το δει τελειωμένο. Δεν ήθελε να θυμάται τα παλιά και να ξαναρχίση να υποφέρει.

—Κύτταξε, Λουίζα, της έλεγε ο Πάολο, δείχνοντάς της το σχέδιο. Μπαίνουμε από δω... Να το κώλ... Απέναντι η κρεββατοκάμαρά μας... Θα ζήσουμε ευτυχισμένοι —Ναι, θάμαστε ευτυχισμένοι, απαντούσε η Λουίζα, μα η καρδιά της την πονούσε, χωρίς να ξέρη το γιατί.

Όταν μία μέρα αποφάσισε να δει το παλιό της σπίτι άπομεινε με το στόμα ανοιχτό απ' την εκπλήξή της. Όλο είχαν γκρεμιστή. Μονάχα μία γωνιά του σαλονιού ήταν όρθια, εκεί που άλλοτε βρισκόταν το ντιβάνι. Σ' αυτή τη γωνιά, η Λουίζα είχε υποφέρει, είχε αγαπήσει, είχε κλάψει. Τα νεύρα της είχαν περάσει σ' αυτή τη γωνιά και ντράπηκε τώρα που την έβλεπε έκτεθειμένη σ' αδιάκριτα βλέμματα. Είχε το συναίσθημα πως όλοι τώρα πια είχαν μάθει το μυστικό της, τον άτυχον νεανικό έρωτά της και συγχάθηκε τον εαυτό της, το παρελθόν της, και θυμωσι γιατί θέλησε πάλι να ξαναφτιάξη τη ζωή της.

Άκουμπησε σ' ένα δέντρο, έκλεισε τα μάτια της και ξανάδε τον εαυτό της, όπως ήταν τότε, είκοσι χρονών κο-

πέλλα, όμορφη σαν το κρύο νερό. Και της φάνηκε πως ξανακούγε τα λόγια «Εκείνου»: «Μη φοβάσαι, μικρούλα μου, έτσι είναι η ζωή...». Πόσο γλυκεία ήταν η φωνή του. Είχε μάθει να τον αγαπά, να ζή κοντά του, να ελπίζει. Μα να που μία μέρα την παράτησε. Και πέρασαν από τότε χρόνια, πολλά χρόνια σιωπής κι' εγκαταλείψεως, ως τη μέρα που παρουσιάστηκε ο Πάολο. Θάθελε να του τα διηγηθή όλα, να του τα πη την παραμονή του γάμου τους, μα τώρα πια δεν είχε το κουράγιο. Το σπίτι είχε τώρα γκρεμιστή.

Ξαναγύρισε στη βιλλίτσα με το κεφάλι σκυμμένο, πονεμένη, απογοητευμένη. Ένιωθε την ανάγκη να τα εξομολογήθη όλα στον Πάολο για ν' ανακουφιστή, να λυτρωθή.

—Σήμερα πήγα και είδα το παλιό σπίτι. Πάολο, και πόνεσα, ξέρεις, πολύ.

—Το πιστεύω, Λουίζα. Ένα σπίτι που γκρεμίζεται τα αποκαλύπτει όλα, είναι σαν να μπαίνει κάποιος μέσα και διαβάσει τα μυστικά του.

—Ακριβώς. Είχα το συναίσθημα πως όλοι ξέρουν τώρα την παλιά μου ζωή...

Σώπασαν.

—Θάθελα να σου πω τόσα πράγματα, Πάολο, συνέχισε η Λουίζα. Μα δεν ξέρω από που ν' άρχισω.

—Μίλησε, Λουίζα.

—Μήπως είναι εύκολο;... Θα πρεπε να με καταλάβης... Υπάρχουν στη μοναξιά μίας γυναίκας θλιβερές περιοχές...

Υπέφερε μη μπορώντας να τα πη όλα με μίαν, να ξεσπάσει, να λυτρωθή.

—Σε βοηθά εγώ, Λουίζα. Διάβασε. Και της έδωσε ένα γράμμα.

Η Λουίζα το πήρε κι' αναγνώρισε το ροζ χαρτί, τον καλλιγραφικό της χαρακτήρα. Διάβασε τα λόγια που εβγαίναν τότε, έσω και χρόνια, απελπισμένα απ' την πονεμένη της καρδιά. Κι' άρχισε να κλαίη, δίχως να φτάση ως το τέλος.

—Διάβασε, Λουίζα, διάβαστο όλο, επέμεινε ο Πάολο, άχρος, με κομμένη φωνή.

«Έφυγες και με παράτησες!... Όταν συνήλθα, είχα την εντύπωση πως ήμουν πληγωμένη θανασίμα. Μούκανες πολύ κακό. Δεν θα σε αναζητήσω πιά, δεν θέλω να μάθω τί κάνεις. Έξ αιτίας σου δεν θα πιστέψω πια τίποτα, ούτε τους άντρες, ούτε τη ζωή, μα ούτε και τον ίδιο τον εαυτό μου, Λουίζα».

Τελείωσε το διάβασμα του παλιού της γράμματος. Κι' έπειτα έτρεξε στην κάμαρά της. Τίποτα δεν μπορούσε πια να κάνει, ούτε να πη. Ο Πάολο ήξερε. Όλοι ήξεραν το μυστικό της. Δεν έκλαψε. Απομεινε βουβή, κρατώντας το κεφάλι της με τα χέρια της. Άκουσε μονάχα μία πόρτα που έκλεινε. Ήταν ο Πάολο που έφευγε για πάντα. Αντίο αγαπη!... Της φάνηκε πως είχε ξαναγυρίσει πίσω στα παλιά, τα θλιβερά εκείνα χρόνια της άτυχης νιότης της.

Σηκώθηκε με μεγάλη προσπάθεια και πήγε στο σαλόνι. Το δωμάτιο ήταν άδειανό. Κάθισε μπροστά στο μικρό γραφείο κλαίοντας. Όταν κάπως συνήλθε, βρήκε ένα γράμμα και το διάβασε:

«Αγάπη μου, βρήκα αυτό το γράμμα μαζί με άλλα και τα κατέστρεψα. Ήσαν μέσα σε μία κασετίνα, σε μία κρύπτη του τοίχου του σαλονιού, στο παλιό σου σπίτι. Τα λησμόνησες ίσως εκεί. Τα διάβασα. Και δεν μπορώ να σου βαστήξω καμιά κακία. Υπόφερες πάρα πολύ. Απομεινής πως ξέρω το δράμα σου. Είναι σαν να μη συνέβη τίποτα. Θάρω το βράδυ, όπως πάντα. Χαμογέλασε, αγαπη μου. Η ζωή ξαναρχίζει... Σούδωσα το χέρι μου και δεν θα σ' εγκαταλείψω ποτέ. Με πολλά φιλιά. Ο Πάολο σου».

Γονάτισε κι' άρχισε να κλαίη μ' αναφυλλήτα. Μα τώρα ήταν άκρατη χαράς, λυτρωμού. Βγήκε έξω σε λίγο. Μπροστά στο παλιό, το γκρεμισμένο σπίτι της, στάθηκε αδιάφορη. Και φιθύρισε με πίστι: «Ήταν πια καιρός να γκρεμιστή και να ξαναχτιστή. Ήταν πια καιρός να πεθάνη το παρελθόν και ν' άρχιση η καινούργια ζωή».

Και τώρα η Λουίζα, που τόσο είχε υποφέρει, καταλάβαινε πως τα γκρίζια μαλλιά του αγαπημένου της ήταν γι' αυτή η μελλοντική εύτυχια. — πως τα γκρίζια μαλλιά ξέρουν να καταλαβαίνουν το σφάλμα μίας γυναίκας και να της το συγχωρούν.

Λ. ΝΑΝΙΠΙΕΡΙ

Τα γκρίζια μαλλιά

Διδακτικό διήγημα

